

Бренда Джойс

ОГНЕНА СТИХИЯ

Бренда Джойс

Огнена стихия

ПРОЛОГ

Западен Тексас, 1858 г.

– Давай! – изкрещя Сторм. – Давай, Ник, давай!

Тя беше много висока, обува в кожени бричове, а на гърба ѝ висеше дебела плитка. Подскачаше възбудено край тълпата младежи, които се бяха събрали около борещите се в прахта двама юноши. Отгоре беше слабо, мускулесто момче със загоряла до медно кожа, която лъщеше от по, докато той притискаше едрия си противник към земята. Внезапно кракът на Ник се подхлъзна и той се озова по гръб. Сторм простена и се приближи.

– Можеш, Ник, можеш! – завика тя към брат си. Но преди още думите да се изплъзнат от устата ѝ, Ник праметна противника си, изви ръката му зад гърба и напрегнатата битка приключи.

– Победата е на Ник! – заликува Сторм, размахвайки юмрук във въздуха. От всички страни заваляха поздравления, смехове и добронамерени дюдюкания. Ник пусна съперника си и се претърколи по гръб; двете момчета полежаха така известно време, лъхтейки. Неподвижният му поглед срещна блесналите от възторг очи на сестра му.

– Как можах да загубя? – промърмори той сухо, изправяйки се на крака, и прокара пръсти през гъстата си, права, синьо-черна коса.

Ларс беше нещастник и това бе само една от многобройните характеристики, които можеха да му се припишат. Очите на Сторм се разшириха, когато го видя да се надига и да се нахвърля изотзад на Ник.

– Ник! – изпищя тя.

Ник се обърна тъкмо навреме, за да бъде катурнат от Ларс по гръб.

Ти не игра честно, момко – изкрещя Ларс с почервеняло лице. Гигантският му юмрук се заби в лицето на Ник.

– Спри! – извика Сторм, защото знаеше, че Ларс може да убие брат ѝ. – Престани!

В следващия момент Ник успя да се освободи с мощно извъртане и изведнъж в ръката му проблесна дълъг, смъртоносен нож, който той опря в гърлото на Ларс, докато коляното му се забиваше в слабините на русия.

– Тази играчка предполага спокойствие и послушание от твоя страна – каза меко той.

– Рейт!

В хамбара беше сумрачно и хладно. Тринайсетгодишният брат на Сторм стоеше тъй близо до светлокосото момиче, че бедрата му докосваха нейните. Изражението на лицето му беше напрегнато и умолително.

– Моля ти се, Лусила – прошепна той и взе ръчичката ѝ в своята. – Само една целувчица.

Тя погледна в очите поразително красивото момче пред себе си.

– Не мога.

– Толкова си хубава – прошепна той и сапфирените му ириси проблеснаха към нея. – Не мога да спра да мисля за теб, Лусила.

Тя поруменя.

– Наистина ли?

Той се усмихна широко.

– Наистина. – Ръцете му се плъзнаха по нежните ѝ раменца. Тя потръпна под допира му и сърцето ѝ бясно заби. Той беше просто момче, две години по-малко от нея, при това истински дявол – тя го познаваше от години и знаеше всичко за лудориите му, но тази страна от характера му не беше виждала досега.

– Рейт... – едва прошепна тя.

– Само една целувка – промълви той и красивите му устни трепнаха само на милиметър от нейните.

– Не мога.

– Можеш – прошепна беззвучно той. – Лусила, миличка...

Лусила затвори очи и се предаде. Чакаше със затаен дъх. Устата му беше мека и нежна, но тялото, което се притискаше към нейното бе горещо и кораво. Лусила беше израснала в тексаско ранчо и затова много добре знаеше какво означава тази твърдост. Изведнъж това, че той е само на тринайсет остана без значение. Тя се усети да разтваря устни под напора на опипващия му език усети, че се извива, когато ръката му прихвана малката ѝ гърда. Палецът му погали твърдото, болящо зърно.

– О, Лусила – простена Рейт, когато спряха, за да си поемат въздух. – О, Лусила.

Плътната миризма на барбекюто заобикаляше отвсякъде дребничката, с пясъчна коса жена и едрия, красив рус мъж. Те седяха под едно дърво, отделени от останалите гости; ръката му обвиваше раменете ѝ, а тя се облягаше на гърдите му. Гледаше го с големи виолетови очи, а той

й отвръщаше със своя неустоим златен поглед.

– Ненаситен стар козел – каза Миранда, нарушавайки сексуалното напрежение помежду им. Той отметна глава и се разсмя.

– Какво да правя – потри той буза в нейната. – Цял уикенд сме край това барбекю и аз в крайна сметка искам да се прибера у дома и да си легна с жена си.

– Дерек! – гласът ѝ беше присмехулен и прелъстителен.

– Я ела тук, Миранда – подмами я той с тон, същия като на малкия си син Рейт. Жена му се намести по-близо до него и вдигна лице за целувка. Тя продължи дълго, нежна и интимна. Миранда се притискаше в него; най-накрая той се откъсна.

– Хайде да подберем децата и да изчезваме отгук – каза той, като прочистваше гърлото си.

– А те къде са, като стана на дума? – попита тя, ставайки.

– Представа си нямам, но защо да не започнем със Сторм? Ако някъде има състезание, тя ще е там – промълви Дерек усмихнат, като обви ръка около раменете на жена си.

Не им трябваше много време да открият групата младежи, които наблюдаваха борбата и окуражаваха любимците си. Миранда замръзна, когато видя участниците и кръвта се дръпна от лицето ѝ.

– О, боже мой!

Дерек прехапа устни, за да не се разсмее. Сторм се въргалаше в прахта, борейки се с Бъди Еймс, който беше на седемнайсет и без риза. Двамата бяха вкопчени в здрава хватка, а момичето се намираще отдолу. В усилието си да го отхвърли тя стисна бедрото му между своите; другият ѝ крак се обви около прасците му. Децата, които ги заобикаляха, се смееха и крещяха окуражително. Дерек се ухили. Миранда гневно се извърна към него.

– Прекрати веднага това безумие! Ама на секундата!

– Да, мадам – смирено каза той, след което се наведе, сграбчи Бъди за врата и го вдигна от Сторм, както се вдига коте. Миранда се нахвърли върху по-големия си син.

– Ник! Как можа да позволиш това!

Ник сви спокойно рамене.

– Опитах се да ѝ кажа, че вече е твърде стара, за да се бие, но тя не ме послуша. Познаваш Сторм, мамо.

– Тате! – протестира Сторм, седнала в прахта съвсем не както прилича на дама, с разтворени крака. – Можех да победя!

– По-добре стани, млада госпожице – каза Дерек, опитвайки се да

звучи строго.

– Ти обеща! – настоя Миранда, седнала на огромното им легло, докато четкаше дългата си, гъста коса с гневни движения. Дерек я гледаше с отчаяние, прав.

– Но, Миранда, тя е още дете.

– Дете ли? – Миранда скочи. – Тя е почти на седемнайсет години и е жена, Дерек, време е да го признаеш.

– Но Сан Франциско!...

– Трябва да я изпратиш – меко каза Миранда, полагайки успокояващо длан на гърдите му.

– Преди казвахме, че ще я пратим при братовчедата Лангдън, когато мине осемнайсет – протестира той с тревога в погледа си. Миранда хвана ръката му и я стисна.

– Дерек, хубавичко разгледай дъщеря ни. Тя е красива жена и заслужава шанс в обществото. Заслужава копринени рокли и кожени обувчици. – Тя сви лице. – Определено е твърде голяма, за да се гърчи в калта с разни мъже.

– По дяволите – изруга Дерек и закричи из уютната им спалня. – Нека аз да ѝ кажа.

Миранда се усмихна, обви ръце около врата му и го целуна продължително.

– Обичам те.

Дерек я притисна в обятията си, отказвайки да я пусне.

– Може би утре? – попита той с надежда. Жена му го погледна предупредително.

Той откри Сорм на долния етаж с момчетата, които изпрати навън с напомнания за несвършени задължения.

– Сорм, имам голяма изненада за теб.

– Каква? – попита тя с усмивка.

– Майка ти и аз щяхме да почакаме, докато навършиш осемнайсет, но решихме, че вече си достатъчно голяма. Ще прекараш лятото с Пол Лангдън в Сан Франциско.

– Няма да ида.

– Миличка, Сан Франциско ще ти хареса.

Сорм занастоява отчаяно.

– Татко, това е идея на майка ми, нали? Ти ще можеш да я

разубедиш, знам, че ще можеш – ако искаш наистина.

– Мила, майка ти е права, както обикновено. Имаш нужда да погледнеш живота и от друга страна. Само за лятото.

– Не искам да ходя – каза твърдо Сторм. – Тук съм щастлива. Не искам да оставям теб и майка, и момчетата.

– Ама само за лятото! – повтори тихо Дерек. После се усмихна. – Знам, че ще накараш мен и майка ти да се гордеем.

Когато осъзна поражението си, страшно ѝ се прииска да плаче. Тя се извърна и побягна по стълбите към стаята си. Отпращаха я в непознат град, далеч от всичко и всеки, когото обичаше... Когато на вратата ѝ се почука, тя не отговори. Знаеше кой е.

– Сторм? – Миранда влезе и седна на леглото до дъщеря си. Ръката ѝ поглади гъстата, изсветляла коса на момичето. – Хайде да поговорим.

– Не искам да ходя.

– Ще ти разкажа една история – кратко и с лека усмивка каза майката. Погледа за момент дъщеря си, слабото, грациозно тяло с широки за жена рамене, тънка талия и тесен ханш. Краката и бяха дълги и силни. Имаше красиво, необикновено лице с високи скули и тясна челюст. Миранда подозираше, че костната ѝ структура е наследена от майката на Дерек, индианката.

Знам, че си изплашена, но ти си силно и смело момиче, имаш семейство, което те обича. Знаеш, че израснах в един френски манастир. Когато станах на седемнайсет, баща ми ме взе в дома ни в Англия, за да ми каже, че ме е обрекъл на някакъв си тексаски фермер – абсолютно непознат. Бях израснала далече от хората и много невинна, а и много изплашена, но няхах избор. Изпратиха ме в Тексас.

Сторм седна.

– Дядо те е принудил да се ожениш за татко?

– Не. Годеникът ми всъщност беше най-добрият приятел на Дерек, както и негов кръвен брат. Но Джон беше пострадал, затова прати Дерек, който по онова време беше капитан на тексаските рейнджъри, да ме заведе при него. Много беше страшно, Сторм, да те прашат да се жениш за съвсем непознат човек, със съзнанието, че нямаш никакъв контрол над живота си и че вече не можеш да се върнеш вкъщи. – Миранда поспря, за да даде възможност на Сторм да обмисли думите ѝ.

– И какво стана? – попита момичето. – Ако си била сгодена за татковия най-добър приятел, когато си го срещнала...

Миранда се усмихна при спомена.

– Това е друга история, миличка, а тя еълга. Може би някой път

ще ти я разкажа.

Сорм изучаваше коленете си.

– Ти отиваш при братовчед ми само на гости.

Сорм прехапа устни.

– Надявам се.

Миранда засия и я гушна.

– Няма защо да се страхуваш. Всъщност няма да се изненадам, ако прекараш най-хубавите месеци в живота си.

– Не се страхувам – каза Сорм. Но се страхуваше.

Сан Франциско, 1859 г.

Брет седна до голямото, облицовано с кожа махагоново бюро, съсредоточено смръщен, гримаса, в която се долавяха оттенъци на лошо настроение. Заразгръща страниците на огромната счетоводна книга. По дяволите. Трябваше да предвиди. За пръв път правеше грешка в преценката си за даден човек, и дано да беше за последен. Вече разгневен, той тръшна книгата и се изправи в пълния си ръст от метър и деветдесет. Нервно закрочи към прозореца и се загледа ядосано навън към улица Стоктън. Нямаше да позволи кражбата на секретаря му да му провали деня. Лека усмивка плъзна по сурово изсеченото му лице. Не че ставаше сантиментален само защото имаше рожден ден. Но... е, може би ставаше. Днес навършваше двайсет и шест и имаше всичко, което бе желал. Усмивката му стана по-широка.

Не беше лошо като за син на проститутка.

Не беше лошо за копелето на един калифорниец.

Д'Аршан не приличаше на майка си, която беше французойка, дребна, с лешникови коси и сини очи. Напротив, беше почти пълно копие на баща си, дон Фелипе Монтеро – висок, широкоплещест, силен, брутално красив. И тъмен, много тъмен, с почти черни очи, в които трудно се откриваше мекота, и с къса, чуплива черна коса.

Последния път, когато Брет видя баща си той вече посивяваше по слепоочията – при този спомен мъжът се стегна и гняв нахлу в сърцето му. Една сцена премина през съзнанието му, той се опита да я прогони, но не успя.

– Тръгвам си, татко – беше казал шестнайсетгодишният Брет, очаквайки безмълвно баща си да го спре.

Красивият, строен мъж беше останал безизразен.

– И къде ще идеш?

Брет си забрани да страда. Какъв глупак беше някога. Баща му така и не го прие, той си остана копеле в имението, като застраховка, в случай че не се родят други наследници. Сега вече нямаха нужда от него. Когато чу бебето на новата жена на дон Фелипе да проплаква, на него също се бе доплакало. Но вместо това лицето му беше останало също тъй студено и безстрастно, както и това на дона.

– Отивам в Сътърс Форт – бе отговорил той тогава.

– О, злато – каза дон Фелипе. Беше 1849 година.

– Да, сър. – Едва бе отцедил тези думи от гърлото си.

Донът му даде един чистокръвен арабски жребец и няколкокостотин песос. Още същия ден Брет бе отпътувал, без повече да се обърне назад.

Без да осъзнава какво прави, мъжът притискаше юмрук о стъклото на прозореца. Твърдите черти на лицето му оставаха въпреки това хладни.

– Било, каквото било – изръмжа той гласно. – За бога, старият кучи син е мъртъв. Чудесно! Прекрасно! Не се нуждая от него. Имам онова, което желая – успех, уважение... всичко.

Отвън долетя силен трясък от счупено стъкло. Брет замръзна, вслуша се, но не помръдна от просторния си, елегантен кабинет. Той беше обзаведен класически, с махагонови врати, ориенталски килим в кораловочервено и синьо, голямо канапе от винена кожа. Имаше още два френски стола, облицовани с коприна на тънки райета, завеси от синьо кадифе и покриващи целите стени библиотеки. Първата му любовница, Сузан, бе декорирала така стаята за него под зоркия му, критичен поглед, когато беше взел „Златната дама“ и се беше изнесъл от предишния си, по-скромнен офис при „Миньорското момиче“ – първата му фирма, първата му инвестиция.

Не можа да съдържи усмивката си, припомняйки си как беше събирал и събирал златен прах, за да стане партньор в онази миша дупка. Дходна миша дупка, наистина, върху която се градеше днешното му благосъстояние. Почти се разсмя.

„Златната дама“ беше едно от най-богатите заведения в Сан Франциско, всеки инч от което бе също тъй луксозен и елегантен, както и кабинетът. Даже вторият етаж – където момичетата удовлетворяваха нуждите на клиентите – беше обзаведен с вкус. Поради недостига на жени в града – дори сега, десет години след златната треска – градската управа и шерифът толерираха къщите с лоша репутация, фактът, че притежаваше „Златната дама“ не накърняваше репутацията на Брет, тъй като това заведение бе най-изисканото в града. Освен това той бе влагал пари и в други предприятия през последните пет години. Притежаваше още хотел, два ресторанта, дял в една спедиторска компания, линия за товарни кораби и част от едно крайбрежно ранчо. Беше купил също така земя западно от Сан Франциско, която хората прекупуваха и застрояваха. На двадесет и шест години Брет беше един от най-богатите хора в Калифорния.

Той извади от брокатената си жилетка златен часовник на верижка.

Имаше достатъчно време за кратко дивертименто с настоящата си любовница, Одри, преди да се срещне с партньора си от спедиторската компания, Пол Лангдън. Тъкмо беше наложил черния си полуцилиндър, когато отнякъде в сградата отново долетя трясък и писък на жена. Линда, едно от момичетата, се втурна в помещението.

– Брет, трябва да...

Той вече отиваше към нея със строго изражение на лицето.

– Какво има?

– Някакъв откачалник – каза тя, бързайки след него по лъснатия с вощък под на коридора. – Има пистолет, а и Сузи...

Брет поспря на прага на салона, обзаведен със скъп махагон, бронз и зелено кадифе. В този ранен следобеден час половината от столовете бяха незаети. Около дузина мъже, облечени в добре ушити костюми, стояха неспокойно край масите. Крупията в брокатените си сака гледаха също така стреснато. Две от момичетата стърчаха посред залата бледи и неподвижни. Барманът, Джеймс, беше замръзнал с поглед, впит в центъра на помещението. Там, на пода, лежеше Люк, стокилограмовият досадник, с кървящо слепоочие. На няколко крачки от него стоеше мърляв мъж с памучна риза и кални ботуши. В прегръдките му, с опряно в главата дуло, трепереше Сузи, бледа и мокра от пот, с широко разтворени от ужас очи. Брет тръгна спокойно към човека и каза тихо:

– Мъртъв ли е?

– Мисля, че не – отвърна един от редовните посетители.

– Линда, доведи доктор Уинслоу. – Не трябваше да погледне, за да разбере, че продължава да стои неподвижна в предверието. – Веднага, Линда – заповяда меко той.

Линда се обърна и хукна навън.

– Ще се приближа до Люк – каза Брет на мъжа, стискащ Сузи. Тръгна напред, без да ги изпуска от очи. Човекът веднага притисна пистолета по-силно о слепоочието ѝ и тя изпищя. Брет замръзна на мястото си.

– Просто искам да прегледам раната му – обясни той.

– Не е мъртъв – изръмжа мъжът. – Само го фраснах с приклада. Защеметен е.

Брет с облекчение поиска да се наведе към Люк, но не посмя. Чу гласа на Джеймс зад себе си:

– Вярно е, шефе, аз съм свидетел.

Мърлявият мъж обърна озверелия си поглед към него.

– Ти ли си шефът тук?

– Да, аз съм Брет Д'Аршан. А вие сте...?

– Аз съм съпругът ѝ – процеди другият. – Аз съм Бил Хокинс, а пък тази курва е жена ми.

Брет срещна Сузиния поглед и видя ужаса в него. Опита се да ѝ вдъхне смелост с очи. После попита спокойно:

– Вярно ли е?

Сузи изскимтя, както изглеждаше, утвърдително.

– Това курве е жена ми, която избяга от мен и аз сега ще си я прибера. Няма начин да ме спрете – а очаквам и извинение, копеле жалко, затова давай.

– Брет – проскимтя Сузи. – Моля ти се.

Той знаеше, че е омъжена. Брет не спеше с момичетата, които работеха за него, но внимателно проучваше всяка една; и когато Сузи дойде при него за пръв път, той бе разбрал, че трябва незабавно да я изхвърли. Бременността ѝ тъкмо започваше да личи, а лицето ѝ беше насинено от бой. Но дори и само затова, той не можа да ѝ откаже подслон. Даде ѝ топла храна и изслуша молбата ѝ за работа. Нямаше как да наеме бременна жена в заведението си, въпреки че знаеше, че другаде ще я вземат. Така че, тъй като тя бе млада и бременна, и бягаща от съпруг, който очевидно я биеше, той я беше наел като прислужница. Заради подкрепата му тя го бе помолила да стане кръстник на детето, а той се беше съгласил, тайничко поласкан. След раждането Сузи заработи наравно с другите момичета, за да печели повече. Той се беше възпротивил на това заради детето, което му беше навяло горчиви спомени от собствената му младост. Но тя някак успяваше да се справи с отглеждането му и с работата – разбира се, с помощта на целия персонал. Даже Брет се виждаше понякога да дундурка бебето, когато нямаше кой друг да го прави.

Сега, застанал срещу Сузи, той живо си припомни първия път, когато я беше видял и разбра, че не може да позволи на този мъж да отведе нея и детето.

– Нямаме нужда от този пистолет – каза тихо Брет. – Защо не го свалите от слепоочието ѝ?

Бил не помръдна. Зад гърба му се чуха стъпки и Брет видя Уинслоу, който отваряше външната врата. Бил се обърна да погледне. Брет скочи върху му и сграбчи с една ръка китката на ръката, която държеше пищова. Сузи извика, отскубна се и избяга.

Годините, през които Брет беше расъл из улиците на Мазатлан, го бяха научили на някои номера. Въпреки физическото преимущество на Бил двамата бяха наравно в борбата. Пистолетът гръмна към тавана,

ядосвайки Брет заради полилея и дупката в тавана. Той вдигна коляно и с две ръце удари ръката на противника си върху него с жеста, с който се троши пръчка. Втори удар. Брет знаеше, че може да счупи костта на Хокинс, но не му пукаше. Бил изкрещя и pistolетът падна на пода. Брет пусна ръката му и заби юмука си в лицето на мъжа. Той падна назад, но Брет го хвана и вдигна, докато забиваше второ кроше в мускулестия му корем. Чу се дълбока въздишка и Бил се присви на две. Следващият удар го довърши. Брет го усети да се свлича в ръцете му и го пусна на пода. Пое си дъх и хукна към мястото, където Уинслоу коленичеше над Люк.

– Добре ли е?

– Е, раничката ще има нужда от няколко шева. Джимбо, я дай малко уиски.

Междувременно един от полицаите на шериф Андрю бе пристигнал и се опитваше да изправи мигащия Бил Хокинс на крака.

– Ще повдигнеш обвинение, нали, Брет? – попита полицаят.

– Абсолютно. За колко дълго ще можете да го окошарите?

– А ти за колко искаш?

Достатъчно, за да мога да помогна на Сузи и детето, помисли си той.

– Няколко дни, като за начало.

Ченгето кимна и завлече навън Хоскингс, който псуваше Брет на висок глас. Той го погледа и се обърна към Линда.

– Къде е Сузи?

– Избяга на горния етаж.

Брет тръгна натам. Намери я в стаята ѝ да люлее през плач дъщеря си. Той седна на леглото до нея.

– Всичко е наред. Арестуваха го.

Тя вдигна към него стъклен, ужасен поглед.

– Брет, какво ще правя сега? Той ще ѝ стори зло, знам го. – Тя простена и захълца отново. Сълзите ѝ накараха Брет да се почувства неловко.

– Съдията Стайнър ми е приятел – каза той. – Как ти звучи един развод?

– О! Дали е възможно?

– Сигурен съм, че ще се уреди.

Тя го прегърна, почти смазвайки бебето помежду им, и той се притесни.

– Ами Бил? Той е толкова бесен.

– Аз ще се погрижа за него – каза Брет.

– Как?

Брет се усмихна леко.

– Ще го подкупя.

А ако това не свършеше работа, винаги съществуваха и други начини.

– Я виж там! – провикна се един мъж, обут във вълнени моряшки панталони.

Виждам, виждам, да не съм сляп – отвърна вторият моряк.

Обект на вниманието им беше Сторм, която стоеше пред една пекарна на улица Стоктън, хванала юздите на два едри коня, и чакаше придружителя си. От главата до петите беше облечена в дрехи от плътно прилепнала кожа, която очертаваше красивата ѝ фигура. Високата шапка на главата ѝ хвърляше сянка върху лицето, а на гърба ѝ, та чак до кръста висеше златистокестенява плитка с дебелината на мъжка ръка.

– Никога не съм виждал нещо подобно – каза вторият мъж, присътпвайки напред.

Сторм чуваше не само приближаващите стъпки, но и всяка отделна дума от разговора им, както и неприкритото възхищение в гласовете им. Тя изтръпна. В Сан Антонио това никога не би се случило, помисли си с гняв. Там никой не би посмял да я обсъжда така зад гърба ѝ, прекрасно знаейки, че ако не братята ѝ, баща ѝ щеше да отмъсти за нея. Тази мисъл я накара да погледне към вратата, пред която той ѝ беше казал да чака. Къде се губеше?

– Здравсти, малка госпожице – каза морякът, ухилен до уши. Сторм не му обърна внимание, но запуши нос, тъй като мирисът, който се носеше от тялото му, накара стомаха ѝ да се свие. Баща ѝ и майка ѝ я бяха научили на педантична чистота. С нея тя бе израснала и в момента чувстваше остра нужда от баня – и от легло.

– Айде бе, девойко, що така ни обръщаш туй хубаво гръбче? – отвори си устата и вторият. Тя се насили да продължи да мисли за друго, надявайки се, че те ще си отидат.

За последен път спа в нормално легло преди месец. Цял месец, откакто бяха напуснали Тексас – и дома. Дори сега не ѝ се вярваше, че са тук. Вече. Смесица от досада и радостна възбуда се надигаше приятно, но и обезпокояващо в гърдите ѝ.

– Ей, госпожице, ма много сте груба!

Когато Сторм усети голямата длан, която стисна ръката ѝ, тя се дръпна рязко, бясна, че до такава степен се е отнесла в мислите си.

– Пуснете ме – предупреди ги тя, срещайки погледа на човека за първи път. Той преглътна при вида на дълбоките ѝ сини очи и необичайните, красиви черти, които видя чак сега. Това не беше сърцевидното, с пухкава устичка, кукленско лице на тукашните момичета. Скулите ѝ бяха много високи. Носът ѝ бе прав и горд, и царствен. Здравата ѝ челюст внушаваше решителност. Никога не беше виждал такова лице, може би с изключение на неопитомените индианки.

– Свали си ръката от мен – повтори Сторм, без да издава страха си. Щом беше надяздила дузина команчи на дванайсетгодишна възраст, защо трябваше да се страхува от двама нещастни, изпаднали моряци? Още повече, че баща ѝ всеки момент щеше да излезе от онази къща.

Морякът посегна да свали шапката ѝ. Приятелят му подсвирна, а Сторм гневно отметна глава с горящи очи. Ръката му докосна косата ѝ, блестящ водопад от кафяви и златни лъчи. Тя пое рязко дъх и преди някой да се усети, издърпа от бутуша си огромен нож и го прокара по ръката му. Той изрева и отскочи, разглеждайки раната, която започваше от китката и свършваше на рамото му. Сторм ги измери гневно с поглед, докато те се изнизваха заднишком и накрая изчезнаха в една пресечка. Избърса ножа си и го прибра, и то тъкмо навреме, защото на вратата се появи баща ѝ с широката си, измамно спокойна походка и с усмивка на хубавото си лице.

– Извинявай, миличка – каза, поемайки поводите. Сторм сграбчи гривата на жребеца си и се метна върху му по индиански.

– Откри ли къде живее Пол?

– Разбира се. Недалеч оттук. – Топазените му очи блестяха с топлина. – Съвсем скоро ще те настаним.

Думите му отекнаха в ушите ѝ, прокарвайки студени тръпки по гърба ѝ, но скоро гледката от непознатия град привлече вниманието ѝ. Докато язدهа по калните улици на Сан Франциско, Сторм се оглеждаше на всички страни с широко отворени очи. Никога не беше виждала толкова голям град, дори Сан Антонио беше съвсем различен – тъй стар и тъй испански. Сан Франциско се състоеше от множество паянтови къщурки, някои по-стабилни викториански сгради и истински дворци от тухла и камък със странни скулптури и еркери. Имаше имения с изящно изработени фасади и причудливи железни огради. Имаше хотели и магазини, и ресторанти. Много от улиците имаха тротоари и бяха павирани и тя разбра защо – кой можеше да премине през един метър

дълбоката кал по крайбрежието? А животът бе навсякъде. Елегантно облечени по последната мода мъже и жени се смесваха с груби работници с памучни ризи и дънки. Ниски и кльошави китайци с плитки вървяха покрай огромните негри и мексиканците с техните пончос и сомбрерос. Имаше моряци и датчани. Теглени от мулета коли задръстваха пътищата заедно с елегантните каляски на изисканите млади дами. Забелязвайки в една такава карета две девойки със слънчобрани и бонета, облечени в ефирни бели рокли, с изкусно подредени руси къдрици, падащи по белите им шии, както и матроната в зелено до тях, Стомр почувства прилив на страх. Как можеше тя да изглежда или да се облича така! Щеше да стане за посмешище! Ужасена, тя продължи да разглежда двете момичета. Каляската беше спряла и те се кикотеха кокетно заедно с някакъв джентълмен на кон, който елегантно беше поспрял край тях, облечен в изискан кафяв костюм и цилиндър. Баща ѝ проследи погледа ѝ.

– Красиви са, нали?

Тя не можа да отговори. Дано никой не я наконтеше по този начин. С нейния ръст и особена външност щеше да е смешотворно. Освен това толкова години не беше слагала рокля, че се чудеше дали ще може да ходи, ако я облекат така.

Желанието да избяга ставаше непоносимо.

– Татко? Моля ти се, хайде да си ходим у дома.

Той хвана ръката ѝ и я задържа така, докато язدهа през улица Маркет.

– Мила, нормално е да си нервна. Но след няколко седмици ще затъмниш всяка една жена в този град. Знам си го. – Златните му очи сияеха.

Стомр отмести поглед от него. Що за предубеждения имаше този човек! Той като че ли я мислеше за красива, че дори и съвършена.

Минаха през много различни квартали на града, докато язدهа към Ринкън Хил, където се намиреше къщата на братовчедата. Хълмът беше рядко застроен, а и домът на Пол им беше тъй добре описан, че те моментално го разпознаха – беше кацнал почти на върха на възвишението. Представляваше огромно тухлено здание с бели колони и стълбище. Имаше балкони на втория и третия етаж, а на покрива – кулички. Заобикалящите го градини тъкмо започваха да цъфтят и да ухаят на азалия, бугенвилія и глициния. Всичко това бе заобиколено от тухлена стена с украса от ковано желязо отгоре. Парадната порта беше отворена и те влязоха оттам.

– Леле, тате – прошепна Стомр. – Толкова е голямо.

– Добре се е наредил Лангдън – съгласи се Дерек. – Когато писа, че е направил някои инвестиции, с които си е построил къща, не си представях чак такова нещо.

За Стомр имението изглеждаше като някой от приказните замъци в Англия, които майка ѝ ѝ беше описвала.

Привързаха конете си към един стълб, скулптиран като негър жокей с една протегнатата ръка с халка, за която да се вържат поводите. Стомр тръгна след баща си с бясно биещо сърце, разкъсвана между желанието да остане и да преживее нещо ново и вълнуващо, и страхът от необходимостта да остави баща си да замине, да бъде далеч от семейството си и всичко, което ѝ беше познато.

Човекът, който им отвори вратата, приличаше на английски иконом или майордом. Той ги въведе в преддверието, без да му трепне окоето от неочакваното им появяване, и Стомр се видя застанала в огромна зала с под от бял мрамор. Широко извито стълбище водеше към втория етаж. Навсякъде наоколо се виждаха врати. Прислужникът отиде до една от тях и почука. Стомр и Дерек можеха да чуят приглушените звуци от разговора, който се водеше в стаята.

– Сър – каза икономът, – Дерек Браг и вашата братовчедка са тук.

– Боже Господи! – извика Пол, скачайки от мястото си. Прекоси стаята с няколко крачки, изоставяйки двамата си събеседници. Дерек се втурна към него през фойето и двамата мъже топло стиснаха десниците си пред вратата на библиотеката.

– Дерек! Не ви очаквах със Стомр още поне няколко седмици!

Дерек също се усмихваше от удоволствие.

– Тръгнахме седмица по-рано, заради времето. Все пак – прибави той ухилен – имам ранчо, в което ми е заповядано да се върна.

– Именно – отвърна Пол и изведнъж зяпна.

Досега Стомр го беше срещала само веднъж, преди десет години, когато той и дядо ѝ се бяха появили най-неочаквано в ранчото. Пол, помалък син на един английски барон, беше тръгнал тогава за златните полета на Калифорния, а дядо ѝ, граф Драгмор, бе решил да посети семейството на дъщеря си и внучетата, които никога не беше виждал. Стомр пристъпи напред, изчервявайки се и болезнено осъзнавайки колко не на място изглежда в този елегантен замък. Единственото, за което ѝ беше стигнало присъствие на духа, бе да свали шапката си на входа, когато и баща ѝ го бе направил.

– Здравей, братовчедо Пол.

– Господи! По-красива си даже от майка си! – Той я прегърна.

В мига, когато я бяха забелязали, двамата мъже, седнали отзад, скочиха на крака и сега я гледаха втренчено. Сторм, почервенияла, ги забеляза, видя колко елегантни и изискани бяха и си пожела да умре на място. Не беше красива, а и вече се беше направила на глупачка. Поне да беше мъничко по-ниска...

Пол я пусна. Очите му излъчваха топлота и възхищение. След това, бидейки съвършен домакин, той се обърна към мъжете и ги покани да се приближат.

– Брет, Грант, искам да се запознаете с Дерек Браг, съпруга на братовчедка ми Миранда, както и с тяхната дъщеря Сторм.

Сторм ги погледна, едновременно развълнувана и безразлична. Мъжете не означаваха нищо за нея, освен като забавни другари – с изключение на Лени Уилис, който се беше опитал да я целуне и да пипне гърдите ѝ веднъж, когато бяха на риба. Беше посинила едното му око за това. Но... тези тук бяха малко плашещи, също като Сан Франциско. Бяха облечени като братовчед ѝ, единият в кафяв костюм, другият в черен и изисканата им елегантност я караше да се чувства не на място, грозна и ужасно различна. Баща ѝ стисна ръката и на двамата, а тя го проследи мрачно с поглед.

– Грант Фърлейн – каза мъжът в черно, топло усмихнат, а в очите му сякаш играеше веселие. Сторм сграбчи протегнатата му ръка и яростно я разтърси.

– Много ми е приятно – промърмори тя въпреки изненадата му, която той елегантно се постара да прикрие. Момичето се обърна към другия мъж и се стресна за миг. Той я зяпаше. Не беше сигурна какво означава този пронизващ поглед. Очите му блестяха като пожар. Дали я мислеше за изрод? В краткия си живот бе получавала много горещи погледи, но нито един като този. Дори моряците не я бяха гледали така. Тя срещна очите му и видя, че са почти черни. Никога не беше виждала толкова тъмен мъж, толкова тъмен, колкото баща и бе златен. Почувства галоп на кръвта в тялото си, препускането на сърцето си. Стомахът ѝ спазматично се сви. Той продължаваше да я гледа, но сега очите му я поглъщаха бавно, галещо, и за миг ѝ дойде смехотворната мисъл, че може да я вижда през дрехите. Сторм се изчерви и хвана ръката му. По устните на мъжа плъзна лека усмивка и тя се улови, че ги гледа втренчено, заради тяхната изненадваща пълнота върху суровото лице.

– Брет Д'Аршан – каза той и изведнъж; преди тя да разбере какво става, поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна близо до кокалчетата. Сторм замръзна.

Устата му беше топла, мека и кожата, която той целуна, потръпна. Изведнъж тя осъзна с болезнена яснота колко напукани, изранени и мръсни бяха ръцете ѝ.

Той я пусна.

– За мен е удоволствие – каза той с дълбокия си, богат глас, а на устните му продължаваше да трепка онази лека, хищна усмивка.

Стом пристъпи по-близо до баща си с желанието да се строполи на пода. Или пък да зашлеви този непознат. Той подиграваше ли се с нея? И продължаваше да зяпа, карайки я да се чувства едновременно притеснена и странно ликуваща. Дерек се усмихна.

– Имаме нужда от по една топла вана – каза той на Пол. – А пък аз копнея и за едно-две питиета.

– Разбира се – отвърна Пол. – Сигурно сте изтощени.

– Пол – каза Грант. – Брет и аз ще тръгваме. Защо не довършим разговора утре сутринта на закуска?

– Чудесно – отвърна Пол. – Осем часът устройва ли ви?

Мъжете бързо се съгласиха.

– Не си прави труда да ни изпращаш – каза Брет и се улови, че гледа Стом.

– Enchante¹ – прошепна той с нищо незначещо движение на главата. След това двамата с Грант Фърлейн си тръгнаха.

Дерек се обърна към дъщеря си, която дъвчеше долната си устна.

– Май че вече си имаш обожател, Стом.

Тя се ужаси.

– Какво? Кой? Не искам обожатели!

– Брет Д'Аршан има набито око за жените – каза Пол на Дерек. – С Грант също беше така, докато не се ожени за Марси. – Той се обърна към Стом.

– Марси ще ти хареса. Тя знае, че ще идваш. Надявам се, че ще станете приятелки. Тя се е наела да избере гардероба ти.

– А дали наистина имам нужда от гардероб? – попита слисана Стом.

Мъжете се втренчиха в нея.

– Искам тя да има най-доброто – каза твърдо Дерек. – Искам момичето ми да засенчи всяка дама в този град.

– Значи сме се разбрали – каза Пол с видимо облекчение. – Ти ще бъдеш украсението на Сан Франциско, Стом, ще видиш.

1. Очарован съм (фр.) – Б.пр.

В този момент тя не искаше нищо повече от това да се събуди и да открие, че всичко е било сън. Не искаше да бъде украшение нито на този град, нито на който и да било друг.

2

Брет не забрави необикновеното момиче, след като напусна дома на Пол Латгдън. Но тъй като нощта беше млада, той се прибра при любовницата си, заведе я на вечеря с шампанско в ресторант „Л'Етоал“, а след това обратно в апартамента ѝ за интимно тържество по случай рождения ден. Но през цялата вечер той запази спомена за една облечена в бричове девойка с огромни сини очи.

На следващата сутрин той се среща с Грант и двамата отидоха заедно до Ринкън Хил. В главата му се беше запечатал като на картина образът на младата дама на име Сторм². През тялото му пробяга мигновена, страстна тръпка. Никога не беше виждал толкова необичайно и в същото време величествено създание. Ако той ѝ беше баща, никога не би ѝ позволил да се обвие цялата в кожи, които не оставяха нищо за мъжкото въображение. Никога не беше виждал тъй съвършено женско тяло. Беше висока, може би метър и осемдесет в ботуши. Краката ѝ бяха дълги и силни, но чувствено заоблени – крака, създадени да се обвинват около мъжки кръст, докато го притеглят към себе си... Кръстът ѝ беше тънък, рязко контрастиращ с изненадващо широките рамене. Гърдите ѝ бяха големи и налети и опъваха тънката ѝ риза.

А как ходеше само. Никога преди не беше виждал жена да се движи така. Сякаш можеше да се впусне в бяг така леко и бързо, сякаш това бе естественото ѝ състояние, сякаш ей сега щеше да заподскача от скала на скала като голяма котка.

Помнеше лицето ѝ до най-малката подробност. А очите ѝ – наситено тъмносино, цвета на здрачните сапфири, почти виолетов. Знаеше, че иска да легне с нея. Разбира се, това беше извън всяко съмнение. Не беше готов за брак, още не, а и да беше, подобна тексаска селяндурка едва ли беше идеалът му за съпруга. Когато се оженеше, то щеше да бъде за жена с неоспорим произход – може би от някое бостънско семейство със синя кръв. Жена, която умее да посреща целия елит, който той щеше да събере в новата си къща. Жена, която щеше да укрепи авторитета и репутацията му.

– Много си замислен тази сутрин – отбеляза Грант, отмятайки една тъмна къдрица от кестенявите си очи. Също като Брет, той се беше изградил сам и имаше разнообразни интереси. Също като Брет, той беше

2. Сторм (англ.) – буря, стихия – Б.пр.

дошъл в Калифорния да изтръгне богатството от недрата на златоносните ѝ полета, но вместо това го бе спечелил с тежък труд, подпомаган единствено от своя късмет.

Брет се поусмихна.

– Мислех за онази малка мъжкарана, Стом.

– Каква красавица, а – каза Грант с възхищение. – А и не е много малка.

Брет се засмя.

– Не, не много.

– Никога преди не е напускала Западен Тексас.

– Откъде знаеш?

Сега беше ред на Грант да се усмихне.

– От известно време знам всичко за госпожица Стом Браг. Пол е убедил Марси да я вземе под крилото си и да ѝ помогне да се превърне в елегантна дама. Марси знае за Стом повече от всеки друг, с изключение на семейството ѝ, и се кани да се прави на добрата кака в следващите няколко месеца.

Брет се подсмихна. Тъкмо в стила на Марси беше да се въодушевява от подобен безумен проект да превърнат една дива тексаска котка в префинена лейди. Сърцето на Марси беше твърде голямо – бог да я благослови. Ако не беше омъжена за Грант, би могла да му стане прекрасна съпруга, красива и съчувстваща. Ако не беше омъжена за добрия му приятел, Брет вероятно би се влюбил в нея. Тя беше една от малкото му познати жени, която беше едновременно дама, чувствителна и отговорна, и в никакъв случай фригидна. Просто рядкост.

– Да опитомиш Стом едва ли е лесна работа – забеляза Брет, докато минаваха през кованата желязна порта.

– Марси е гениална в това отношение – обърна му внимание Грант.

Брет се разсмя.

– Тя наистина има упоритостта на шотландски териер – съгласи се той. – Значи Стом никога не е напускала Западен Тексас? Чудя се как ли би изглеждала в бална рокля. – Усмивката му се разшири при тази мисъл. Или по-добре, как ли щеше да изглежда гола?

– Възнамеряваш ли да я ухажваш?

Брет се изкикоти.

– В името на ада, не! Не съм готов психически за съпруга.

– Лошо. Видя ли името си във вестника оня ден? На втора страница, в статията за разширеното корабоплаване.

– Видях – процеди той с кисела физиономия.

Грант се ухили и цитира:

– „Брет Д'Аршан, един от най-достоините граждани на Сан Франциско, както и един от най-желаните ергени.“

– Както вече казах, не съм готов.

– Но направо влуди младите дами – подразни го Грант, – като построи оная дивотия на улица Фолсът само за себе си...

Брет светна.

– Онази „дивотия“ е връх на добрия вкус и на изискаността.

Грант, смеейки се, последва икономата на Пол, Барт, в къщата. Пол ги посрещна в трапезарията. На дългата маса можеха да се поберат сигурно петдесет човека, но тримата мъже се скупчиха в единия ѝ край и се заеха да пият кафе, да се подкрепят с омлети и картофени палачинки и да обсъждат дали да подпишат няколко нови договора с корабната компания, или да оставят това за по-късно. Брет беше за отлагане на сделките и скоро и останалите го подкрепиха. Тримата не бяха натрупали богатството си без известен риск. В момента Брет се чувстваше леко притеснен финансово. „Дивотията“, както се беше изразил Грант, се беше оказала твърде скъпо капиталовложение, което го бе натоварило.

Брет бутна настрана чинията си, облегна се назад и попита с безразличен тон:

– А къде са гостите ти?

Пол пое нова чаша кафе от прислужницата.

– Навън са, яздят. Сторм искаше да види океана и баща ѝ реши да я заведе. Утре той си тръгва.

– Казваш, че е собственик на ранчо? – попита Брет.

– Да, на първо място тексаски собственик на ранчо!

Брет се изненада. Беше чувал какво ли не за онази безстрашна девойка. И все пак беше разочарован. Искаше му се да види Сторм в друга светлина.

– Марси ще намине днес следобед, Пол – вметна Грант. – Май трябва да ти кажа.

– Хубаво. Може би веднага ще може да заведе Сторм на шивачка. Тя няма никакви дрехи. Истински срам.

Брет вдигна чашата си в мълчаливо съгласие. Точно в този момент се чу глас и разкошният, чист смях на Сторм прокълтя някъде наблизо. Брет погледна към вратата с внезапен интерес и видя Дерек Браг. Зад гърба му се появи и дъщеря му.

Брет беше забравил колко е впечатляваща.

– Как беше ездата? – попита Пол и тримата станаха.

– Просто чудесно! – отвърна Сторм. – Видяхме океана. Никога не съм виждала толкова много вода на едно място. А плажовете са толкова красиви. Много ми е неприятно да го кажа, но са по-красиви от нашето крайбрежие.

Дерек се засмя.

– Какво е това? Моята малка тексаска губи патриотизма си?

Тя се ухили и прие стола, който ѝ подаваше Грант. Дерек седна до нея и тя се оказа срещу тъмния, магнетичен поглед на Брет Д'Аршан. За един безкраен миг той плени нейния. Сторм забрави за всичко и всеки в стаята. Чувстваше, че е невъзможно да отклони поглед от този мъж, че е безпомощна да се откъсне от властното му привличане. Сърцето ѝ заби по-силно.

Грант ѝ говореше нещо.

Сторм се изчерви и отмести очи от Брет.

– Прощавай, не те чух.

Грант се засмя.

– Знам, че той е по-хубав от мен, но все пак съм дълбоко наранен!

Лицето на Сторм пламна. Слава богу, прислужницата ги прекъсна, за да я попита дали иска закуска.

– Да, моля – извика тя с бясно пулсиращо сърце. Господи, как се бе изложила! Как беше могла да го зяпа така?!

– Жена ми Марси ще дойде днес следобед да те посети – продължи Грант.

Сторм се вцепени.

– Защо?

– За да ти каже добре дошла в града.

– Ще я харесаш, Сторм – добави Пол. – Тя е само няколко години по-голяма от теб. Надявам се, че ще станете добри приятелки.

Сторм се усмихна едва-едва.

– Днес тя ще те заведе при шивачката – каза Пол с надеждата да я зарадва. Сторм се уплаши.

– Днес ли?

– Ти наистина имаш нужда от дрехи – отбеляза Пол.

Сторм наведе очи към чинията си. Ето че се започваше.

– Татко заминава утре – каза твърдо тя – и предпочитам да изчакам, докато той си иде.

– Не се притеснявай – каза ѝ Дерек, галейки ръката ѝ.

– Щом като следобедът ти ще е зает, ще замина още днес.

Беше ужасена.

– Сигурен ли си, че не искаш да останеш? – попита Пол. – Поне за няколко дни?

Да знаеш, че имам не само ранчо, което трябва да наглеждам – каза Дерек, – но и най-красивата и любяща жена в света, която ме очаква. – Той се ухили. – Може да приличам на пълен глупак, но тя дяволски ми липсва.

– Тате, моля ти се, не тръгвай днес – прошепна настоятелно Сорм, извърщайки поразително сините си очи към него.

– Наистина трябва да си ходя, миличка – каза нежно той. – Горе главата, Сорм. След няколко седмици така ще се забавляваш, че дори няма да искаш да се връщаш у дома. – Но изведнъж изражението му се промени и той прибави: – Но ще го направим.

Сорм вече не беше гладна. Татко ѝ си тръгваше днес! По дяволите тази Марси Фърлейн с дружелюбието ѝ, по дяволите всички, дето го караха да си тръгне! Тя гледеше втренчено в чинията си, но не виждаше яйцата. Беше в паника. Тя, която беше побеждавала команчи, която сам самичка се беше изправяла срещу мечка гризли, която беше нападана от бандити. Тогава не се беше изплашила, а сега се страхуваше. През целия си живот се бе намирала под сигурната закрила на семейството си. Въпреки че Дерек понякога бе заминавал понякога по работа, майка ѝ и братята ѝ винаги бяха до нея. Никога не се беше делила от семейството си.

Взрян в нея през масата, Брет я съжали. Тя наистина беше само едно дете. Бе толкова ясно, че не иска да остава в Сан Франциско, нито да се дели от баща си. Тя бе диво, красиво дете. Почти жена.

– Скъпа, имам чудесни новини за теб – каза Пол. Сорм успя да вдигне очи към него, опитвайки се да скрие отчаянието си.

– Семейство Фърлейн ще правят малко соаре в петък в твоя чест.

– Какво?! – хлъцна тя.

– За да те представят на някои от младите хора в града, както и на някои ергени.

Тя не можеше да повярва. Петък – след само пет дни! Мили боже! Тръбваше да се събира с елегантни мъже и жени – не можеше да го направи!

– Много мило от ваша страна – усмихна се Дерек на Грант, пронизвайки дъщеря си с твърд, нетърпящ компромиси поглед.

– За нас е удоволствие – отвърна Грант.

– Да, благодаря ви – едва процеди Сорм и стана. – Извинете ме, моля. – Обърна се и изхвърча от стаята.

Четиримата мъже се загледаха след нея, Пол и Грант с изненада,

Брет с изненада и възхищение от извивките на тялото ѝ, а Дерек с разбиране. Той се извърна към Грант.

– Моля да я извините – каза той меко. – Но истината е, че тя никога не е попадала в такава ситуация и е изнервена. Моя грешка. Възпитал съм я с братята ѝ като момче. Май не знае, че вече е жена. Тя се чувства като у дома си на седлото, но не и в изисканите салони.

– Всичко е наред – каза Грант. – Разбирам прекрасно.

Стом си беше донесла един хубав костюм, който Миранда беше преправила в последния момент, тъй като бе твърде тесен в раменете и гърдите. Беше костюм за пътуване от кафяв шевиот, състоящ се от късо елече, обшито с черна дантела, и подходяща пола. Под елека Стом носеше бяла риза с волани и висока яка. Слагаше също така единствената си долна риза, кюлот и две фусти. В този вид се чувстваше странно и неудобно, но баща ѝ бе настоял тя да се появи така пред Марси.

Бе опитала няколко пъти да го убеди да се върнат заедно у дома, но Дерек беше останал непоколебим. Тя разбра, че този път няма да стане нейното. И ето че той си беше заминал. Ей така, изоставяйки я на тези чужди хора... Стом се загледа през прозореца на салона.

По пътеката се задаваше елегантен екипаж, теглен от красива златиста кобила и управляван от единствената пътничка, вероятно Марси Фърлейн. Когато каретата наближи парадния вход, Стом се извърна. Тя бе сама в къщата с изключение на прислугата, тъй като Пол беше отишъл в кабинета си в банката, която притежаваше.

Стом стърчеше нервно в един ъгъл на салона, когато икономът обяви пристигането на Марси. Тя премина покрай него като вихрушка – красива жена с кестенява коса и синьозелени очи, по-ниска от Стом, пищна и великопепна. Беше облечена в синя рокля, която се стори на момичето твърде скандално изрязана в деколтето. Бели дантелени ръкавици покриваха ръцете ѝ, а на главата ѝ бе кацнала под дързък ъгъл кокетна шапчица. Тя се движеше с неукротима енергия.

– А ти трябва да си Стом. От месеци чакам да те срещна, още от както Пол ми каза за пристигането ти.

Поздравът ѝ изглеждаше искрен. Лицето на Марси беше идеално сърцевидно, устните ѝ – пълни и червени, а тенът на кожата ѝ – подобен на млечнобелите цветове на магнолията. До нея Стом се чувстваше отвратително грозна. Марси сияеше и топло стискаше ръката ѝ. Стом успя да се усмихне.

– Е, как ти харесва Сан Франциско? – попита Марси.

– Хубав е – едва промълви момичето.

– Дами, ще желаете ли нещо освежително? – попита икономът.

Сторм се обърка. Марси отвърна бързо:

– Не, благодаря, Барт. Сторм и аз сме заети. Ще я водя у мадам Ламот, а после ще я разведа из прекрасния ни град. Денят е чудесен! Идеален за разходка с карета.

Ако Марси забелязваше, че Сторм е необичайно тиха, то тя не го показваше. Преди Сторм да усети какво става, двете вече седяха във файтончето и обикаляха из града. Марси й сочеше забележителностите и изнасяше кратка историческа лекция.

– Виждаш ли тази сграда? Тухлената с готическите статуи. Горяла е петнайсет пъти през последните осем години. А онази къща виждаш ли я? Там живее семейство Сейнт Клер. Той се занимава с издателски бизнес. Тя пък е най-голямата клюкарка в града – заедно с дъщеря си Лиан. Не се притеснявай. Ще ги срещнеш много скоро. А това е „Миньорското момиче“. Брет Д'Аршан притежаваше този хотел. Така започна кариерата си. Ти си се запознала вчера с него, нали? О! Ето го и моят шурей. Рандолф! Рандолф!

Сторм гледаше „Миньорското момиче“ с интерес. Беше типичен салон за забавления, а при вида на мъжете в ризи и дънки тя прецени, че клиентелата се състои от работници. Един от прозорците беше счупен. Стените се нуждаеха от нова боя, и то отчаяно, а в табелата липсваха букви. Какво гнусно място, помисли тя със сериозно изражение на лицето.

– Сторм, това е Рандолф Фърлейн. Рандолф, Сторм Браг, братовчедката на Пол от Тексас.

Сторм вдигна поглед към по-младото копие на Грант, което се различаваше от него само по златистия цвят на косата си. Гледаше я с милата усмивка на Грант. Тя му се усмихна в отговор.

– Здравсти.

– Удоволствието е изцяло мое – промълви Рандолф, приседнал нехайно върху кафявия си жребец. – Надявам се, получили сте подобаващо посрещане, госпожице Браг.

– Да.

– С нетърпение очаквам петъчната вечер – каза той.

Сторм кимна, сконфузена. Той явно искаше да каже, че няма търпение да се срещнат отново.

– Аз също – отвърна му тя. Това като че ли беше най-неангажиращият отговор.

Очите му светнаха от удоволствие.

– Значи дотогава! Освен, разбира се, ако не желаете да поездите с мен някой път преди това?

Сторм се стресна, но тъй като обичаше да язди, му отвърна с искрен ентузиазъм:

– О, да, с удоволствие. Демон има нужда от ежедневно раздвижване или заплашва да затлъстее.

– Демон значи е вашият кон?

Тя кимна гордо.

– Отгледала съм го от парче месо.

– Е, тогава незабавно ще попитам Пол дали мога да ви посетя. – Той се усмихна широко, кимна на Марси и отмина. Марси се ухили.

– Ранди е чудесен млад мъж. Ухажва те.

Сторм я погледна, смутена.

– Как така?

Марси забеляза неразбирането на лицето ѝ.

– Той мисли, че си хубава, и е прав.

Сторм се изчерви.

– Това е смешно. Той просто беше учтив.

Марси я огледа.

– Не си ли имала ухажори в Тексас, Сторм?

Тя поклати глава.

– Аз съм само на седемнайсет.

Тя не осъзнава хубостта си, помисли Марси очарована. Нито пък разбира мъжете!

– Каза, че Брет е притежавал „Миньорското момиче“ – смени темата Сторм.

Марси подкара конете, старайки се да избегне другите карети и пешеходците. Тя хвърли поглед към момичето, което изглеждаше невинно и естествено любопитно.

– Точно така.

– Но... Това не изглежда възможно.

– Защо? Защото Брет е такъв джентълмен? – Марси се разсмя. – Всички започваме отнякъде, мила. Освен това Брет беше само на двадесет и една, когато купи дела си в този хотел, най-вече с парите от златото, което бе намерил, въпреки че му трябваша и няколко ръце от покера.

– Той комарджия ли е?

– Той е собственик на салони за забавления, хотелиер, ресторантьор и собственик на земя – освен другите неща. – Марси отново погледна към Сторм. Момичето показваше доста голям интерес към Брет.

Започна да обмисля възможността, но подобна двойка ѝ се стори невъзможна. Първо, Брет беше ужасен женкар, а и така рафиниран. Пък и харесваше красиви, елегантни жени. Не, не ги виждаше заедно. Но... и по-странни неща се бяха случвали.

– Значи той все още е собственик на онази игрална зала?

– Не, той първо откупи дела на партньора си, после продаде всичко и купи „Златната дама“, която е един от най-елегантните салони в града. О, Брет ще се разстрои, ако ме чуе. Най-елегантният – коригира се тя.

– Прилича на комарджия – промърмори Сторм. – Сигурно и ден не е работил честно през живота си.

– Това не е вярно – каза остро Марси.

Сторм извърна очи, но не отстъпи от думите си.

Салонът на мадам Ламот беше в другата част на града, близо до района на банките между улица Маркет и Ембаркадеро. Марси спря конетите и елегантно слезе; Сторм вдигна полите си до коленете и скочи на земята. Марси я зяпна шокирана. Един мъж се разсмя зад тях. Двете се обърнаха и видяха Брет върху величествен сив жребец, очевидно породист.

– Дами – промълви той, все още подсмиввайки се.

Сторм пламна, осъзнавайки, че е направила грешка, но въобще и не беше помислила какво прави. Цял живот беше скачала от конете и каретите.

– Добър ден, Брет – топло каза Марси. – Накъде си?

– Към банката. – Той се ухили. – Накъде другаде? – Очите му се плъзнаха към Сторм. Костюмът ѝ бе ужасен, но нищо не можеше да прикрие поразителната ѝ външност. При вида на поруменелите ѝ бузи усмивката му се разшири. След това забеляза как косата ѝ прелива в различни отънъци на светло и тъмно злато под слънчевите лъчи. Все още беше с онази дебела плитка, която се спускаше по гърба ѝ.

– По магазините, а? – попита той.

– Точно така – отвърна Марси.

– Нуждаете ли се от помощ? – Погледът му не се отместваше от Сторм. Тя също не можеше да отклони очи от този топъл, приласкаващ поглед. Марси се намеси.

– Хайде, Брет, не бъди такъв навлек.

Брет докосна ръба на черния си цилиндър с два пръста и отново погледна към Сторм. След това се обърна и отмина, яздейки така, сякаш се беше родил на седлото.

– Сторм... – каза Марси, без да е сигурна как да започне.

– Не помислих – бързо отвърна Стом, разбирайки какво иска да каже другата жена.

– Другия път гледай мен. Една дама трябва да се движи грациозно, бавно и освободено.

Стом бе ужасно притеснена от факта, че онзи комарджия я беше видял да скача от каретата.

– Марси, да ти кажа правичката, хич не ми се ще да бъда дама, не искам и тези дрехи. Искам просто да се върна у дома, в Тексас.

Марси я загледа за момент, след което сложи нежно ръка на рамото ѝ. Двете тръгнаха към магазина.

– Е, или ще се цупиш в продължение на шест месеца, или ще се възползваш от тази великолепна възможност!

Стом я слушаше с половин ухо. Магазинът за дрехи на мадам Ламот бе най-големият, който някога беше виждала. Имаше изложени готови модели за продажба. Няколко жени разглеждаха разнообразния асортимент. И аксесоари – шапки, ръкавици, шалове, пантофки, бонета, игли за шапка, дантелени ленти, панделки... Стом никога не беше съзирала нещо подобно. Ниска, набита жена, облечена в небесносин муселин, притича към тях.

– Мадам Фърлейн! Толкова се радвам да ви видя!

– Мадам Ламот, искам да се запознаете с братовчедката на Пол Лангдън, Стом Браг. Тя ще има нужда от пълен гардероб възможно най-скоро. Но първо ще купим няколко готови рокли. Надявам се, че ако се нуждаят от поправки, те ще могат да се свършат днес?

– Certainement!³ – Дребната дама сияеше, оглеждайки фигурата на Стом с бързо, набито око. – Мадмоазел е толкова висока. Всичко готово ще ѝ бъде твърде късо.

Марси не беше помислила за това. Замислено разгледа девойката, която се изчерви притеснено заради омразното описание, „висока“.

– Не се притеснявай – каза успокояващо Марси. – Все ще се намери нещо подходящо.

– Да, да, може би един или два костюма. Елате. Ще ви взема мярка.

Стом се видя съблечена по риза и кюлоти да позволява да измерват тялото ѝ надлъж и нашир. Марси се шураше наоколо, изливайки безконечни описания за това, което иска за Стом.

– С твоят свеж тен, мила – говореше тя, – ти трябва да носиш ярки цветове. Никакви пастели!

3. Разбира се (фр.) – Б.пр.

Сторм слушаше, но не разбираше за какво говореха. Уморяваше се все повече и повече, затова седна да почака, докато мадам Ламот и Марси разглеждаха стотици видове коприна, тафта, муселин и кадифе, избраха модели, кройки и стилове. Марси винаги питаше за мнението на Сторм. Тя винаги казваше да, защото се чувстваше безпомощна и объркана.

– Във всички случаи трябва да вземем балната рокля от кралскосинята тафта преди по-следващия петък – обяви Марси. – И всичко към нея.

Мадам Ламот кимна.

– О, oui Мадмоазел ще ходи на годишния бал у семейство Сейнт Клер, поп?

– Да – потвърди Марси.

Сторм се ужаси. След пет дни беше на соаре. След две седмици на бал!? Тя не умееше да танцува и проклета да беше, ако го направеше! Щеше да си счупи крака само ако се опиташе да ходи в тези миниатюрни пантофки с високи токове.

– Ще може ли да вземем черешовата коприна в петък сутринта?

– За вас, мадам, разбира се – отвърна мадам Ламот. Марси знаеше, че жената ще вземе двойно за денонощната работа на шивачките си.

Стегнаха Сторм в корсет. Никога, ама никога не бе носила такова нещо.

– Не мога да дишам – изхриптя тя.

– Въпреки, че мадмоазел е висока, кръстът ѝ е тънък – четиридесет и осем сантиметра – каза мадам Ламот.

– Ще припадна – изкрещя Сторм. На челото ѝ изби пот.

– Сторм, дамите носят корсет. Ще свикнеш. Разхлабете връзките, мадам.

Облякоха я в рокля от смарагдовозелена коприна на тънки розови и кремави райета. Погледна надолу и видя гърдите си, златисти като цялото ѝ тяло, защото цял живот беше плувала и се беше пекла на слънце. И мадам Ламот, и Марси бяха изумени от цялостния ѝ бронзов тен, а Марси прояви достатъчно смелост да я попита откъде го има. Сторм ѝ каза истината невинно, забелязвайки шокираните им погледи.

– Твърде дълбоко е – каза момичето с потрес.

– Въобще не е дълбоко – възрази Марси, хвърляйки поглед към стреснатото лице на девойката. Изсумтя, преценявайки балните рокли, които беше поръчала. Синята тафта бе дълбоко изрязана, но момичето щеше да е невероятно красиво в нея, а пък и балът беше след цели две седмици. Нямаше ли това време да ѝ е достатъчно да свикне?

– Може би, мадам, за да накараме Сторм да се чувства по-удобно, да сложим малко кремава дантела към деколтето?

– Прибавиха дантелата, след което провъзгласиха роклята за съвършена. Мадам Ламот излезе веднага след това.

– Красива си, Сторм – каза меко Марси. – Виж – тя я обърна към огледалото.

Сторм се вгледа, едва разпознавайки себе си, докато Марси разпускате гъстата ѝ, на златисти кичури коса и я привързваше с розова панделка. От огледалото я гледаше високо, съвсем необикновено момиче със златиста кожа, пълни гърди и измъчено изражение. Мразеше корсетите и кринолините, но трябваше да признае, че роклята е красива. След добавянето на дантелата не се чувстваше вече тъй гола.

– Искаш ли да я носиш до дома? – попита придружителката ѝ.

И искаше, и не искаше.

– Ще я съсия – каза накрая. Марси се разсмя, но не я насили.

Той наведе глава и близна набъбналите ѝ гърди. Тя простена. Усмивайки се, той завъртя език около настръхналото зърно, пак и пак, докато накрая ръцете ѝ сграбчиха косата му. Брет засмука твърдото връхче с горещата си уста. Тя изскимтя, опитвайки се да избута главата му надолу. Брет зацелува мекото ѝ, леко закръглено коремче, а след това и къдравите кичурчета, покриващи центъра на женствеността ѝ. Тя ахна, когато устните му се спуснаха още по-надолу, а езикът му нежно се плъзна сред розовата, влажна плът. Когато чу стона ѝ, той се надигна и се вряза в тялото ѝ с меки пулсации. Тя простена отново, когато върхът на удоволствието разтърси тялото ѝ.

Миг по-късно той се прегърколи встрани. Никога не прекарваше нощта с любовницата си Одри и с изненада установи, че я е прекарал тук, у Патриша Фаули. Но не бе устоял на бележката, която тя му бе пратила. Патриша Фаули беше омъжена за един застаряващ богаташ. Неведнъж беше флиртувала необуздано с него и той отдавна знаеше, че двамата неизбежно ще станат любовници. Съпругът ѝ бе извън града за една седмица. Когато го беше поканила за късна вечеря, той с удоволствие се беше отзовал.

Седна, протягайки високото си, мускулесто тяло. Патриша беше виртуозка в изкуството на любовта, страстна и ненаситна в леглото. Тя му се усмихна. Беше само на двайсет и две години, светлоруса и синеока, а сега, когато можеше да разгледа предизвикателно заобленото ѝ

тяло в светлината на утрото, Брет видя, че кожата ѝ е бяла като мляко, но без корсета тялото ѝ е по-натежало, отколкото бе предполагал.

– Добро утро – промърмори той.

– Хм – измърка тя. – Прекрасна сутрин.

Брет лениво стана.

– Не си тръгвай, Брет!

– Опасявам се, че трябва, cherie.

– Но зората едва е пукнала.

Той се засмя, нахлузвайки панталона си.

– Не е съвсем така.

Когато седна на леглото, за да обуе лъскавите си черни ботуши, тя притисна меките си, пишци гърди о гърба му.

– Остани – прошепна жената. – Освободила съм всички прислужници. Никой няма да разбере.

– Живееш опасен живот – забеляза той, чувствайки се преситен. Вече не усещаше сексуално желание към нея. – Тъй като хич не ми харесва съпругът ти, нямам никакво желание да ме залови, докато му слагам рога.

– О, я стига! Стив е твърде стар! Какво според теб трябва да правя аз? – Тя се нацупи прелестно, свършено. Брет се ухили.

– Ами имаш си ръка – използвай я!

Тя ахна, шокирана. Брет се разсмя и навлече ризата си. През изминалата нощ тя му беше дала да разбере, че такива практики не са ѝ чужди.

– Кога ще те видя отново?

– След ден-два – отвърна той, въпреки че не беше сигурен дали наистина го иска. Да, добра беше, но Одри беше по-добра – не толкова изискваща, повече даваща. Пък и в Сан Франциско имаше всевъзможни курви, и то от класа. Брет не беше човек, който дълго оставаше при една жена. Дори Одри му беше любовница едва от няколко месеца.

Той си тръгна почти веднага, чувствайки се преизпълнен със сили въпреки малкото сън. Беше рано, преди седем часа, така че имаше време за обичайния галоп, преди да се прибере и да се заеме с ежедневните задачи. Помисли си за Сузи и детето и изпита задоволство. Съдията Стайнър беше гарантирал развода, пък и, както беше предположил Брет, Бил Хоскинс се бе оказал повече от щастлив да замени жена си за няколкостотин долара. Вчера Сузи се беше заклела, че вечно ще е благодарна на Брет... и отново беше на работа.

Той препусна Крал през плажа към галещите пясъка вълни.

Соленият въздух беше приятен, свеж и чист и струеше на талази в лицето му. Вчера беше получил заем от банката на Пол, пари, които щеше да вложи в разширяването на следителската компания. Пол веднага се бе съгласил да му отпусне парите с думите:

– Харесвам стила ти, Брет.

Пол беше единственият, който знаеше за напрегнатото му финансово положение, но Брет винаги си е бил комарджия.

Беше светъл, сияен пролетен ден. Той осъзна, че срещу му приближава ездач, препускащ в кариер. Възхити се на едрия черен жребец и изведнъж стреснат осъзна, че ездачът беше Сторм. Сторм – сама. Изведнъж той се притесни. Погледите им се срещнаха и той видя, че тя го е познала.

– Какво се е случило? – извика той, прерязвайки пътя ѝ със своя кон. Двете животни тъпчеха неспокойно на място.

– Какво искате да кажете?

– Къде, по дяволите, е придружителят ти? – чу се той да казва с неочакван гняв. Брадичката ѝ се вдигна.

– Дойдох сама.

Той не можеше да повярва.

– Сама ли?

– Прощавайте – изфуча тя с искрящи очи и препусна покрай него. Той бързо реагира и отново ѝ препречи пътя, посягайки към поводите ѝ. Тя ахна и дръпна коня назад.

– Как смеете!

– Какво ти има? – изкрещя той. – Тъпо дете! Наоколо има всякакви нехранимайковци! Ти идиотка ли си или що?

Сторм се вбеси както от думите му, така и от свойското му отношение. Дете ли? И кой беше тон да ѝ казва какво да прави?!

– Пуснете ме да мина!

Той нищо не разбираше. Тя беше поразителна и със същия успех можеше да е и гола, така възседнала този огромен, див жребец, обвита в плътно прилепнала кожа. Лицето ѝ пламтеше от гняв, а около него летяха кичури златна коса.

– Но, разбира се – каза той най-накрая и придърпа сивия си кон.

Тя решително го подмина и изсумтя, когато той подкара край нея.

– Но какво правите?

– Придружавам ви – отвърна той, възвръщайки си донякъде самообладанието си. – Просто знам, че Пол не би ви пуснал да яздите сама.

– Не желая нито да ме придружавате, нито пък компанията ви –

изсъска тя. – Мога и сама да се грижа за себе си!

Той я изгледа с превъзходство. Сторм реши, че го мрази.

– Мога да стрелям по-точно и да яздя по-бързо от всеки мъж!

Той с усмивка забеляза, че на бедротото ѝ висеше огромен пищов.

– Интересен аксесоар за млада дама – подхвърли Брет саркастично.

– Може би, би трябвало да бъде включен в обучението на всички изисквани госпожици.

Тя изфуча.

– Положително мога да се защитавам по-успешно от някакъв си префърцунен градски комарджия!

Брет трепна и Сторм обърна светкавично коня си в друга посока.

– Довиждане, господин Д'Аршан! Отивам си вкъщи, така че вече няма нужда да се стараете да ми провалите деня!

Брет обърна собствения си жребец и продължи да язди безмълвно до нея. Щеше да я придружи до вратата и да я достави лично в ръцете на Пол. Момичето нямаше акъл. Ама никакъв.

Въпреки това се усети, че наблюдава съвършеното ѝ тяло, тъй зряло за правене на любов, както и към невероятния ѝ профил. Желанието го обзе като вълна, но той му се възпротиви. От край време си беше чувствен мъж и се гордеше с това, но този път тази чувственост не си беше на мястото.

Тя му хвърли кос поглед.

– Неприлично е да се зяпа.

– Простете.

Момичето бързо го погледна, за да види дали ѝ се подиграва, но изражението му не ѝ каза нищо. Тя пришпори черния си жребец и се впусна в карьер. Брет не можа да не се възхити на стойката ѝ. Яздеше с неосъзната грация, сякаш тя и конят бяха едно. Той дори не се шокира от това, че го беше възседнала по мъжки, защото когато за първи път я беше видял облечена в мъжки бричове, си беше представил точно това. И все пак сега си я представи да язди така нещо друго. Него.

– Яздите много добре – промълви той дрезгаво.

– Вие също.

Той се усмихна.

– Я ми кажете, Сторм, имате ли си любим в Тексас? Беше сигурен, че си няма. Момичето се изчервяваше всеки път, когато той я погледнеше. Ясно беше, че не умееше да флиртува. Ето че сега го гледаше с гняв.

– Не!

Беше му приятно да го чуе, въпреки че не му се искаше да разбира

защо.

– И защо?

– Аз съм само на седемнайсет.

Той цъкна с език.

– Това е достатъчно.

Когато започна да ѝ се смее, Сторм сви устни.

– Лени Уилис се опита да ме целуне, но аз му насиних окоето – каза тя с мрачно задоволство.

Усмивката на Брет се разшири. Живо си представяше сцената – някакъв млад левент се опитва да си открадне целувка от дивото, пристегнатото в кожи момиче, летящия юмрук. Той отново се изсмя. Сторм го погледна с ярост.

Мъжът реши да смени темата.

– Как минаха покупките вчера? Намерихте ли нещо хубаво?

– Не съм навикнала на „хубави неща“, господин Д'Аршан. Аз съм жена от Тексас, живееща и работеща в ранчо. Доколкото съм запозната, подобен живот е за хора като вас, не като мен.

Той се намръщи. Само се беше опитал да завърже приятен разговор, но тя явно искаше да се кара.

– Даже не сте позволили на Сан Франциско да ви смае.

– Точно така – каза тя, докато излизаха от плажната ивица. Продължиха да яздят в мълчание, а когато стигнаха портите на Лангдън, Сторм му отправи блестящ син поглед.

– Довиждане, господин Д'Аршан.

– Брет – каза меко той. – И възнамерявам да ви придружа до входната врата.

Вече беше решил да не обсъжда с Пол сега, пред нея, своя нрав и нейната глупост. Щеше да се отбие по-късно до банката да си поприказва с пазителя ѝ. В крайна сметка, Пол трябваше да знае за нейната самотна езда. Беше просто твърде опасно.

Стигнаха до къщата. Винаги джентълмен, Брет слезе от коня заедно със Сторм. Тя не му обърна внимание и подаде поводите на притичалия прислужник. Брет хвана ръката ѝ, преди тя да успее да се изплъзне.

– До петък – каза той, гледайки я в очите. След това си тръгна, скачайки без усилие на седлото и се отдалечи, без да се обръща. Въпреки волята си Сторм се загледа след него.

3

В петък сутринта Сторм се събуди отчаяна. Отказа да стане и скоро Пол изпрати да повикат лекаря. Тя беше изпълнена с ужас – довчера беше соарето в нейна чест. Възнамеряваше да остане на легло цял ден и да се преструва, че е болна от грип, така че никой да не може да я накара да отиде.

Доктор Уинслоу пристигна точно преди обяд заедно с Марси.

– Е, какво има? – извика тя, ужасно обезпокоена, и изтича до леглото на момичето още преди доктор Уинслоу да успее да влезе. Сторм се засрами. През последните няколко дни Марси я беше развеждала из целия град и тя скоро беше разбрала, че по-възрастната жена е безкрайно топла и мила, изпълнена единствено с добри намерения. Сторм неохотно я харесваше. Точно както харесваше и Сан Франциско. Сега, когато видя пребледнялото, разтревожено лице на Марси и почувства ръката ѝ на челото си, Сторм се почувства виновна. Нещо повече, знаеше, че баща ѝ щеше да се срамува от нея, ако видеше какво прави.

– Може би имаш лека треска – извика нервно Марси.

– Моля те, Марси, нека аз преценя – каза лекарят, който стоеше на вратата. Той влезе заедно с претъпканата си докторска чанта.

– Чувствам се много по-добре – каза Сторм и седна. – Всъщност всичко ми е наред. – Марси беше направила толкова много за това соаре. Сторм просто не можеше да я лъже.

Доктор Уинслоу я прегледа и я обяви за здрава и силна – всъщност доста по-силна от повечето жени – и скоро си тръгна, придружен от Пол. Марси седна на ръба на леглото. Сторм не смееше да срещне погледа ѝ. Марси хвана ръката и.

– Мисля, че разбирам – каза тя бавно с мек глас.

– Не – протестира момичето. – Чувствах се много болна тази сутрин. Но може би е било от храната вчера. Вече съм добре.

– Опитваше се да избегнеш вечерята днес, нали? – Прямият въпрос на жената изненада Сторм неподготвена и тя се изчерви виновно. В очите на Марси се четеше разбиране.

– Всички ще те харесат, мила – каза тя. – Ти си кипяща от живот, красива девойка.

Сторм прехапа устни. Не можеше да я лъже.

– Прощавай. Аз... аз не можех да го понеса, не и след като беше

толкова мила с мен.

– Рандолф така ще се разочарова.

– Какво? – Стом се почувства смехотворно поласкана. Рандолф я беше извел на езда преди два дни и, тъй като Марси я бе предупредила за него, тя беше забелязала откритото възхищение в погледа му. В новия си костюм за езда, които, по нейно настояване, имаше разкроена и срязана отпред пола, Стом се беше почувствала много привлекателна. Сега знаеше, че Марси е била права. Рандолф я намираще хубава и мисълта за това я накара да се почувства невероятно. Чувстваше се чудесно женствена, даже силна.

– Той те преследва от мига, в който те видя – каза Марси с усмивка.

Стом се усмихна в отговор.

– Вечерта ще бъде чудесна, ще видиш. Ще ти изпратя Мари да ти помогне при обличането и прическата. – Тя стана и погледна момичето с топло съчувствие. Стом я изгледа, докато излизаше. Въпреки че още беше нервна, се почувства облекчена и в крайна сметка нетърпелива да иде на това соаре. Марси беше тъй мила и тя не искаше да я нарани. Нито пък можеше да посрами себе си и семейството си – даже и те да не разберяха – като се държеше като страхливка.

Мари пристигна следобед. Стом се къпеше в парфюмирана вода, след което се намаза с лосиона, който Марси беше пратила за нея. Миришеше на рози като водата за къпане. Особено старателно тя го втри в напуканите си ръце. Спомни си как Брет бе целунал кокалчетата ѝ и се изчерви буйно. Ръцете на Марси бяха бели като лилии и меки като гълъбов пух. Какво ли си е помислил Брет, когато е докоснал покривката с белези длан на Стом? И тогава ѝ се бе сторило, че нещо не е наред, че няма ръцете на дама.

Но, по дяволите, аз съм от Тексас и работя в ранчо!

Знаеше, че Брет ще присъства вечерта.

Мисълта за него събуди в нея противоречиви чувства. Първо, беше му сърдита. Вечерта след като той я бе срещнал да язди сама на плажа, Пол дълго я беше наставлявал и бе настоял занаяпред тя да язди с Брет, Пол или друг мъж за придружител. Смешно! Тя можеше да се грижи сама за себе си – беше го правила години! Беше свикнала да язди свободно, като индианка в пустинята, без натрапници, които да забавят устрема ѝ. Новото ограничение бе изцяло по вина на Брет и тя си беше намислила някои неща, които да му каже, щом се срещнеха. Нямаше право да я порти зад гърба ѝ!

Пък и още не му беше простила, че я нарече дете.

Мари започна да помага на Стом да се облече. Първо сложиха ефирна дантелена риза, изрязана толкова дълбоко, че зърната на Стом почти изскачаха от нея. Никога не беше виждала толкова фино бельо. След това дойде ред на копринените чорапи и розовите жартieri с черни розетки. Дантелените, въздушни гащички и ненавистният корсет също заеха местата си върху тялото ѝ. Стом не беше носила такъв от деня, в който мадам Ламот ѝ взе мерки. Сега, когато Мари я стегна здраво, Стом изсвистя:

– Не.

– О, трябва.

– Не!

– Мадмоазел, скандално е да не се носи корсет. Трябва. Мадам Марси казва така. – Въпреки дребния си ръст и нежен глас, френската камериерка беше непоклатима. Стом се почувства прищипната на две. Тя изстена.

– Твърде стегнато е!

– Въобще не е стегнато – твърдо каза Мари.

– Не мога да дишам! – И наистина не можеше. Разбира се, това можеше да е и по причина на ужаса, който нарастваше в нея. Мари я притегна още веднъж, карайки Стом да изгрукти не като дама, и започна да го завързва. Стом се опита да диша. Откри, че може – едва-едва.

– А сега кринолина – обяви Мари.

Стом се мръщеше на огледалото. Корсетът избутваше пълните ѝ гърди нагоре и навън, карайки я да прилича повече на крава, отколкото на човек.

– Не мога да го нося това – каза намусено тя.

През главата ѝ нахлузиха фуста, след това я привързаха към кръста ѝ. Последваха други четири, по-пухкави. Последната беше черна, поръбена с дантела и черни маниста. Накрая беше ред на черешовата рокля.

Когато Мари най-сетне свърши и напръска китките и ямичките зад ушите на Стом с парфюм от рози, момичето се зяпна в ужас и смут. Не познаваше личността в огледалото. Изглеждаше... елегантна... различна... жена.

Роклята не ѝ харесваше. Половината ѝ гърди бяха навън.

– Твърде изрязана е – обяви тя. – Отказвам да я нося.

– Въобще не е изрязана – отвърна Мари. – Можете да покажете много повече, стига да искате. Тялото ви е *magnifique, ma petite*⁴. Би

4. Великолепно, момичето ми (фр.) – Б.пр.

трябвало да го показвате, не да го криете.

– Не искам да го показвам – каза Сторм, изчервявайки се. Поне косата ѝ беше оставена на мира. Мари само я беше събрала зад ушите и я беше привързала с черна сатенена лента, обсипана с дребни перли. Лентата бодеше. Главата ѝ започна да пулсира. Даже малките диамантени обички, преди на майка ѝ, ѝ причиняваха болка.

– Magnifique – обяви Мари.

Сторм направи няколко пробни стъпки из стаята. Краката веднага я заболяха около пръстите. Обувките бяха твърде тесни. Какво ли не би дала да можеше да обуе чифт каубойски ботуши. Усмихна се при мисълта да влезе в салона на Марси с мръсни кафяви ботуши. На вратата се почука. Влезе Пол.

– Сторм, изглеждаш великолепно! – извика той с блеснали от гордост очи. Сторм знаеше, че той наистина го мисли и хвърли поглед към огледалото.

– Лицето ми не е сърцевидно – каза тя несигурно. – Виж колко ми е широка челюстта.

Пол се усмихна.

– Ти не си стандартна красавица, не, но въпреки това си поразителна. Не мога да се сетя за друга жена, Сторм, която поне да се доближава до красотата ти.

Тя се почуди дали той просто я ласкае, но после видя, че е сериозен.

– Благодаря.

Той протегна ръка.

– Е, ще позволите ли?

Сторм я пое, но когато излизаха от стаята, се препъна в дебелия килим. Помоли се да не е предзнаменование за идващата вечер.

– Така че аз помолих папа и той обеща, и не е ли всичко това възхитително?

Брет се усмихна на весело бърещата красива брюнетка.

– Възхитително е, Лиан, вълнувам се и заради теб.

Тя стисна лакътя му. Безукорното ѝ овално лице с бяла кожа, небесно сини очи и червени устни сияеше в усмивка.

– Тогава ще трябва да ме придружиш през парка, Брет.

– Разбира се – каза той, хвърляйки още един поглед към малките ѝ гърди, почти напълно разголени от пастелносинята копринена рокля,

която носеше. Когато се притисна по-близо до ръката му, корсажът ѝ се смъкна и за миг му се стори, че вижда бледорозовото ръбче на зърната ѝ.

Въпреки празното си бърборене, Лиан Сейнт Клер бе идеална партия за женитба. Беше красива и елегантна. Майка ѝ можеше да проследи корените на рода си до английската аристокрация, а баща ѝ беше внук на един френски маркиз, обезглавен по време на Френската революция. Не за пръв път Брет придружаваше Лиан на бал, нямаше да е и за последен. Въпреки че от него се очакваше да я целуне, той не го правеше. Това щеше да е твърде сериозна декларация за брачни намерения, каквито той въпреки нямаше.

Марси беше поканила двайсет гости, без да се смятат почетната гостенка и братовчед ѝ, които още не бяха пристигнали – умишлено, Брет беше сигурен. Всеки познаваше всеки, всички бяха от един социален кръг. Имаше още четири охранени млади дами, две от които придружени от видни градски ергени, а две – от родителите си. Марси, разбира се, бе включила в списъка на поканените и няколко интересни млади мъже, повечето от които без компаньонка. Половете бяха балансирани с присъствието на две вдовици. Повечето, но не всички, от женените двойки, бяха млади, около трийсетте.

Големият салон беше просторен и елегантно мебелиран; голяма двойна врата се отваряше към просторно мраморно фойе. Докато Лиан бърбореше, Брет се усети, че гледа към вратата. Скоро беше възнаграден. Появи се Пол Лангдън под ръка с една зашеметяваща жена. Марси изпищя от удоволствие, скочи и се втурна да ги поздрави. На Брет му трябваше време, за да разпознае в невероятната дама Сторм. Тялото му олекна сред внезапното мълчание, възцарило се в салона. Той гледаше като омагьосан високата, грациозна като върба жена в скромно изрязаната розовочервена рокля. Беше величествена. Лиан се притисна по-близо до него, опитвайки се да привлече вниманието му, но той не я забеляза.

– Сторм, миличка, прекрасна си! – извика Марси.

Сторм вече се беше изчервила. Страхът ѝ се усилваше, както и пулсът и температурата ѝ. Стана ѝ трудно да диша. По дяволите корсетите! Боеше се, че пак ще се препъне, а и всички в залата я зяпаха като някакъв дълъг урод. И най-лошото от всичко, първият човек, който беше видяла при влизането си, беше онова гадно копеле Д'Аршан, който я гледаше, сякаш дрехите ѝ бяха прозрачни. Не можеше да говори.

– Ела, скъпа, да те представя на хората – каза Марси.

Сторм хвърли поглед към Брет и за пръв път забеляза красивата, ниска брюнетка, вкопчена в него. Ядоса се, без да разбира защо. Погледът ѝ се разсея встрани, после пак се спря на Брет. Девойката замръзна, когато очите му срещнаха нейните. Той се усмихна леко развеселен, тъй като подозираше какво си мисли тя в момента. Поклони ѝ се. Сторм отклони поглед.

– Толкова е висока – промърмори Лиан и тръсна синьо-черните си къдрици, в които заискриха диаманти. – Висока е като мъж.

Брет не ѝ обърна внимание. В мига, в който погледът му срещна този на Сторм, го прободеше толкова силно желание, че то се изписа на лицето му. Успя да отклони очи от Сторм и изведнъж осъзна колко е груб.

– Пунш, скъпа? – запита той Лиан, чудейки се, очарован, защо горната част на гърдите на Сторм е със същия златист цвят, както и ръцете и лицето ѝ. Къде всъщност свършваше този необикновен тен? Бяха ли гърдите ѝ бели под роклята?

Рандолф пристъпи към нея с нескрит възторг в очите.

– Сторм, сякаш цяла вечност съм чакал този миг! – Той пое ръката ѝ и я целуна.

Сторм порозовя.

– Аз също – каза тя. Учтива, безвредна лъжа. Марси ѝ хвърли развеселен поглед.

– Наистина ли? – попита младежът с надежда. – Надявам се, че част от нетърпението ви е било свързано и с желанието да ме видите.

Сторм се засмя – богат, топъл звук, който изпълни стаята.

– Знаете, че е така.

Рандолф повдигна ръката ѝ и отново я целуна.

– Може би по-късно ще можем да се поразходим из градината.

– С удоволствие – отвърна тя.

Брет, който се беше приближил и стоеше зад нея, помръкна. Тя флиртуваше с Рандолф и това не му харесваше – ама никак. Преди обаче да успее да обели и дума, Сторм се оказа заобиколена от останалите петима ергени, всичките нетърпеливи да се запознаят с нея. Марси започна да ги представя и Сторм отплува с тях настрани, сред талази блясък и галантност.

Марси забеляза мрачното изражение на Брет, пое ръката на съпруга си и двамата се приближиха до него.

– Предполагам, че останалите запознанства ще трябва да почакаат – каза тя.

– Протежето ти вече жъне голям успех, мила – промълви Грант и

нежно я целуна по бузата. Марси засия.

– Рандолф посещавал ли я е? – почти изръмжа Брет. Лиан още висеше на лакътя му. Той усещаше, че е неучтив към нея, но от влизането на Стом не бе в състояние да дари компаньонката си с особено внимание.

– Изведе я на езда – отвърна Грант. – Мисли, че е най-красивата жена, която някога е виждал.

– Брет, хайде да танцуваме – побърза да каже Лиан, изписвайки на лицето си усмивка на победителка. Брет кимна безмълвно и я поведе към дансинга за един грациозен валс.

– Боже, как мразя да виждам Брет с тая суетна глупачка – промърмори Грант.

– Грант, бъди великодушен. Лиан не е виновна. Тя не може да не бъде това, което е. И аз щях да съм такава с родители като нейните. О, Стом танцува!

– Никога нямаше да станеш такава – нежно прошепна Грант и отново я целуна, този път не толкова целомъдрено.

Стом едва събираше мислите си. Едва дишаше. Беше приела да танцува с червенокосия само за да се избави от огромната група мъже, струпали се около нея, но вече съжаляваше. Краката я боляха ужасно. Можеше донякъде да ходи, без това да ѝ личи, но в танцуването беше зле – поне в този вид танци. Дай ѝ на нея някоя грубичка тексаска мелодия с викове и тропане на крака! Лентата на главата още я бодеше, а корсетът неудобно я стискаше. Не можеше да си спомни вече името на партньора си.

Когато го настъпи, ѝ се прииска да умре.

– Извинете.

– Всичко е наред – отвърна той.

– Моля ви се – отчаяно каза Стом, след като отново пропусна една стъпка, – може ли да спрем?

– Разбира се – отговори той, след като тя го настъпи отново.

Стом се отдалечи от него, почервеняла от притеснение. Нямаше повече да танцува. Скри се от групата младежи, които се бяха поразпърснали в нейно отсъствие, но сега отново я чакаха като хрътки дивеч. Тя се отправи към Пол, който разговаряше с една възрастна двойка.

– Забавляваш ли се, Стом? – попита той.

– Да – излъга тя, опитвайки се да забрави как се беше изложила на дансинга. Видя Брет, който си пробиваше път към тях – към нея, осъзна тя с непогрешим инстинкт. Въпреки че изглеждаше спокоен и самоуверен, тя усети решителността във високата му, мускулиста фигура. В

душата ѝ се надигна гняв и паника.

– Сторм – каза той, посягайки към ръката ѝ, облечена в къса черна ръкавица. – Колко прекрасно изглеждате тази вечер. – Той целуна кокачетата ѝ и докосването му сякаш премина през плата на ръкавицата. Тя го изгледа ядосано и издърпа ръката си. Той се засегна.

– Благодаря ви – каза ледено тя със студен син пламък в очите.

– Засегнал ли съм ви с нещо? – попита хладно той.

Тя вдигна вежди, без да осъзнава колко властно изглежда така.

– Разбира се, че не – отвърна Пол вместо нея, тупайки Брет по рамото. – Как си, Брет? Виждам, че тази вечер си довел Лиан.

Сторм веднага се връцна и ги остави, без да я интересува, че е непорочно груба и отказа дори да изслуша мъжа, който бе накарал Пол да ѝ забрани да язди сама. Но да прави такива широки крачки, се оказа грешка. Нежното токче се подхлъзна и тя щеше да падне, ако Грант Фърлейн не се беше пресегнал да я хване в последния момент.

Мамка му! – Нова грешка.

– Всичко е наред – мило каза Грант.

Лицето ѝ беше тъмночервено. Огледа се и видя, че половината салон беше забелязал издънката ѝ, включително Брет.

– Ненавиждам тези прокле... тези обувки – промърмори тя.

Грант се ухили.

– Аз лично не разбирам как го правите вие, жените – каза той с блеснали кафяви очи.

Тя се отпусна.

– Това е толкова ново за мен.

– Добре се справяш – успокои я той. – Пък и имаш цяла армия обожатели. Лиан Сейнт Клер е зелена от завист, защото не е и наполовина толкова красива.

Сторм не разбираше защо всички ѝ казваха, че е красива. Точно тогава един прислужник обяви вечерята за сервирана и Грант ѝ предложи ръката си. Тя я пое и си помисли, че Марси е късметлика със съпруг като него.

За щастие, вечерята се оказа по-сполучлива от предишната част на вечерта. Седнала, Сторм можа да си почине, въпреки че всички говореха безспир. Опита се да изхлузи обувките си под масата, но после се отказа – след това никога нямаше да успее да ги обуе отново. В качеството си на почетна гостенка, тя седеше между Грант и Рандолф. За зла участ Лиан и Брет бяха точно срещу тях. Сторм не обръщаше внимание на Брет, въпреки че той не сваляше поглед от нея – доста невъзпитано,

както ѝ се стори. И то не само от лицето ѝ, но и от твърде разголените ѝ гърди. Знаеше си, че роклята е прекалено изрязана.

Когато Брет ѝ каза нещо, тя нямаше избор и му отговори, въпреки че хладността ѝ беше неприкрита. В крайна сметка той се отказа.

След вечерята, състояща се от седем блюда, гостите се завърнаха в салона за още танци. Марси обикновено не спазваше обичая мъжете да се оттеглят отделно от жените, А Грант винаги бе поддържал решението ѝ. Рандолф беше отишъл да донесе на Стом чаша вода и за пръв път тази вечер тя се оказа сама. Облекчението беше огромно. Чувстваше се емоционално изтощена, краката ѝ трепереха и явно се задаваше ужасно главоболие. Беше яла твърде много и едва търпеше корсета, така че се чувстваше просто кошмарно. С вечерята бе изпила и чаша вино и се чувстваше тъжна, самотна и се самосъжаляваше. Отиде до френския прозорец с кадифени завеси и се загледа невидящо в нощта.

– Някак си не ви виждам да се забавлявате тази вечер – чу тя гласа на Брет. Обърна се, примигвайки, за да прикрие влагата в очите си.

– Махайте се.

– Защо ми се сърдите? Заради случката на плажа ли? Ако е така, извинявам се. – Тъмните му очи блестяха.

– Копеле такова! Веднага изтича да кажеш на Пол, нали? Как смееш да се месиш! Сега не мога да яздя сама. Провали единственото удоволствие, което имах в този проклет град!

Той беше видимо стреснат от гнева и лошия ѝ език, но после на лицето му отново се спусна хладна, безизразна маска.

– Беше за собственото ви добро – каза той, упражнявайки огромен натиск върху себе си. – По – добре да яздите с други, отколкото сама. Така рискувате да ви нападнат.

– Мога да се грижа за себе си. Просто се махайте. – В очите ѝ бликнаха сълзи. Обърна му гръб и след миг го чу да си тръгва. Почувства облекчение... и разочарование.

– Стом? – Това беше Рандолф. Тя обърса очи с пръст, без да се обръща, защото не искаше да я виждат как плаче. Но той видя.

– Какво има? – попита, искрено разтревожен.

– Дали ще може сега да се разходим?

Той остави чашата с вода, пое ръката ѝ и я изведе през френския прозорец, без да обръща внимание на шокираните погледи, обърнати към тях. Нощта беше хладна навън и Стом веднага потръпна.

– Нуждаете се от наметката си – каза Рандолф. – Ще ида да я донеса.

– Не, чудесно е – спря го тя, поемайки дълбоко нощния въздух. Започна да диша по-леко.

Той я отведе в градината, където ги обгърна прекрасният аромат на орловите нокти.

– Трябва ли да ходим? – попита Сторм. – Не ми се щеше да го казвам, но обувките ме убиват.

– Трябваше по-рано да кажете – каза той и веднага спря. Стояха и гледаха младата луна. Сторм отново потръпна и Рандолф обвини ръка около раменете ѝ. Тя се дръпна. Той беше ужасно разочарован. Искаше да я целуне, но със сигурност знаеше, че тя няма да се съгласи. Примири се само да я има до себе си.

– Кажете ми защо сте разстроена – попита той нежно.

– Вече не съм разстроена.

Двамата се обърнаха, когато чуха тихи гласове зад себе си. От сенките изплуваха тъмните фигури на някаква двойка, а когато тя достигна светлото петно, хвърляно от прозореца, младежите разпознаха Брет и Лиан. Брет ги загледа без усмивка, но и без изненада.

– Радвам се да те видя, Ранди – каза той, гледайки Сторм. Това не ѝ хареса. Изведнъж усети колко близо е до Рандолф и че едната му ръка е обвита небрежно около раменете и. Дойде ѝ безумната мисъл, че Брет ги е проследил. За един дълъг миг двамата мъже се гледаха твърдо в очите, подобно на два жребца, готови да се хвърлят в битка. Сторм въздъхна и се отдръпна от Рандолф. Добра се до каменната пейка и се свлече върху ѝ. Изстена и започна да развързва обувките си.

– Сторм – каза Рандолф, приближавайки се до нея, – дай аз.

– Не мога да ги търпя и миг повече – извика тя.

Той коленичи и изу едната ѝ обувка.

– Ох!

Той разтри стъпалото ѝ между широките си длани.

– По-добре ли е?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Едва ли ще мога да ходя вече. – И двамата се усмигнаха. Докато Рандолф свалеше и втората ѝ обувка, тя вдигна поглед към Брет и Лиан, които ги гледаха. Брет изглеждаше вбесен, а Лиан – невярваща. Сърцето ѝ запрепуска.

– Брет, мисля, че те искат да са сами – предположи Лиан и го дръпна за ръката.

– Вероятно, но няма да позволя Сторм да изгуби репутацията си – не и още сега – изръмжа Брет.

Сторм ахна.

– Какво? – Рандолф скочи.

– Брет! Познаваш ме достатъчно добре. Ако не ми беше толкова добър приятел, щях да те ударя още сега!

– О, съжалявам – каза Брет тихо, саркастично. – Излязохте заради чистия въздух – не заради целувките на дамата.

– Точно така – процеди Рандолф през зъби.

– Хайде, Брет – каза Лиан. – Не ти е работа да се месиш.

– Обуй си обувките, Сторм – нареди грубо мъжът. Не искаше да размишлява защо беше така бесен. – Влизаш вътре.

Тя се изуми, после побесня и скочи.

– Как смеете да ми се разпореждате!

Лиан ахна. Брет се усмихна.

– Сложете си обувките – каза тихо той. – Всички ще влезем заедно. – Проклет да бъде, ако я остави тук насаме с Рандолф.

– Той е прав – каза младежът. – Стоим навън твърде дълго. Марси всеки миг ще дотича.

Сторм обаче кипеше от гняв.

– Не, Рандолф. Отказвам да ми бъде нареждано какво да правя. Зад гърба ми той ме изпорти на Пол и провали ездата ми, а сега изниква тук и ми се разпорежда! А, не! – Тя викаше, почти агонизирайки от усилието да си поема дъх. Брет се пресегна и сграбчи китката ѝ.

– Е, ще трябва да ви обуем, Сторм. За мен ще е удоволствие да се заема с тази задача.

– Брет! – протестираха едновременно Лиан и Рандолф.

– Свалете си ръцете от мен! – изкрещя Сторм.

– Сложете си обувките.

Тя го зашлеви със всичка сила. Плесницата отекна в нощната тишина. Брет не пусна ръката ѝ. Гледаше я, стъписан, но изведнъж я придърпа към себе си, здраво стискайки китките ѝ, и я притисна със всички сили към твърдото си тяло. Разтърси я. Лицето ѝ беше преbledняло. Тя го погледна и той изпита безумното желание да я зацелува брутално, докато тя не го помолеше за още.

– Не мога... да... дишам... – прошепна тя мъчително. И изведнъж се свлече в обятията му.

– Господи боже мой! – изкрещя Рандолф. – Какво направи!

– Тя припадна – каза Брет с насилено спокойствие. Вдигна я на ръце и се отправи към къщата, подмина вратите към салона и тръгна към библиотеката на Грант. Вътре светеше слаба светлинка, а вратата беше

отключена.

Рандолф побърза да я отвори и Брет влезе, като внимателно положи товара си на канапето.

– Проклети корсети – каза гневно той и небрежно разхлаби връзките на гърба ѝ.

– Върви по дяволите, Брет – извика Рандолф.

Брет коленичи край Сорм и погледна бледото ѝ лице.

– Тя няма нужда от корсет – каза той. След това попита с лошо предчувствие: – Къде е Лиан?

– Не знам. Ще ида да доведа Марси и да потърся някакви ароматни соли.

Но преди да успее да излезе, вратата се отвори рязко и Марси, Грант и Пол влетяха в стаята.

– Мили боже, какво се е случило? – извика Марси.

– Какво се е случило, по дяволите? – изрева Пол, забелязвайки развързания корсет на братовчедка си и босите ѝ крака.

– Тя припадна – обясни спокойно Брет.

Лиан каза, че е била в градината с разкопчани дрехи, а сега е в безсъзнание – гневно каза Пол. – Кой е виновникът? Ще го усмъртя!

– Успокой се – каза Грант. – Нека Брет обясни.

– Тя си беше свалила обувките, Пол, защото я боляха краката – каза той сухо. – Не мисля, че осъзнаваше колко неприлично е това. Аз развързах корсета след като тя припадна.

– Тя не е привикнала към корсетите – каза загрижено Марси. – Грант, иди и накарай Лиан да престане с грозните си клюки.

Грант кимна и излезе точно когато Рандолф се връщаше със солите. Сорм изстена. Брет, все още на колене, посегна, без да мисли, да погали лицето ѝ. Кожата ѝ беше невероятно нежна. Марси веднага застана до тях и го отдръпна, хвърляйки му предупредителен поглед.

– Подай ми бренто, Брет – нареди тя. Брет стана неохотно. Едва откъсна очи от красивото момиче. Пол Лангдън изникна до него и той се отправи към другия край на стаята. Скоро след това Сорм и Пол напуснаха соарето, без да се връщат в салона.

4

Слънчевата светлина проникваше през кретонените пердета в стаята на Сторм и скоро я събуди. Заедно с това в главата ѝ се пробуди споменът за фиаското снощи. Прииска ѝ се да умре от унижение. Даже сега, в леглото, лицето ѝ пламна. О, боже. Как беше могла да припадне?

Никога, никога вече няма да нося корсет, закле се тя, обръщайки се по корем и зарови лице във възглавницата. Какво ли си бяха помислили всички? Какво ли си беше помислил Брет? Но в крайна сметка всичко беше станало по негова вина! Беше загубила дъха си, докато се бореше с него. Проклет да бъде, че пак се намеси в живота ѝ. Що за арогантно конте, помисли си тя с яд, седнал да раздава акъл наляво-надясно, вмесото да си гледа работата.

Нямаше смисъл да продължава да се излежава. Сторм умираше от желание да препусне с Демон през плажа, докато не оставеше Сан Франциско и всичките му обитатели далеч, далеч зад себе си. Но се беше успала и не искаше скучната, безмълвна компания на Барт; ужасяваше я и мисълта да язди заедно с някой от вчерашното парти. Но докога можеше да се крие така?

Обу бричовете си от еленова кожа. По дяволите всички изящни дрешки! Те не ѝ подхождаха, това беше повече от ясно. Сплете косата си и слезе на долния етаж, без да обръща внимание на мълчаливото неодобрение на иконома Барт и прислужницата. Поне храната беше нещо, което още ѝ доставяше удоволствие. Изяде три яйца, една малка пържолка, пресен хляб и пържени картофи и като капак на всичко това – парче пьпеш. Почувства се приятно натъпкана.

– Госпожа Фърлейн е тук, госпожице – обяви Барт от вратата.

– О, няма нужда от тези формалности – извика Марси, подминавайки го забързано. Изглежда учудено облеклото на Сторм, но се усмихна и я целуна по бузата.

– Добро утро, мила. Добре ли спа? Като я гледаше, на Сторм ѝ се приплака.

– Не съвсем – промърмори тя. Марси седна до нея и положи длан върху нейната.

– Как се чувстваш?

– Добре – поне физически. Сапфирено-сините очи срещнаха небесносините.

– Един малък припадък нищо не означава. Нито си първата жена, която припада, нито ще си последната.

Сторм усети изпълващата очите ѝ влага.

– Не искам да виждам вече когото и да било от тези хора. Никога вече!

– Сторм...

– Не. Всички те знаят, че аз съм само... само едно селско теле. Настъпих онзи човек два пъти, докато танцувахме, почти се стоварих по лице и половината зала го видя, а и как ненавиждам тези обувки! След това пък трябваше и да припадна! И то дори не по своя вина! А заради онзи Д'Аршан!

Марси вдигна вежда.

– Сторм, вчера ти беше красива и всеки мъж там си го помисли. Рандолф е омагьосан от теб, както и, мисля, още половин дузина ергени. Ако не си добра танцьорка, можеш просто да вземеш няколко урока. А аз лично въобще не съм те видяла да се подхлъзваш... е, това се смята за много женствено.

Сторм направи гримаса.

– Аз обаче не съм женствена. Яздя и стрелям, и ловувам, и плувам по-добре от повечето мъже – така казва татко. Висока и силна съм, а краката ми са твърде големи. Ръцете ми са червени и покрити с белези, и захабени, а във всички онези красиви рокли се чувствам като урод. Бих искала да си ида у дома. – Тя преглътна гневно и една сълза потече от окоето ѝ.

– Много си женствена, Сторм, и много красива, и аз бих искала да можеше да се видиш през очите на другите. Височината ти е великолепа, ти си една от най-грациозните жени, които съм виждала. Просто имаш нужда да се успокоиш и може би да свикнеш да носиш рокли и обувки.

– Всичко това е толкова глупаво – каза Сторм и подсмръкна. – След шест месеца се връщам къщи. Знаеш ли какво правя аз къщи, Марси? Работя в ранчото с момчетата. Ходя на лов с братята и баща си. Мога да опека на шиш най-хубавото месо, което можеш да си представиш. Ако бричовите ми се скъсат, зашивам си ги сама с парче лико. – Сторм сложи лакти на масата и опря брадичка на дланите си.

– А какво правиш, ако паднеш от коня, Сторм? – попита нежно Марси.

Сторм вдигна очи.

– Ами качвам се обратно, разбира се.

Марси само я погледна. Стом осъзна значението на това, което току-що беше казала. Намръщи се.

– Искам да накарам семейството си да се гордее с мен, наистина – каза страстно тя. – Само че е... толкова трудно!

– Ще те заведа на обяд, Стом. Ела. Ще ти помогна да се преоблечеш.

Но мисълта да се появи пред хора накара Стом да пребледнее.

– Може би утре.

– Стом...

Единственото нещо, което със сигурност не беше, бе страхливка. Можеше да си представи реакцията на баща си, ако той беше тук. Щеше да е толкова разочарован, ако я видеше да се крие в къщата на Пол, изплашена да не би някой да я види.

– Добре – каза тя. – Но без корсети, Марси.

Малко по-късно двете седяха в красивия черен фойтон на Марси. Стом носеше кремава муселинена рокля на розови райета с подходяща шапка, накривена шикозно на главата ѝ. Косата ѝ беше изтеглена назад и се спускаше свободно по гърба. Ръкавиците и чантичката ѝ бяха плетени. Обувките към роклята бяха много по-удобни от онези, които бе носила вчера, с ниски токчета. Марси реши, че обушарите са били виновни за болките в краката ѝ. Всъщност, докато каретата се движеше по улица Калифорния и мъжете се обръщаха да погледнат, Стом се чувстваше поласкана и дори елегантна.

– Какво точно се случи вчера? – попита Марси.

Стом нямаше нищо против да ѝ каже.

– Рандолф и аз отидохме да се поразходим в градината. Тогава се появиха Брет и Лиан и Брет се направи, че иска да защити репутацията ми. Що за хрумване! Краката зверски ме боляха и Рандолф ми помогна да се събуя. Брет съвсем откачи и настоя отново да ги сложа и да се прибера в къщата. Сграбчи ме и тогава аз не можах да си поема дъх и припаднах.

– Много странно – каза Марси. – Ако беше излязла с който и да е, бих разбрала загрижеността на Брет, но Рандолф е джентълмен и негов приятел.

– Брет Д'Аршан има нужда от урок по маниери – надутو заяви Стом.

– Скъпа, не знам дали го осъзнаваш, но бъди внимателна, когато се разхождаш сама с мъж. Не всички имат добри намерения, когато водят дама в тъмната градина.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами, някои биха се опитали да те целунат, разбира се.

Сторм се разсмя.

– Само да се опитат! С удоволствие ще насиня още едно око!

Марси се усмихна.

– Предполагам, че не трябва да се безпокоя за теб. Всъщност съществуват и някои по-малко жестоки начини да охладиш прекалено настоятелния джентълмен.

– Например?

– Едно твърдо не.

Сторм се усмихна.

– И, Сторм, Брет е джентълмен и добър човек.

Тя изсумтя не особено изискано.

– Пък аз съм фина дама! Ха!

Марси реши да не ѝ казва, че ще обядват в хотела на Брет. Не можеше да се начуди защо той се е държал толкова странно вчера. Възможно ли беше да е ревнувал, когато Сторм и Рандолф са изчезнали в градината? Марси ги беше видяла да прекосяват стаята, а почти веднага след това и Брет и Лиан да тръгват в същата посока. Сякаш Брет нароч-но бе решил да я проследи. Но това беше глупаво.

Хотелът на Брет беше елегантна тухлена викторианска сграда на ъгъла на улица Стоктън. Бе заобиколен от магазини, закусувални, сергия за сладолед – и две пресечки по-надолу, „Златната дама“. Преддверието блестеше с дебели златисти турски килими, кристални полилеи, канапета от раирана коприна и кадифени завеси в бяло и златно. През огромните прозорци влизаше много светлина, а високият таван бе покрит с огледала. На втория етаж се намираха стаите за гости. Мебелировката беше оригинална и впечатляваща. Марси видя, че Сторм е смяяна.

Трапезарията беше елегантна като преддверието и също така декорирана в бяло и златно. Стените бяха тапицирани в тежки златисти копринени тапети с мотив на Дървото на живота в коралово, зелено и синьо. Колосан бял лен покриваше масите, а отгоре му сияеше кристалът на чашите. Марси се усмихна на облещената Сторм.

Пред тях две матрони и трима мъже чакаха да бъдат настанени. Мъжете дискутираха търговията в Китай. Изведнъж Марси дочу фамилията си. Една от матроните, която бегло познаваше, бе казала: „... и вечерта у Фърлейнови вчера.“ Марси наостри уши.

– Била е навън – с двама джентълмени? – попита госпожа Бътърфийлд.

– И то без обувки. А после припаднала – каза знаещо госпожа Чеиз.

– Кой я е целунал?

– Не знам. Но да излизаш сама с двама господата... Чудя се дали въобще сме научили цялата история.

– Ако е била без обувки, може би и гащите ѝ ги е нямало.

За миг Марси изгуби ума и дума от възмущение. След това икономът поведе двете клюкарки към определената за тях маса. Марси хвърли поглед към Стом, но тя така внимателно изучаваше обстановката, че беше изключено да е чула нещо от казаното. Марси беше бясна. Знаеше, че онази гнусна малка Лиан ще започне да разпространява слухове със светкавична скорост – и се беше оказала права! С помощта на майка си, разбира се. Марси възнамеряваше да посети госпожа Чеиз по-късно този следобед и да я направи на нищо. И да разпространи върнатата история.

– Никога не съм и сънувала, че едно място може да изглежда така – прошепна Стом. Марси се опита да се успокои. Не искаше Стом да забележи, че нещо не е наред.

– Това е едно от най-елегантните заведения в Сан Франциско. Реших, че ще ти хареса.

Стом се усмихна.

– Просто не мога да повярвам.

Скоро ги настаниха на една овална маса за четирима до прозореца, който гледаше към улицата. Стом прекара доста време в изучаване на менюто, абсолютно възхитена. Приятелката ѝ се наведе напред.

– Имаш ли нужда от помощ с това нещо? – попита тя, след което с периферното си зрение забеляза приближаващия се Брет.

– Просто не мога да реша – каза Стом и широко се усмихна. – Всичко звучи толкова добре.

– Може би аз бих могъл да помогна – намеси се Брет.

Стом ахна и вдигна очи. Той стоеше там с топъл поглед и меко изражение на лицето. Тя веднага се изчерви.

– Добър ден, дами – каза той, хвърляйки къс поглед към Марси, след което отново погледна към Стом. – И двете сте зашеметяващи днес.

Марси се усмихна. Знаеше, че комплиментът не е отправен към нея.

– Може ли? – Той придържа един стол между двете.

– Моля – каза Марси.

Стом замръзна.

– За какво имате настроение, Стом? – попита той, без да сваля очи от лицето ѝ. – Въпреки че, колкото и надутото да звучи, всичко в менюто е

добро.

– Не знам – промълви Сорм, стресната от учтивостта му и от начина, по който я гледаше. Искаше й се да не му обръща внимание или пък още по-добре, да му каже да се маха, но разбра, че спрямо Марси това щеше да е ужасно грубо – тя беше негова добра приятелка.

– Опитай съомгата. Яла ли си някога съомга? Това е сладководна риба, която докарваме с кораби от север. Много е хубава.

– Ще взема фазан – каза Сорм, остави менюто и се загледа през прозореца.

– Сорм! – извика Марси, неспособна да повярва, че момичето е толкова грубо.

Лицето на Брет потъмня от изблик на гняв. За миг той не можеше да говори.

– Бих искал искрено да ви се извиня за всичко, което съм направил, за да ви обидя вчера – каза той накрая. Сорм го погледна за миг и кимна. Видя, че гневът му се усили. Погледна Марси и осъзна, че тя е огорчена и стресната заради нея. Успя да оформи лека усмивка на устните си.

– Благодаря ви. Приемам извиненията. – Отново се загледа през прозореца, защото не искаше Марси да разбере, че е излъгала. Беше твърде сърдита, за да приеме извиненията наистина.

– Благодаря – каза хладно Брет. – Може би тогава ще можем да започнем отначало?

Тя се принуди да го погледне. Лицето му беше сериозно и мрачно.

– Но разбира се.

– Добре. Хайде да поядим утре. Ще ви се обадя в два следобед.

Сорм се ококори.

– Но...

– Чудесна идея, Брет – прекъсна я Марси. – Така ще можете да изгладите каквито конфликти има между вас. В два е чудесно. Така Сорм ще успее да отдели внимание и на сутрешните си ухажори. – Тя му се ухили.

– Добре. Значи се разбрахме – каза той и стана. – Приятен обяд, дами.

Сорм погледа високата му, широкоплещеста и елегантна фигура, отдалечаваща се от масата им. След това се обърна към приятелката си.

– Не искам да яздя с него. И какви са тия сутрешни ухажори?

– Но ти обичаш да яздиш. Остави го да си мисли, че вече си имаш ухажори. Пък и сигурно скоро наистина ще имаш. – Тонът й стана

наставнически. – И помни, че каквото и да става, една дама никога не се държи грубо. Държанието ти преди малко беше много неподходящо.

Сорм почервения виновенно. Тя харесваше Марси. Държеше на приятелството и одобрението ѝ.

– Извинявай – каза тя възможно най-разкаяно.

– И нищо няма да ти стане, ако отидеш на езда с Брет – добави Марси. – Може би даже ще се забавляваш.

– Много се съмнявам – избърбори Сорм, преди да успее да се спре. Като видя изражението на другата жена, добави: – Но ще се опитам.

Няколко минути по-късно, след като поръчаха, сервитьорът им донесе бутилка френско шампанско.

– Но ние не сме поръчвали шампанско – почуди се Марси.

– С комплименти от заведението, мадам. – Келнерът отвори бутилката с пукот и наля две чаши.

– Нищо не разбирам – промълви Сорм.

– Този хотел е заведението – обясни ѝ Марси.

– Но защо ще ти прашат шампанско?

– Мисля, че то е за теб – небрежно отвърна Марси. – Хотелът е собственост на Брет.

Сорм зяпна.

Кой знае защо, Сорм не можа да заспи тази нощ.

На следващата сутрин беше превъзбудена, нервна и трепереше. Все мислеше за Брет. Ако и да беше конте, трябваше да се признае, че е красив. Разбира се, бе безгранично възмутена, че се беше възползвал от вчерашната ситуация и беше получил разрешение да иде с нея на езда. Ако Марси не беше там, Сорм щеше да му каже точно какво мисли за него и подмолните му кроежчета.

Сутринта наистина я посетиха двама ухажори – Рандолф и още един джентълмен, чието име тя моментално забрави. Марси ѝ беше казала какво да прави в подобни случаи – трябваше да ги заведе в салона и да ги забавлява, а ако беше преди обяд – да нареди да им донесат нещо за подкрепяне. Сорм беше нервна и не знаеше за какво да говори, но Рандолф спаси положението. Заприказваха за коне, а после минаха на Тексас. Сорм забеляза, че разказва с увлечение истории за баща си от времето, когато е бил рейнджър. И Рандолф и другият младеж – тя разбра, че името му е Джеймс – изглеждаха много заинтересувани. Джеймс

даже беше пристигнал в Калифорния, пресичайки Америка, и бе минал през Тексас, така че също разказа някои неща, които му се бяха случили. Беше близо обяд, когато той си тръгна, а скоро и Рандолф го последва. Стом го изпрати до вратата.

– Благодаря за посещението – каза тя с усмивка, отдавна вече не напрегната. Неговите очи сияеха.

– Никога не съм се забавлявал така, Стом. Повечето дами говорят за глупости, знаеш ги – за останалите жени, за баловете и подобни неща. Баща ти изглежда е изключителен човек.

– Може би ще го срещнеш, когато дойде да ме вземе през септември.

За миг усмивката му угасна.

– Забравих, че ни напускаш. – После пак се усмихна. – Но пък ще се радвам да се запозная с баща ти.

Стом обядва леко и се преоблече за езда. Новият ѝ костюм бе измислен от Марси – доста необикновен, но много елегантен. Беше черен. Жакетът имаше кройка на болеро, бродирано на златни и сребърни черти. Срязаната отпред пола беше тясна в ханша и се разширяваше до горната част на новите черни ботуши за езда. Ризата ѝ беше кремава, с висока яка и обшивка от фина дантела. Към всичко това имаше даже черен цилиндър. Стом се разгледа доволно в огледалото и ѝ се прииска баща ѝ да можеше да я види. Чудеше се какво ли щеше да си помисли Брет.

Стом осъзна, че всъщност очаква нетърпеливо пристигането му, мисъл, която не спираше да я занимава. Той дойде около два часа. Тя го посрещна във фойето. Възхищението в погледа му не можеше да се сбърка.

– Брет – каза хладно тя, за да скрие странното вълнение, което я обзе. Протегна ръка за целувка. Той ѝ се усмихна лениво, при което сърцето ѝ неударимо подскочи. Взе ръката ѝ, поддържа я за момент и Стом се смая, когато откри, че тя цялата потъваше в неговата. За пръв път осъзна, че той е с цяла глава по-висок от нея. Тази мисъл я притесни още повече. Бавно, спокойно той обърна дланта ѝ нагоре. Стом се смути. Кръвта бучеше в ушите ѝ. Той вдигна ръката ѝ, без да откъсва своя тъмен, огнен поглед от очите ѝ, след което положи в шепата ѝ топла, дълга целувка. Тя ахна леко. Той я пусна.

– Великолепна сте. – Усмихваше се, а в ъгълчетата на очите му се появиха бръчици. – Ще тръгваме ли?

Преди на лицето ѝ да се появи бунтовно изражение, той хвана ръката ѝ и я подви под лакътя си, хвърляйки ѝ бърз поглед. Стом се

изчерви красиво. Какво ли в нея го привличаше толкова? Тя беше просто една жена, дори полудете, но трябваше да е ужасен лъжец, ако се престореше, че не я харесва. Мисълта го накара да се почувства странно. От мига, в който я срещна, беше все същото – тя го привличаше почти против волята му. Беше единствената жена, която познаваше, която сякаш бе имунизирана срещу чара му, явно не го харесваше и това го гневеше и подхранваше решимостта му да я спечели.

И... още нещо. Не му харесваше начинът, по който се чувстваше, когато беше край нея – неспокоен, нуждаещ се от нещо. Жестоко нуждаещ се.

В ума му проблесна един образ. *Изоставено малко момче с лице на тъжно кученце, което наблюдава как красивата му майка се изнизва, без да каже дума, без дори да забелязва присъствието му. Изпълненото с надежда изражение на момчето бавно гасне.*

Брет почувства тежките, мъчителни удари на сърцето си. Ръката му стисна Сторм по-здраво.

Аз вече не съм това момче, помисли си нервно той и проклет да бъда, ако ме интересува какво мисли тази жена за мен.

Изведе я навън. Лакеят вече беше довел жребца ѝ и го държеше на известно разстояние от този на Брет. Двете животни искаха да се бият. Той я отведе до черния. Сторм пое юздите от лакея, благодари му, но преди да успее да постави крак в стремето, Брет я сграбчи през кръста и я вдигна на седлото. Не успя да се съдържи. Може би не беше се родил джентълмен, но сега беше такъв. Очите ѝ гневно блеснаха.

– Мога и сама, благодаря ви.

Той се усмихна.

– Не можам да се удържа.

– Ами, опитайте се! – тросна се тя.

Той скочи грациозно на сивия Крал и двамата потеглиха в тръс по алеята. Брет виждаше от изражението на Сторм, че тя не иска да язди с него и че е още сърдита. Той се опита да потисне собствения си гняв.

– Как беше обядът вчера? – попита, надявайки се да е улучил безболезнена тема.

– Впечатлена бях – промърмори тя едва чуто.

Но радостта на Брет при думите ѝ беше кратка.

– Победихте, Брет. Ако Марси не беше там, никога нямаше да се съглася на тази езда. – Тя го погледна. – Защо? Каква игра играете?

Той вдигна хладно вежда.

– Напълно нормално е, уверявам ви, един неженен мъж да се

стреми към компанията на красива, необвързана дама. – Галантното ласкателство дойде неканено на устните му. Тя се взря в него за момент с гневни и изпълнени със съмнение сини очи и стиснати устни. След това въздъхна.

– Предполагам, че след всичко, което семейство Фърлейн направи за мен, би трябвало да ви простя.

– Мислех, че вече сте го направили.

– Знаете, че не е така! – извика тя.

Той не можа да не се усмихне. Каква страстна жена, помисли си той, осъзнавайки, че тя сигурно е дива котка и в леглото. Почуди се дали Рандолф я е целунал в градината онази вечер. Тази неочаквана мисъл го накара да се намръщи. Съсредоточи се върху това, което тя беше казала.

– Още ли се сърдите дето казах на Пол, че излизате да яздите сама?

– Да! Това не беше ваша работа.

– Да, но пак бих го направил, ако трябва – каза й сериозно той. Гледаше я в очите и не отместваше поглед. После се усмихна, възхитен от ината ѝ, духа, красотата ѝ.

– Просто това не е безопасно, Стом – прибави нежно той. Тя явно се смути от тона му и бързо погледна в друга посока. Целунал ли я беше Рандолф, почуди се той отново с известно раздражение. Искаше да е първият, който я целува. Дали тя щеше да се съпротивява? Той почти се разсмя. Щеше направо да се бори. Би бил щастливец, ако не му насињах окото.

– Още ли сте ми бясна? – В гласа му се появи нова, предизвикателна нотка.

Яздеха по пътеката към плажа: Известно време, докато си проправяше път през храстите, тя не отговори. После каза:

– Мисля, че не. – Въздъхна тежко, сякаш това признание ѝ бе коствало огромно усилие.

– Благодаря, Стом. – Той се ухили. – Следващия път ще знам, че обикновеното извинение не върши работа при вас.

– Просто не ми се месете повече, Брет – предупреди го тя. – Не сте ми баща.

– О, абсолютно не съм – съгласи се той с готовност.

– Тоя сив кон може ли да тича? – попита тя и тръсна нетърпеливо глава. Усмивката му стана по-широка.

– Ами малко.

– Хубаво. Докъде ще се надбягваме? До там, където плажът се

извива?

– Добре – каза Брет, опитвайки се да не се размее. Да я остави ли да спечели?

– Готови?

– Готови.

– Старт! – изкрещя Сторм и двата жребеца се стрелнаха напред като един. Разстоянието беше само около миля и половина, затова Брет караше наравно с черния кон.

Животните хвърчаха като стрели, напрегнато, с желание. Брет се възхити от ездата на момичето, безстрашна и лека. След около миля черният започна да забавя крачка и Брет потресен осъзна, че Сторм го задържа. Той дръпна сивия и мощното животно се изравни с черния. Състезаваха се шия до шия, муцуна до муцуна. Шапката на Сторм беше отхвъркнала назад и тя беше гологлава. Хвърли на Брет див, възбуден поглед и изведнъж се размя с висок, жизнерадостен смях. После се наведе още по-ниско към шията на коня, докато лицето ѝ се скри в гривата му. Животното се хвърли напред. Брет пришпори сивия, но той не можа да настигне другия. С триумфален крясък Сторм пресече границата с повече от дължина преднина. Дръпна юздите и жребецът ѝ затресе недоволно глава, защото още искаше да тича. Брет намали хода на своя, който също се задържа яростно, копнеещ да се втурне отново. Мъжът не свалеше поглед от Сторм. Кичури коса се бяха освободили от плитката ѝ и се вееха край лицето ѝ. То беше порозовяло и развълнувано, девойката седеше на седлото висока и изправена, просто невъзможно великолепна. Никога не беше срещал жена, която да язди така, толкова бързо и безстрашно. Изведнъж разбра, че сега тя е в стихията си.

– Победи – призна той, покланяйки се присмехулно. – А пък аз съм здравата впечатлен.

– Не беше честно – извика тя и дръпна животното си до неговото. – По дяволите, но аз съм толкова по-лека от вас! Бяхте толкова близо! Знаем, че Демон е по-бърз, но трябваше да ви оставим на повече от дължина назад, защото вие сте по-тежък!

Той се размя.

– Не, наистина. Следващия път да яздим до по-далече, аз даже ще сложа нещо за тежест на седлото си, за да бъде по-интересно. Как ви звучи това?

Той продължаваше да се усмихва.

– Как бих могъл да устоя?

– Добре – каза тя и се свлече от коня. – Да ги поразходим малко.

Брет също скочи на земята. Сега, след като бяха изразходили голяма част от неукротимата си енергия, двата жребца се понасяха много по-добре и само след минута двамата се увериха, че животните нямат намерение да се ритат или хапят. Вървяха близо до водата, където пясъкът беше по-твърд, и не проронваха и дума.

– Умеете да яздите – неохотно призна накрая Стом.

Брет вдигна вежда.

– Да не би ездитните ми умения да са били под съмнение?

Тя се усмихна с половин уста.

– Мислех, че сивият е само за показност, като дрехите ви.

– Аха – каза той раздражен. Всяка жена, която бе срещал, се оказваше неустойимо привлечена от него, от външния му вид и успеха му. Защо тази беше толкова неуязвима за чара му?

– Вие откъде сте, Брет? От калифорнийско семейство ли произхождате?

Той я погледна, опитвайки се да определи дали е наистина заинтересувана, или просто се опитва да поддържа разговора.

– Да. Въпреки, че съм роден в Мазатлан. Баща ми беше креол.

– Какво е креол?

– Мексиканец с чисти испански корени.

– А, нещо като аристократ – каза тя.

– Да.

– Трябваше да позная – промърмори тя. – А сега е американец, така ли?

– Предпочита да се нарича калифорниец.

– Има ли ранчо? И защо сте тук, а не там?

Той не пропусна да забележи презрителния ѝ тон и сви устни.

– Дойдох тук през 1849-а да спечеля пари – обясни той късо. – Брат ми е наследникът.

Нямаше защо да ѝ казва, че чак след смъртта на двамата му законни несъщещи братя баща му го беше повикал при себе си – него, копелето. Че баща му го беше признал за син чак тогава. Още щом първата му жена беше умряла, той се бе оженил повторно, надявайки се на законен наследник – цел, която бе постигнал напълно в лицето на неговия полубрат Мануел, който сега беше десетгодишен.

Брет усети горчивата нотка в гласа си, но не обърна внимание на въпросителния ѝ поглед, осъзнавайки, че и тя е забелязала същото.

– В Мазатлан ли сте израснал? – питаше тя.

Брет усети как нещо стяга гърлото му.

– До осемгодишна възраст. След това живях в Монтерей, в една ха-сиенда. – Думите просто му се изплъзнаха – беше казал твърде много.

Никога нямаше да забрави деня, в който майка му го бе повикала, за да му съобщи със спокоен тон, че го праща да живее при баща му в една далечна земя, наречена Калифорния. Даже сега в душата му имаше светъл белег от болката, която малкото момче бе изпитало. Но то не бе позволило майка му да го види как плаче и не беше я молило да промени решението си. И сега се чудеше колко ли е платил дон Фелипе, баща му, на курвата, майка му, за да го вземе.

– Някога ще се върнете ли там? – попита Сторм.

– Никога – отвърна той колкото можа по-безстрастно.

– Скарани сте с баща ви ли?

Той смаяно се втрени в нея и през лицето му пробяга неконтролируем гняв.

– Прощавайте. – Тя бе така добра да се изчерви. – Не знам защо ви разпитвам. Извинявам се, наистина.

Беше толкова откровена и сериозна, че той забрави раздразнението си. Харесваше му да я види малко разкайна – за разнообразие. Тя въздъхна.

– Обичам водата – каза, взряна в океана. – У дома плувам всеки ден.

Той си спомни колко беше златиста кожата ѝ над корсажа, там, където би трябвало да е бяла. Поигра си с представата, че Сторм плува гола. Но не – беше невъзможно. Може и да беше малко дивичка, но никой нямаше да остави дъщеря си да върши такива неща.

– Липсва ми – въздъхна тя.

Една вълна, два пъти по-висока от останалите, изрева и се разби в брега. Брет се загледа в летящите пръски, обви ръка около кръста ѝ и я дръпна назад, когато приливът започна да ги настига. Тя се разсмя и хукна с него, опитвайки се да избяга от водата. В същия миг и двамата изпуснаха юздите на конете, които за щастие не избягаха.

– Не ми пука дори ако си намокря ботушите – каза тя усмихната.

Ръката му още я обгръщаше, притискайки я цялата към него. Той усети аромата на рози; едно копринено кичурче погали устните му. Сторм се спъна леко в пясъка и неволно опря меката си, заоблена гръд о ребрата му. Беше стегната, но все пак мека. Съприкосновението ги накара да изтръпнат. Тя още се смееше, гледайки развълнувания океан вместо него. Миглите ѝ бяха невероятно черни и дълги. С едно необуздано движение Брет я притегли към гърдите си, приковавайки я с ръка като

със стоманени окови, и хвана главата ѝ в длан. Тя ахна и погледът ѝ срещна неговия в няма изненада. Тогава той наведе глава и докосна устните ѝ нежно, внимателно. Тя замръзна. С разтапяща нежност и лекота той отново и отново притисна устни в нейните. Тя се опита да отстъпи, но ръката около кръста ѝ и дланта на тила я възпряха. Езикът му докосна долната ѝ устна и премина по дължината ѝ. Тя се отпусна и омекна. Устата му стана по-настоятелна, по-гърсеца и искаща. Стори му се, че от гърдите ѝ се изтръгна лек стон. Езикът му се стрелна между устните ѝ; тя ги разтвори. Той пъкна език в устата ѝ, пак и пак, обяснявайки ѝ с движенията на устните си колко би искал да я люби. Усещаше как нараства, твърд и дълъг, срещу корема ѝ, болезнено пулсиращ.

Напрягайки всички сили, тя се изтръгна от прегръдката му и вдигна ръка. Дишаше тежко.

– Копеле! – изкрещя и въпреки че той потресен осъзнаваше какво прави тя, все пак разбра твърде късно. Един юмрук изсвистя към него и го накара да изгрукти и да се превие на две. Исусе, силничка беше!

Брет реагира инстинктивно. Преди следващият удар да улучи лицето му, той сграбчи китката ѝ и я спря. Коремът го болеше. Едно бе да поемеш такова кроше подготвен, със стегнати стомашни мускули, а съвсем друго да те фраснат, когато най-малко очакваш. Боже мили, така го беше ръгнала!

– Как смеете! – заяви тя. – Ако пищовът ми беше в мен, щях да ви гръмна, арогантно копеле такова!

Бяха само на крачка разстояние един от друг. Брет злобно дръпна китката ѝ, така че буквално я залепи за гърдите си, но тя и не гъкна. Сините ѝ очи горяха. Дивият ѝ гняв го накара да отговори по начин, който му се струваше подходящ. За миг двамата се гледаха на сантиметри един от друг. Тя го мразеше, той добре виждаше това и то го изпълни с бясно, неконтролируемо желание да притежава. Свободната му ръка сграбчи брадичката ѝ така здраво, че по кожата ѝ дълго след това останаха червени следи. Придърпа я по-близо и я целуна брутално, дивашки, без пощада. Тя започна да се бори, но въпреки силата си не можеше да се мери с него. Изведнъж разумът се върна в главата му. Господи! Пусна я и я блъсна назад. Тя падна на четири крака върху мокрия пясък. Погледна нагоре към него подобно дива, фучаща котка. Брет се опитваше да победи лудостта, която тя бе събудила в него, дишайки тежко, сякаш бе пробягал на един дъх цяла миля, и кръстоса поглед с нейния. Когато почувства, че си е възвърнал известен контрол върху себе си, се приближи до девойката и ѝ подаде ръка.

– Стани, Сорм – каза той, но задъханият му глас издаваше заливащите го чувства.

Не очакваше реакцията ѝ. С крясък, който прозвуча като индиански боен зов тя сграбчи краката му, дръпна и той се стовари на колене и длани върху пясъка. Тя се хвърли отгоре му с вик. Той хвана китките ѝ, претъркулвайки се по гръб, за да се защити от атаките. Задържа я здраво до себе си, осъзнавайки с ирония, че по една или друга причина това не беше сигурна позиция за него, поне сега.

– Ще ви убия – изхриптя тя и се забори бясно.

– Боже, невероятна си – каза той с пресекващ дъх. – Извинявам се. Искрено се извинявам.

– Мразя ви – изкрещя тя. – Пуснете! Пуснете! Веднага!

– Не правете нищо повече – предупреди я той.

Тя не отговори. Той се надигна внимателно. Отново ѝ подаде ръка, но тя не ѝ обърна внимание и стана леко на крака с едно движение, с грацията на танцьорка. Преструвайки се, че го няма, скочи на коня си и след миг вече летеше по плажа. Той бързо възседна животното си и я последва, настигна я в галоп и забави до нейната скорост. Какво можеше да каже сега? Беше я вбесил и прошка не се очакваше. Дори не знаеше как беше станало всичко. Ако не го беше фраснала – фраснала, за бога – той никога нямаше да я целуне отново, поне не толкова необуздано. През целия път до къщата на Пол той прехвърляше през главата си най-добрите начини да се извини. Докато язدهа по алеята, разбра, че трябва да действа.

– Сорм, това беше само целувка. Съжалявам. Много сте красива и не можах да се сдържа. – Той я гледеше настоятелно и наблюдаваше на всяка дума. Тя отказваше да го погледне.

– Беше само целувка – опита той отново, когато тя слезе от коня си пред верандата. Тя го загледа.

– Извинението ви не се приема. Никога вече не се доближавайте до мен.

– Сорм!

– Не! Толкова сте суетен и самодоволен! А не сте нищо друго, освен надут, перчещ се паун! – Тя се връцна и се втурна в къщата. Брет се загледа във вратата. Надут, перчещ се паун? Това ли си мислеше тя за него? Другите жени го намираха красив и мъжествен, и силен. Никога някоя жена не го беше наричала суетен и самодоволен... надут, перчещ се паун. Не.

Той обърна жребца. А тя да върви по дяволите. С нея имаше само

неприятности. Въобще не трябваше да се занимава с тази жена. Тя очевидно го ненавиждаше, още от пръв поглед, и въобще и не се опитваше да го крие. Той подмина вътрешния си смут и се вкопчи в гнева си като удавник в сламка. Беше изгубил контрол върху себе си, но вече при никакви обстоятелства нямаше да допусне такова нещо. По дяволите Сторм Браг. Тя си беше само една тексаска грубиянка, а той харесваше жените си нежни и лустросани.

5

Лошото настроение на Брет продължи и през останалата част от следобед. Не се подобри и когато се прибра вкъщи, за да се преоблече за вечеря. Докато ровеше из пощата си, той откри писмо от чичо си. Какво, за бога, искаше този човек? За да бъде напълно честен, помисли си Брет, докато отваряше плика с разтуптяно сърце, чичо ми Емануел беше единственият от семейство Монтеро, който се държа с мен не като с курвено копеле, а като с човешко същество, способно на чувства. Собственият баща на Брет, дон Фелипе, рядко се занимаваше с него, освен в случаите, когато искаше да обсъди някой свой подвиг, след което изпаднаше в безразличие или сарказъм. Всъщност, откакто го бяха завели в Хасиенда де лос Сиерос, чичо му Емануел беше единственият, настоял за обучението и настаняването на Брет в къщата, а не в робските колиби – както желаше втората жена на дон. Доня Тереза го беше мразила, естествено, защото той бе заплаха за всички нейни бъдещи синове.

Скъпи племеннико,

Толкова вода изтече, откак се разделихме, та се радвам, че най-сетне те намерих и разбрах, че си добре и просперираш. Човекът, който проучва за мен ми каза, че си се настанил отлично в Сан Франциско и си станал заможен предприемач. Радвам се за теб. Винаги съм знаел, че ще успееш.

Огромно съвпадение ми изглежда това, че след години на търсене моят съгледвач те е намерил точно когато се нуждаем най-много от теб. Брет, баща ти е тежко болен. Боя се, че няма надежда да се възстанови. Преди няколко години той падна зле от коня си и оттогава е парализиран от кръста надолу. От този момент нататък не успя да възвърне волята си за живот. Наскоро хвана настинка, която се разви в пневмония. Страхувам се, че господ ще ни го отнеме много скоро.

Брет, аз знам, че ти си горд също като баща си, но те моля да не позволяваш гордостта ти да направлява чувствата. Дон Фелипе никога няма да ти пише и да те моли да го навестиш, въпреки че споделих с него всички новини около теб. Знам, че иска да те види. Моля те, ела.

Останалата част от семейството е добре. Брат ти Мануел е вече на десет години, силен, сериозен и умен, точно като теб и баща си. Двете ти по-малки сестри, Габриела и Катерина, притежават каспийската красота на майка си. Колкото до собствените ми деца, София и Диего, те са добре. София наскоро стана майка. Леля ти Елена си е все същата.

Твой любящ чичо, Емануел

Брет остави писмото настрана с потъмняло лице. Пристъпи сковано до масата и си наля пълна чаша бренди. Изпи половината на един дъх, загледан през прозореца към градината и улицата. По дяволите всички. Спомените го изпълваха и всичките бяха неприятни. Виждаше живота си из улиците на Мазатлан, кражбите си, кльоцаво, мръсно момченце, винаги изплъзващо се на полицията, което не се връщаше у дома с дни, а по-късно и със седмици. Не че на майка му, на френската курва, ѝ пукаше. Когато и да се върнеше той къщи, някой от многобройните ѝ „*покровители*“ все беше там. А майка му – тя беше без възраст, красива. Но и без сърце. Оставяше детето си на хазяина, който нямаше време за него. Само една от прислужничките като че ли го обичаше – едно дребно английско момиче на име Мери. Когато го хванеше да се втурва в къщата гладен, защото не бе успял да намери достатъчно на улицата, тя го завличаше в стаичката си, изкъпваше го и го преобличаше. Той си тръгваше в мига, в който напълнеше стомаха си, но не и преди да чуе високите писъци на майка си и стоновете на този, когото тя „*забавляваше*“ в момента. Не знаеше кого мрази повече, майка си – курвата или баща си – калифорнийския богаташ. Бе на осем, когато животът му се промени – когато донът прати за него след убийството на двамата му братя. Брет дори не беше знаел кой е баща му до момента, когато майка му му съобщи, че го праща при него завинаги. До този ден не бе имал и представа каква е била връзката между родителите му или как са се срещнали те.

Първата жена на дон Фелипе, доня Ана, не беше го дарила с нов наследник. Твърде стар за нея, той не я намери способна да създава повече деца. Тя умря година след пристигането на Брет, след като бе изстрадала няколко спонтанни аборта. Тогава обаче дон Фелипе, облечен, веднага се ожени за петнайсетгодишната Тереза, която произхождаше от стар род на раждащи синове аристократки.

По това време Брет беше на четиринайсет. През годините, прекарани в бащиното му имение, той бе получил образование въпреки

презрението на всички. Научи се да чете и пише на испански, френски и английски, въпреки че отдавна говореше свободно всички тези езици. Мина дори през латинския. Беше добре обучен по математика, геометрия, география и история и съвършен в язденето, фехтовката и стрелбата. Научи се да говори, ходи и да се държи като благородник – въпреки че добре осъзнаваше, че не е такъв. Дон Фелипе не се интересуваше от него, освен когато той не направеше нещо не както трябва – тогава пък изпадаше в бяс. Наказваха момчето, обикновено с бой с бастун. Но докато го биеха той никога не достави на мъчителя си удоволствието да извика.

В шестте години преди смъртта си доня Ана бе отказвала дори да го погледне, камо ли пък да говори с него, въпреки че често говореше за него с другите. Той знаеше, че е копеле, но това никога не го бе притеснявало, докато не чу как жената на баща му не спира да го споменава като „*копелето*“. Тогава срамът и омразата го бяха обзели като никога дотогава.

Останалите също се отнасяха към него с презрение. Малката София – негова братовчедка и почти връстница, стряскащо красиво момиче със синьочерна коса и тъмни очи – го гледаше над аристократичния си нос и го наричаше „*копеле*“ на всеослушание, тъй като знаеше, че не може да я удари, както му се иска. Дори самата мисъл за нея го караше да изтръпва от гняв.

И разбира се, леля му Елена.

Той не можа да сдържи усмивката си. Какво ли бе искал да каже чичо Емануел с думите, че тя си е все същата? Дали не знаеше, че тя е курва, точно като майката на Брет?

Беше се случило, когато той бе бил почти на шестнайсет. Беше започнал да се интересува от момичета година по-рано, до степен, в която даже някои от прислужничките му бяха завъртели главата. Беше започнал да мечтае за тях... Един следобед се беше натъкнал на леля си и някакъв коняр в едно потайно кътче на градината. Не можеше да откъсне поглед от съвкупяващите се тела. И двамата бяха с дрехите, за което той съжаляваше, но полите ѝ бяха вдигнати до кръста и краката ѝ бяха дълги и бели. Брет гледаше как конярчето я обладава, докато сам не изгуби всякакъв контрол върху себе си и не достигна оргазъм с вик. За секунда Елена бе изблъскала момчето, което едва ли имаше повече от двайсет години, и бе оправила полите си.

– Кой е там? – извика тя. Вцепенен и онемял, Брет бе пристъпил напред. В първия миг тя се беше стреснала, но след това го огледа без

задръжки и топ отново усети, че се втвърдява. Тя се бе усмихнала.

– Пабло, можеш да си вървиш. Ще се видим друг път. Ела насам, querido⁵.

Сърцето на Брет биеше бясно, когато вървеше към нея. Не знаеше какво да очаква, но едно нещо знаеше – леля Елена щеше ужасно да загази, ако някой откриеше какво прави. Тя разкопча роклята си и той ахна, когато големите, прорязани от сини венички гърди с твърди зърна бяха се изтърколили навън.

– Какъв красив младеж – промърмори тя и бе взела ръката му, поставяйки я на гърдта си. Той бе загубен. Знаеше, че това е грешно, защото единственият човек, когото харесваше, бе чичо Емануел, но бе на шестнайсет и кръвта му кипеше. Устата му скоро последва ръцете и той започна диво да смуче големите й, твърди зърна, карайки Елена да се смее гърлено.

– Имаш всички нужни инстинкти, Брет.

Скоро той вече беше дълбоко в нея, блъскайки безумно в слабините й... Никога преди не му се беше случвало такова нещо.

През месеца преди той да замине, тя го бе научила на много неща. Изпълваше го вина, но желанията му имаха пълна власт над него. След това доня Тереза, новата съпруга на баща му, бе родила син – Мануел – и вече нямаше нужда от него...

Брет погледна писмото на чичо си. Дон Фелипе беше едно студенокръвно копеле, София – все така кучка. Елена пък със сигурност още си беше курва... И не му пукаше за никой от тях. Смачка писмото и го хвърли в камината.

– Да върви по дяволите Брет Д'Аршан!

Сторм гневно крачеше напред-назад из стаята си, все още в костюма за езда. Не можеше да спре да мисли за него. Не можеше да заличи образа на тъмното му, красиво лице от мислите си. Не можеше да забрави как то засиява, когато той се усмихне, нито малките бръчици покрай очите му, когато беше в особено добро настроение. По дяволите!

Не можеше да забрави допира на устните му върху своите – плътни и нежни, след което диви и брутални. Тя се свлече в един стол и зарови лице в дланите си. Тялото й беше предало. Докато още беше зашеметена от изненада при целувката, тялото й се беше поддало, беше станало меко, молено, топло, съгласно. Тя беше се наслаждавала на тези

5. querido (исп.) – скъпи. – Б.пр.

целувки. Даже сега, когато само си спомняше за това, усещаше, че тялото ѝ реагира по същия начин, как през него минава тръпнеш поток от горещина. Преди това я бяха целували само веднъж и това и се беше сторило противно. Никога даже не бе харесвала момчетата, освен като приятели, с които да ловува, язди и да се боричка. На последните няколко приема, които бе дало семейството ѝ, Сторм се бе чувствала изолирана от другите си връстнички, които имаха в умовете си само едно – момчетата. Сторм си беше мислила, че са глупачки. На нея ѝ беше по-интересно, когато състезателната им кобила щеше да се надбягва или когато една мечка разкъсваше добитъка на хората, също и когато престъпникът Макрей от рейнджърите бягаше от полицията.

А сега беше нещастна. И ядосана. И унижена. Имаше ужасното чувство, че Брет е разбрал, че целувките му са ѝ харесали, мисъл, която я караше да се моли да умре по-скоро. *Мръсното му прасе. Суетен паун. Кравешка фъшкия.* Радваше се, че навреме ѝ достигна разум да се осъзнае и да го храсне колкото силно можа. Беше го заболяло, знаеше си, и мисълта ѝ доставяше безкрайно удоволствие.

Една прислужница почука на вратата и влезе с поднос с вечерята на Сторм. Тя осъзна изведнъж колко е гладна. Нахвърли се веднага на храната и омете до дъно месото с картофи, грах и салата, както и черешовата торта. Беше твърде засрамена и смутена, за да иде и да вечеря с Пол в трапезарията.

Не беше глупачка. Знаеше за физическата любов. Тоест, беше виждала от дете как конете, кучетата и кравите се съвкупяваха. Веднъж беше видяла в пералното помещение даже единия си брат – Ник, с една от прислужничките. Не можа да съдържи усмивката си при този спомен – Ник на шестнайсет, висок и кльошав, напълно изгубен в прелестите на мощната ирландка. Така че знаеше достатъчно за връзката между мъжа и жената и този следобед бе осъзнала какво точно означава онази твърдост, която се бе появила между тях на плажа. Тогава бе усетила в себе си силата да се изтръгне от прегръдките му, тогава умът се бе върнал в главата ѝ. Изчерви се. Брет бе искал да я вземе както Ник бе взел Роуз. Руменината ѝ се състи; тя цялата започна да трепери. Срамуваше се. Сега разбираше защо майка ѝ и баща ѝ си разменяха такива тайни, нежни погледи, защо постоянно се докосваха и целуваха. Но това беше друго. Те бяха женени. Обичаха се. Сторм никога не беше мислила за привличането между мъжа и жената, но сега, когато мислеше, разбра, че е правилно и хубаво, когато е между хора, които се обичат. Тя обаче не обичаше Брет – направо не можеше да го понася. Може би дори го

мразеше. А и той определено не я харесваше. Но какво й ставаше? Да не би да се превръщаше в пачавра като Бет Елън?

Бет Елън беше русата, синеока дъщеря на един от съседите им, едно от тези момичета, които дълго се разхождаха с момчетата из горичките още от тринайсетгодишна възраст. Стомор никога не бе разбирала причината, но не можеше да не се види разликата в държанието на Бет, когато беше с нея или с родителите си и когато наоколо имаше някой привлекателен мъж. Когато Ник се приближаваше до нея, Бет Елън се изчервяваше, а когато решише, че никой не гледа, се отъркваше в него. А иначе бе свенлива като мишка. Стомор я беше попитала веднъж какво им е толкова страхотното на момчетата, а Бет Елън само се беше засмяла.

Струваше й се, че тази нощ няма да може да заспи от притеснение, но в крайна сметка се унесе почти веднага, след като си легна. Въпреки това сънят й бе смущаван от видения. Първо те бяха приятни. Беше си вкъщи, заобиколена от семейството си. След това бяха на барбекю и Бет Елън също, облечена в роклята, която Стомор бе носила предишния ден, докато всички останали бяха с всекидневните си памучни поли и блузи – с изключение на Стомор, която беше с бричове. Чувстваше се грозна край изисканата красота на Бет.

Изведнъж и Брет се озова там. Изглеждаше напълно погълнат от Бет Елън, а и тя от него. Дватамата не обръщаха никакво внимание на Стомор. Тя се почувства наранена – ужасно наранена – от това, че ги вижда заедно. Те тръгнаха към гората и тя ги последва, за да види как се въргалат прегърнати на земята, готови да се слепят. Брет я чу и се обърна. Когато я видя, започна неудържимо да се смее. Тя се събуди.

Когато стана на сутринта, вече бе забравила съня си, тъй като си имаше други грижи. Вечерта трябваше да ходи на някакво малко празненство у Холдънови. Мисълта не я радваше. Чувстваше, че почти всички от партито на Фърлейнови ще бъдат там, включително и онзи арогантен развеяпрах Брет Д'Аршан.

И все пак отиде, облечена във виолетова кадифена рокля, изрязана точно толкова неприлично, колкото и всичко, което носеше напоследък. Поне беше без корсет – в никакъв случай не би приела това мъчение отново. Пристигна с Пол около седем часа и Холдънови ги посрещнаха сърдечно на парадния вход. Влизайки, Стомор го видя – невероятно красив и мъжествен в черното си официално облекло. Разговаряше с някаква хубава като картинка блондинка и със семейство Фърлейн. Русата стоеше близко до него, пхнала ръка под лакътя му. Стомор почувства

прилив на бесен гняв. Жената очевидно беше неговата дама за вечерта. Не че ѝ пукаше. Брет също я видя веднага, но Стомр плъзна поглед покрай него и се усмихна на Марси и Грант.

– Да идем ли да им се обадим? – попита Пол, готов да се запъти към четворката.

– О, не, ето го Джеймс – извика Стомр с нещо, което се надяваше да прилича на ослепителна усмивка. Джеймс почти дотича до тях.

– Стомр! – Той се наведе над ръката ѝ, без да сменя очи от лицето ѝ. – Надявах се, че ще бъдете тук днес.

Тя се усмихна.

– Благодаря ви, Джеймс.

Той помоли разрешение от придружителя ѝ да я отведе и Пол се съгласи, доволен. Джеймс я взе със себе си, нетърпелив да я запознае с някои от гостите. В онази половина на залата, противоположна на неговата.

Скоро около Стомр се бяха събрали Рандолф и другите двама младежи, Робърт и Лий, като се смееха и се надпреварваха да ѝ разказват забавни анекдоти, борейки се за благоразположението ѝ. Стомр никога не се бе чувствала толкова женствена, толкова хубава. Трудно беше да се повярва, че се намираше на това елегантно соаре, облечена като принцеса и заобиколена от четирима красиви мъже, правещи всичко възможно да задържат вниманието ѝ. Само веднъж погледна към Брет и то крадешком, защото беше сигурна, че той наблюдава огромния ѝ успех. Но не.

Устата му почти докосваше ухото на русата, а тя се изчервяваше прелестно. След това двамата се погледнаха в очите така, сякаш бяха влюбени. Настроението на Стомр се срива и изведнъж ѝ прилоша. Вечерта беше провалена. Стомр слушаше, усмихваше се, опитваше се дори да се смее, но не много убедително. Рандолф я попита какво ѝ е, но тя му се усмихна вяло и отвърна:

– Нищо.

Хвърли нов поглед към Брет и видя почти същото както и преди. Бистрите сини очи на блондинката сияеха.

Стомр се насили да продължи да разговаря с обожателите си. Те сякаш усетиха, че губят вниманието ѝ и започваха да се чувстват неловко и се наканиха да си тръгнат. Стомр реши, че трябва да се забавлява – или поне Брет Д'Аршан да си мисли, че е така!

– Разказвала ли съм ви историята за това, как надяздих десетима команчи, когато бях едва на дванайсет?

– Какво? – в един глас възкликнаха компаньоните ѝ.

– Хайде, Стом – каза Лий. – Измисляш си.

– Определено не си измислям. Яздя по-добре от всеки команч. Ако някой не ми вярва, просто ме изведете на езда и ще видите.

Това предложение се прие с доволни викове и преди Стом да се усети, получи три предложения за езда.

– Разкажете ни за команчите – каза Робърт.

– Беше група ренегати, които се придвижваха на юг, грабейки и убивайки.

– Откъде знаете? – Попита Джеймс.

– Ами, единственият случай, когато команчи идват толкова далече на юг, е когато са ренегати. В последните петнайсет години са били почти унищожени от тексаските рейнджъри.

– Значи сте била на дванайсет и сте ги надяздили?

– Играех си в едно езеро в долината, където е къщата ни. Аз всъщност трябваше да бъда там и да разтребвам. – Тя се усмихна.

– И? – попита Лий.

– Плациках се във водата, когато конят ми започна да пръхти и да се вдига на задни крака. Погледнах – те бяха там – десетима команчи, обикалящи по брега на около десет метра от мен и коня.

– Измисляте си! – извика Лий.

– Не си измислям! – Очите на Стом блеснаха. – Страхувах се да бягам. Боях се, че могат да ме настигнат. Така че се престорих, че нямам грижа на тоя свят и много бавно и спокойно излязох от водата и отидох при коня си – който, за щастие, беше много бърз арабски жребец, който баща ми бе купил за състезания. Никои не мръдна. Аз се качих. Дори не ги поглеждах. Но в мига, в който подкарах животното, те потеглиха след мен – в галоп. Преследваха ме всичките осем мили до нас през пресечена местност, осяяна със скали и остри камъни. Всичко, за което можех да мисля беше, че конят може да си счупи крака и татко ще ме убие! Първо индианците язدهа след мен, но понитата им не можеха да се сравняват с моя бегач, така че започнах да им убягвам. Когато приближих дома, вече бях доста пред тях, даже ги изгубих от поглед.

За минута всички мълчаха потресени. След това Рандолф каза:

– И после?

– Закресях. Татко и момчетата бяха на ранчото, така че аз, мама и старата ни прислужница бяхме сам самички срещу ренегатите.

– Олеле! – възкликна Лий.

– Спокойно – каза тя с чувство за превъзходство. – Команчите

удрят и бягат. Отказаха се след петминутна атака – взеха някакви коне и пилета и запалиха един обор, обаче ние с майка ми веднага го угасихме. – Тя се ухили. – Определено имах късмет, че жребчето не си изкълчи крака, защото щях да си загина мърцина. Баща ми не прощава такива неща.

Всички се засмяха.

– И все пак ме напляскаха, че не съм си гледала къщната работа – добави тя печално и веднага съжали, че е споменала тази подробност, защото от израженията на ухажорите си разбра, че си представят къде точно са я напляскали.

– Някой ще се надбягва ли с мен? – смени темата тя.

– Внимание – обади се познат глас зад гърба ѝ. – Язди като индианка, мога лично да свидетелствам за това.

Сорм се извъртя стремително и се втренчи в Брет, който се усмихваше, сякаш помежду им не бе станало нищо. Русата, която изглеждаше още по-разкошна отблизо, все още висеше на лакътя му. Откога ли стояха там? Сорм почервения от гняв и хладно се извърна.

– Лий, ще ме придружите ли до купата с пунш? – попита с най-сладкото си гласче. Той скочи, за да се предостави на услугите ѝ и тя усети погледа на Брет върху себе си. Сърцето и заби бясно.

Той не се приближи отново, за свой късмет, помисли си тя. След малко обаче към групата се присъединиха Марси и Грант точно когато ухажорите ѝ отново подхванаха историите си.

– Здравей, скъпа – каза Марси. – Изглеждаш вълшебно. – Гледаше я с гордост. – Нали?

– Наистина – съгласи се Грант и я целуна по бузата. – Бих казал, че животът в Сан Франциско ти понася.

Сорм не искаше да обиди никого.

– Да, харесва ми все повече и повече.

– Чух, че вчера си яздила с Брет – каза Грант. – Чух също така, че си изпреварила сивия му жребец. – Той се разсмя. Сорм изтръпна.

– Първата и последната ни езда.

Грант и Марси изглеждаха изненадани.

– Скъпа, не ти ли беше приятно? Брет е святна компания.

Сорм се приближи до тях с блеснали сини очи. Понижи глас, така че квартетът от ухажори да не може да я чува.

– Хич не ми беше приятно даже! Марси, знам, че Брет ви е приятел, но не и мой, така че моля ви, не очаквайте от мен да се държа учтиво с него!

Мълчание. Марси попита.

– Какво се е случило?

– Той ме целуна – изфуча тя. – Но не мисля, че ще позволя това да се повтори!

Те я зяпнаха. Марси беше скандализирана. Устата на Грант подозрително потрепваше на смях.

– И по-лоши неща са се случвали – каза накрая той.

– Не и на мен. – Сторм тръсна буйната си коса. – Обзалагам се, че още го боли шкембето на мястото, където го фраснах. – Тя се поколеба и прибави: – Поне се надявам! – Обърна се и се отдалечи – далеч от Фърлейнови и от всички тези почитатели. Грант се размя.

– Не е забавно – прошепна Марси със събрани вежди.

– Охо! Виждам как работи коварната ти главичка. Не било смешно! Смешно е! Много се съмнявам, че някога Брет е бил удрян от дама. Как ми се ще да бях видял това!

– Тези двамата са като куче и котка от мига, в който се срещнаха – изсумтя Марси.

– Тя е най-красивата жена в Сан Франциско след теб, Марси; така че как е възможно Брет да не я харесва?

В другата част на салона Сторм гледаше намръщено през прозореца. Продължаваше да мисли за проклетия мошеник и онази русокоска. Коя беше тя? Умираще си да разбере, но беше твърде горда да попита. Изведнъж забеляза двете млади дами, които стояха до нея и разговаряха достатъчно високо, че да ги чува.

– Да, да, това е тя! – възкликна тъмнокосата, като срещна за миг погледа на Сторм. Нямахше съмнение, че нарочно се стремеше тя да я чуе. Сторм отмести очи.

– Онази, която припаднала ли? – попита любопитно приятелката ѝ.

– В градината, скъпа – натърти брюнетката. – Беше в градината с Брет Д'Аршан и Рандолф Фърлейн. И то без обувки!

За миг другата замълча смаяно. Сторм се обърна и хвърли втренчен поглед към двете момичета. Вбесяваше се все повече и повече.

– Мери, а мислиш ли, че някой от двамата я е целунал? – Брюнетката триумфираше.

– Ама че си глупавичка, обзалагам се, че и двамата не са пропуснали възможността! Но тя си го е просела. Да излиза така сама с Брет – на всеки е известна репутацията му. А и Рандолф... Защо, според теб, е припаднала?

– О, господи – ахна другото момиче и отново погледна Сторм с

ококорени очи. Нейното лице беше червено.

– Какво очакваш – та тя е от Тексас. Те там вършат къде-къде понеприлични неща. Чудя се дали само са се целували? Сигурна съм, че си е свалила и някои други дрехи! Чудя се дали...

Сторм здраво стисна юмруци. Щеше й се да зашлеви момичето, но това не беше Тексас, а бална зала в Сан Франциско. Освен това нямаше да им достави удоволствието да се направи на такава, за каквата я представяха. Въпреки това й беше трудно да се сдържи. Промуши се между двете клюкарки и се взря отблизо в лицето на разказвачката.

– Имате ли нещо да ми кажете? – попита тя нежно. Мери я огледа студено отгоре надолу и вирна класическия си нос.

– Не, не мисля.

Сторм беше толкова бясна, че й идеше да я наплюе. Когато брюнетката се обърна към приятелката си и се опита да си тръгне, Сторм здраво настъпи полите на роклята й. Чу се гръмовен звук от раздрано и полите се скъсаха под обувката на девойката. Брюнетката се завъртя ужасена.

– О, толкова съжалявам – каза невинно Сторм. – Вижте какво стана!

– Направихте го нарочно! – задави се от гняв Мери.

– Разбира се, че не – сладко каза Сторм. – Не е чак толкова зле. Вижте. – Пред пълните с гневни сълзи очи на брюнетката, тя се наведе и вдигна разкъсаната пола.

– Просто ме оставете – настоя Мери.

– Окей – съгласи се Сторм, пусна полата и се изправи толкова рязко, че удари с рамо ръката, с която Мери държеше чаша шампанско. То плисна и заля цялата й рокля. Мери изпищя остро.

– Ох, божичко, колко сте непохватна – каза Сторм.

– Вие го направихте!

– Видях я – съгласи се русата. – Направи го нарочно.

– Тя ми скъса роклята и разля питието върху мен! – изхлипа Мери. Вече бяха събрали очите на целия салон.

– Позволете да ви донеса нова чаша – предложи учтиво Сторм.

Сторм – извикаха Пол и Марси в един глас и дотичаха до тях.

– Тя съсипа роклята ми! – изпищя брюнетката. – Тази мърла ми съсипа роклята нарочно!

Кръвта на Сторм кипна.

– Ще я убия! – изфуча диво тя, преди да осъзнае, че някой стои зад нея.

– Мисля, че вече направи достатъчно – изкикоти се Брет. Тя поаленя.

– Може би ще е по-добре да се прибираме – каза тихо, но строго Пол и хвана ръката ѝ.

– Не и докато не се разправя с тази малка пачавра – каза Сторм и тълпата ахна. – Припаднах, защото корсетът ми беше твърде стегнат. А и не бях сама в градината с двамата мъже – Лиан Сейнт Клер също беше там. И единственото, което бях свалила, бяха обувките ми – нищо друго. Имате късмет, че не си нося пищова, защото иначе господ да ви е на помощ...

– Мисля, че всички можем да си представим случката – прекъсна я Брет с развеселен глас. Пол я хвана по-здраво.

– Сигурен съм, че можем да очакваме утре извиненията на Мери – след което Сторм с удоволствие ще ѝ отвърне със същото. Много съжалявам, Бен – обърна се той към домакина им. Бен Холдън едва криеше отчаянието си.

– Ах, разбира се, добре, ами... – Той се усмихна глупаво.

Сторм още беше бясна.

– Няма да се извиня на тази тъпанарка, на тази...

– Сторм, да се сбогуваме – прекъсна я Пол. Чувствайки се леко облекчена, тя последва съвета му. Ясно усещаше присъствието на Брет край себе си, танцуващите му черни очи, по които си личеше, че инцидентът е бил най-забавното нещо, което е виждал някога. Затова преди да последва братовчед си към фойето, тя хвърли на Брет най-мръсния поглед, който можа. Не беше сигурна, но докато прекриваше прага на вратата, ѝ се стори, че чува смеха му.

– Коя беше тази?

Брет сведе очи Към бледото, шокирано лице на Елизабет. Беше забравил за присъствието ѝ.

– Сторм Браг, братовчедката на Пол Лангдън.

Можеш ли да повярваш, че тя направи всичко това? А и езикът ѝ...

– Какво ще кажеш за чаша шампанско? – прекъсна я той. Какво го беше накарало да придружи Елизабет Бетфорд у Холдънови? Отговорът дойде веднага. Сторм!

Той се усмихна, докато взимаше шампанско за Елизабет. Беше видял всичко – всъщност, едва се бе съдържал да не наблюдава всяко движение на Сторм през вечерта. Заобиколена от ухажори, настойчиви ухажори, без да му обръща внимание – опитваше ли се да го накара да ревнува? Не че щеше да успее. Защо му беше да ревнува това зверче? Не,

определено не. Ни най-малко не я ревнуваше.

Тя знаеше ли, че Лий е женкар? И че Робърт, въпреки безупречните си маниери, нямаше пукнат грош? Определено не беше подходящ за ухажор. Все пак неотлъчното им внимание го беше пораздразнило. Дали тя флиртуваше с тях? Не, разбира се. Тя дори не знаеше как се прави това. В крайна сметка той се бе почувствал принуден да иде и провери със собствените си очи. Откри, че тя наистина не флиртува, просто ги забавлява с невероятния си разказ.

И за миг не се съмняваше, че е надяздила индианските воители. Повечето мъже едва ли щяха да проявят такава смелост, но глупавата, смела, импулсивна, прекрасна Сторм – да... Въобще не беше изненадан също, че тя скъса роклята на Мери Атърнън и разля шампанското ѝ. Без съмнение Мери си го беше изпросила, но Сторм бе прекрачила едно неписано обществено правило. Една дама никога не избухва, дори когато чуе подобна клюка. Мисълта го накара да се усмихне. Сторм определено не беше дама.

Изведнъж соарето започна да го отегчаваше, тя не му беше простила за вчерашната целувка – не че той го беше очаквал. Дори не трябваше да мисли за това, знаеше го. Но докато каретата му се полюшваше към Бедфордови, докато караше Елизабет до дома ѝ, докато тя бърбореше неспирно, той усети, че си припомня допира, вкуса и уханието на Сторм. Беше достатъчно честен да си признае, че сериозно се е забъркал с нея. Каква любовница можеше да му стане!

Придружи Елизабет до вратата, отклони предложението ѝ да влезе, наведе се над ръката ѝ и леко я целуна. След това се запъти право към къщата на любовницата си.

Одри беше дребна, червенокоса красавица. Посрещна го по изкуствено прозрачен пенъор без следа от сън по клепките си. Освободи прислужницата си и попита със зноен глас:

– Какво мога да направя за теб по това време на нощта, Брет?

Той я придърпа грубо в обятията си.

– Мислех, че знаеш, сладка моя. – Устата му намери нейната, еластична и настойчива; ръцете му се плъзнаха по меките, жарки извивки на тялото ѝ. Той затвори очи. Докато я събличаше, си представи, че това е Сторм, възбудата му се усили, стана почти неконтролируема. Дори по-късно, когато нахлуваше дълбоко в нея, той продължаваше да вижда Сторм.

Това го смущаваше.

6

Наведена над шията на жребеца си, Сторм го пусна в пълен галоп. Черната му грива боцкаше бузите ѝ и бършеше сълзите ѝ. Пришпори го още по-силно, по-силно, но знаеше, че не може да язди достатъчно надалеч и достатъчно бързо, така че да остави всичко зад гърба си. Боже, ед-ва ли можеше да стане по-зле!

Но вероятно щеше, помисли си тя миг по-късно, забави Демон до тръс, а след това и до раван и наведе глава. Особено ако Пол открие, че отново язди сама. Не ѝ пукаше. До гуша ѝ беше дошло да слуша какво трябва и какво не трябва да прави. Всичко, което стореше, не беше както трябва. Що за безумен живот беше това да си дама, да си прищипната в корсет и качена на високи токчета, облечена като фриволна кукла, принудена да посещава празненство след празненство, едно от друго покухи и лицемерни, вечер след вечер! И тези смехотворни правила! Повечето теми на разговор бяха неприемливи, една дама никога не бивало да приема непочтени предложения, не бива да се разхожда в градината сама с мъж за повече от една-две минути, не бивало да си сваля обувките пред хора и не бивало – без значение при каква провокация – да се унижи дотам, че да показва, че е забелязала обидите, а още по-малко пък да им отговаря. Сторм знаеше, че братовчед ѝ е огорчен от държанието ѝ. Когато се прибраха вчера, ѝ беше казал:

– Това не ти е Тексас, млада госпожице. Поведението ти само влоши нещата.

– Не е честно! – бе го предизвикала тя. – Един мъж не би търпял такива обиди!

– Ти не си мъж.

Трудно беше да отрече това, затова тя опита друга тактика:

– Но, Пол! Тя говореше такива неща! Разправяше, че съм била целувала и двамата...

– А и езикът ти – каза Пол, почервенявайки. – Мили боже, Сторм! Имаш уста на леко момиче!

Очевидно той не смяташе да изслуша нейното мнение и Сторм, засрамена, усети как в очите ѝ напират сълзи.

– Тя си го заслужи – настоя тя. – Никой не може да говори така за мен.

– Качи се сега в стаята си и обмисли всичко отново – прекъсна я

Пол. – Късно е. Ще поговорим пак утре.

Е, вече беше утре и Сторм не искаше да разговаря отново за случилото се, не желаше да се защитава. Освен това не разбираше как така една жена, която даже не познаваше, би могла да разпространява за нея такива гнусни слухове. Дори не бяха врагове.

Сторм беше толкова потънала в мисли, че не осъзна, че е отишла до мястото, където беше победила Брет и където той я беше целунал. Развълнува се още повече при прилива на живите, невероятни спомени от онзи ден. Ръцете му на кръста ѝ, на гърба ѝ... Устата му върху нейната, нежна и плътна, а след това дива и неуголима... Тя обърна коня си. И чак тогава видя тримата конници. Бяха още далеч по плажа, но тя ги позна веднага – беше ги виждала по-рано в града. Изглеждаше твърде невероятно присъствието им тук да е случайно, още повече, че те се насочиха към нея. Спомни си, че конете им са все пастирски понита, а мъжете са облечени като каубои. Около града имаше една-две ферми, или поне така ѝ се струваше. Нямахме определена причина да е предпазлива, но Сторм усети страх. Не беше сигурна, но тези като че ли я преследваха.

Когато се приближиха на няколко метра тя видя, че конете им са мокри от пот и разбра, че наистина е била преследвана. Гневът я сграбчи за гърлото и тя се зарадва, че е окачила на бедрото си пистолета. Дръпна назад жребеца.

– Здравсти, малката – каза високият, кокалест водач на групата. Ездачите се разположиха в полукръг на тясната пясъчна ивица и надеждата на Сторм, че ще може да им убегне, умря. Лесно можеха да я хванат.

– Може ли да мина? – попита тя.

Разбира се – Водачът се ухили и подигравателно я покани с ръка. Сторм знаеше, че няма да я пуснат. Стисна зъби, изви жребеца и се впусна в галоп. Никога нямаше да я хванат. Но още докато си мислеше това, чу зад гърба си тропот и непогрешимото съскане на ласо. Наведе се напред, изплашена, но тежкото въже се нахлузи на раменете ѝ и стегна ръцете ѝ. Свлече се от седлото и падна тежко по гръб на пясъка, като едва не си глътна езика от удара.

– Пипнахме я – каза единият каубой. Сторм погледна към тях, плюейки пясък, и видя, че е обкръжена, а единият мъж държи здраво въжето, което не ѝ позволяваше да мръдне. Разбра, че трябва да се добере до пистолета си.

– Исусе, благодаря ти! Не е ли кукличка?

– Спокойно – каза водачът и слезе от коня. – Аз съм пръв. – Той и

се ухили. Сторм мъчително се надигна на колене, после стана, без да използва ръцете си, привързани здраво към тялото ѝ.

– Няма да избягам – каза тя, – но това въже ми причинява болка.

Водачът сграбчи поводите на черния кон и го отведе настрана. После се захили.

– Сега няма да стигне далече.

– Моля ви, свалете ласото – каза тя.

– Ха, как така не изглеждаш изплашена? – попита той и пристъпи по-близо. Тя стоеше съвсем неподвижно и го гледаше със сила в очите. Сърцето ѝ биеше бясно със страх и гняв едновременно. Той се пресегна и докосна бузата ѝ. Тя се дръпна рязко. Той се изкикоти, докосна я пак и плъзна ръка надолу по рамото и гърдите ѝ, които стисна. Тя се опита да отстъпи, но въжето спъваше движенията ѝ. Каубоят се ухили, сграбчи и двете ѝ гърди и затърка зърната им. Тя заби със всичка сила коляно в слабините му. Той изрева, падна на колене и се преви на две. Тя бясно скочи напред и когато въжето се поразхлаби, се опита да се освободи. Но точно в този момент мъжът, който го държеше, осъзна какво става и дръпна коня си назад, затягайки със смях въжето. Продължи да отстъпва, докато Сторм не се препъна. Падна по лице и той я повлече. Чу се изстрел.

Тя стисна очи, за да не ослепее от пясъка. Помисли, че някой от мъжете е стрелял. След това чу глас, който не можеше да обърка за нищо на света.

– Посегнете към оръжието и сте мъртви.

Брет!

Сторм вдигна очи, дишайки тежко. Брет седеше върху коня си недалеч от нея срещу двама от тримата каубои. Третият лежеше неподвижно на земята. Брет изглеждаше страшен и гневен и тя се изплаши повече от изражението на лицето му, отколкото от това, което се бе случило досега. Държеше пистолета си, малко, седефено оръжие, което не изглеждаше особено опасно. Така, както знаеше, че е още жива, Сторм разбираше, че каубоите ще предизвикат Брет. Така и стана. Извадиха пищовите си почти едновременно. Брет хладнокръвно стреля. Изстреелите прозвучаха толкова скоро един след друг, че ѝ се сториха като един. Мъжете паднаха със слаб вик. Брет върна пистолета във вътрешния джоб на самото си и обърна към нея студен поглед. Тя се надигна на колене, освободи се от въжето и изплю пясък.

– По дяволите – каза тя грубо. Изтупа пясъка от лицето и очите си и видя как Брет претърси мъжете и ги обезоръжи.

– Зле ли са ранени? – попита тя.

Лицето му беше каменно.

– Мъртви са.

Тя се шашна.

– Ранена ли си? – попита той със хладен глас, който не изразяваше нищо.

Тя изтри уста с опакото на ръката си и изплю още пясък, след което го погледна. Наистина беше бесен. Но не на нея.

– Не – отвърна тя. – Можех да се справя с тях. Тъкмо щях да извадя колта си.

– Да, точно така ми се стори и на мен – каза саркастично той. Отиде до нея и я загледа отгоре надолу, разкрачен.

– Имаш нужда някой да ти набие малко ум в главата.

Тя почувства признателност. Изправи се на треперещите си крака.

– Предполагам, че трябва да ти благодаря – каза неохотно. Той не отговори. Тя отстъпи и се заоглежда за Демон.

– Не си се подчинила на Пол – каза той изведнъж с безизразно лице. – Пол е твърде добър. – Той се приближи. Тя се отдръпна с внезапен страх.

– Трябваше да помисля – извика тя и затърси Демон с очи.

– Сигурен съм, че щеше да имаш чудесна възможност да помислиш, легнала по гръб, с крака, разтворени за тези господа.

Тя ахна, изчерви се и ускори крачка. Той сграбчи ръката ѝ и я завъртя.

– Пусни! – изкрещя тя. Преди обаче да се осъзнае, той се свлече на колене и я дръпна след себе си. За миг страхът ѝ изчезна. Знаеше, че той ще я вземе в обятията си и ще я целуне. Кръвта ѝ забушува. Изведнъж, за нейна изненада, той я обърна, постави я на коляното си с лицето надолу и тя в ужас осъзна, че той въобще не се канеше да я целува.

– Не! – изпищя тя при първия шамар по задника, толкова силен, че в очите ѝ избликнаха сълзи. – Копеле такова!

– Шът – изръмжа той и отново я удари, и отново, и отново. Болеше. Бричовете не я защитаваха, нито омекотяваха ударите. Той искаше да я заболи и постигаше своето. Нямаше пък да заплаче. Премигна упорито, за да спре сълзите си, но той спря рязко и я отблъсна от себе си. Тя падна на ръце.

– Никога – каза той – вече няма да яздиш сама. Можеше да те изнасилят – почти го бяха направили – а заради глупостта ти двама човека са мъртви.

Мразеше го. С гневен крясък скочи върху му и го атакува сяпо. Никога досега не бе използвала ноктите си, тъй като го намираще момичешко и смешно, но пък и никога преди не бе била толкова бясна. Той сграбчи китките ѝ, но тя го изрита колкото можа по-силно в глезена. Той я стисна по-здраво и успя да хване единия ѝ крак между бедрата си.

– Ще те убия! – изкрещя тя и наистина би го направила. След това заби зъби в гърлото му. Той хлъцна, когато кръвта му напълни устата ѝ. Откъсна я от себе си и изви ръцете ѝ зад гърба, като почти ги откъсна от раменете. Тя изкрещя, опитвайки се да го нападне отново. Той все още стискаше крака ѝ между бедрата си. Изведнъж сграбчи плитката ѝ и я издърпа така, че щеше да ѝ отнесе скалпа. После я придърпа към себе си и я целуна. Заболя я. Устните му бяха твърди и груби – искаше да я нарани, знаеше си, точно както тя го бе наранила. Но Сторм отвори уста, тялото ѝ охотно отговори на напора му, пълно с желание да го приеме по-добре. Тя спря да се бори. Езикът му нахлу дълбоко в устата ѝ и по тялото ѝ пръснаха искри от страст. Тя се притисна о него, стенойки гърлено. Желанието избухна в утробата ѝ и тя потри корем в твърдата, гореща подутина в панталоните му. Изведнъж топ я отблъсна. Тя залитна назад, но не падна. Толкова много диви, танцуващи чувства бяха завладели тялото ѝ, че тя не можеше да даде превес само на едно. Изведнъж с вик осъзна, че третият мъж го няма.

– Брет!

– Виждам – каза той с дрезгав глас. Въпреки това изглеждаше напълно спокоен. Скочи върху коня си и ѝ доведе Демон.

– Качвай се – каза. Тя си спомни, че го мрази и че той я напляска – и целуна след това. С чиста съвест забрави собствената си реакция и се отдаде на чувството си за обида, унижение и бяс. Погледна го с всичко-то презрение, което можа да изстиска от себе си.

– Ти, скъпа моя – каза той – обърна Сан Франциско с краката нагоре.

Брет я нараняваше, но Сторм никога нямаше да му го покаже, каквото и да ставаше. Той я изпрати по стъпалата, през верандата и във вестибула с изражение на зле съдържан садизъм. Сторм знаеше, че още е бесен, но същото важеше и за нея.

Икономът се появи и очите му се разшириха при грубото нахълтвање на Брет.

– Къде е Пол? – попита Брет.

– В трапезарията, сър.

– Пусни ме – ядосано каза Сторм.

– Тихо – заповяда грубо той. – Аз ще говоря.

– Мога и сама, благодаря – изсъска тя. – Ако той разкажеше случилото се, то щеше да прозвучи много по-зле. Нямахте да пести подробности.

– Млък – тросна се той и двамата влязоха в трапезарията. Брет я пусна точно преди да прекрачат прага. Пол четеше вестник и пиеше кафе. Вдигна очи, смаян.

– Брет! Какво... Какво става? – Той помрачня при вида на Сорм. Тя се опита да отвори уста.

– Пол, аз...

Брет я прекъсна, сграбчвайки китката ѝ така, че тя си помисли, че я е счупил.

– Пол, боя се, че имаше малко неприятности.

– Седнете, моля – каза той, хвърляйки гневен поглед към братовчедка си. Брет буквално я бутна в един стол, но самият той не седна. Вместо това здраво хвана раменете ѝ.

– Сорм и аз яздехме – каза той. – Вчера се бяхме уговорили. Галопирахме, когато усетих, че Крал спира. Извиках на Сорм да забави, но тя не ме чу. Така или иначе, слязох и видях, че в копитото му е заседнал камък.

Сорм проточи шия и го зяпна невярващо. Той не ѝ обърна внимание.

– Когато я настигнах, тя беше заобиколена от три лица, едното от които я беше вързало. Естествено, аз размених някой и друг изстрел с тях. Двамата са мъртви, третият избяга.

Сорм не можеше да повярва. Защо си беше измислил всичко това? Защиатаваше ли я? Но защо? В това нямаше никакъв смисъл. Тя го гледаше втръчено, но той се беше обърнал към Пол, сякаш тя не съществуваше.

– Слава Богу, че си добре! – извика Пол. – Барт! Доведи шериф Андрус или някой полицаи. Брет, благодаря ти.

– За нищо – отвърна Брет и пусна рамото на Сорм. – Добре че бях с нея.

Тя се изчерви. Иронията в гласа му беше за нея и тя не пропусна да я забележи. Почувства огромна вина. Ако беше казал истината, щеше да се защитава като дива котка. Но вместо това той бе поел вината за случилото се. Не разбираше. Въобще.

– Разпозна ли някой от мъжете? – попита Пол.

– Не. Нито конете – бяха три. Но ги запомних.

– Сторм, скъпа, добре ли си?

Тя се насили да срещне погледа му.

– Да.

– Надявам се, че си благодарила на Брет. Боже мой! Като си помисля само какво е могло да се случи, ако беше закъснял...

Сторм почервения още повече. Знаеше, че и сама можеше да се справи. Или поне така мислеше. Почти беше посегнала за пистолета си. Е, горе-долу. Може би не би се справила. Изведнъж в главата ѝ проблесна болезнения спомен за твърде суровото наказание, което Брет ѝ бе наложил. Не, със сигурност не му беше благодарна.

– Вече го направих – каза тя, гледайки лепената покривка. – Може ли да се кача сега?

– Разбира се – каза Пол и стана. – В случай че шерифът поиска да ти зададе някои въпроси, което най-вероятно ще стори, ще те викна.

Сторм кимна, избегна тъмния, настойчив поглед на Брет и излезе от трапезарията. Преди да затвори вратата, чу как Пол каза:

– Как ще запазим това в тайна? На Сторм ѝ трябва само още един скандал...

– Опасявам се, че двама мъртъвци са гаранция, че целият град ще приказва – каза Брет с ирония.

– Слава богу, че си бил с нея – въздъхна Пол. – Представи си какво би станало, ако беше яздила сама.

Сторм се затича по стълбите. Не искаше да слуша повече. Не искаше да е обект на още клюки, но със свито сърце осъзна, че в случая нямаше избор. Пожела си никога да не беше идвала тук. Почувства се нещастна и виновна, а и не разбираше защо Брет я беше защитил. Достатъчно ясно ѝ беше, че ако цялата истина излезе наяве – че е яздила сама – скандалът щеше да е сто пъти по-ужасен. Затова ли беше излъгал той?

Но защо му беше да я защитава?

Скандалът се разрази същия следобед.

Брет беше казал на шерифа, че предпочита инцидентът да се запази в тайна и Андрюс се бе съгласил. Но с надеждата да залови оцелелия престъпник той беше пратил полицаите си да разпитват из града, така че преди два часа Брет откри, че не е в състояние да отиде до хотела си, без поне десет души да го спрат, за да научат от него подробности за случилото се. Всички искаха мръсните подробности.

– Хей, Брет! Чух, че си гръмнал някаква беззаконна сган на плажа! – Брет почти не познаваше човека, който му каза това.

Лиан Сейнт Клер и майка ѝ избраха точно този момент, за да

преминат с каретата си по улицата. Те му викнаха и той нямаше друг избор, освен да спре.

– Добър ден, Брет – каза Елен Сейнт Клер. Лиан повтори като ехо поздрава, свенливо усмихната. Брет не усети топли чувства към двете жени. Още го мъчеше това, че му се беше наложило да убие двамина и да се държи така, сякаш нищо не се беше случило. И преди беше убивал, но не често, а и това беше по време на златната треска. Мразеше да отнема живот, даже в самозащита. В този случай беше даже по-лошо, защото ако в главата на малката дивачка имаше поне капка здрав разум, всичко това нямаше да се случи. Още ѝ беше бесен.

Сега той кимна рязко и не особено учтиво на Лиан, тъй като си спомни как тя разпространяваше слухове за Сторм в градината на Фърлейнови. На дневна светлина не беше и наполовина толкова красива, колкото на партито, беше просто злобничка. Почувства отвращение.

– Е, Брет, новината вече заля града! Разкажи ни – развълнувано каза тя.

– Каква новина?

– О, Брет! – възкликна Лиан усмихната. – Знаеш каква. Как си защитил Сторм от обезчестяване. Нараниха ли я? Успяха ли да я... съсипят?

– Страхувам се, че не разбирам за какво става дума – студено процеди Брет. – Моля за извинение, дами. Закъснявам за един ангажимент. – Той им кимна и си тръгна, без да обръща внимание на ахването на Елен Сейнт Клер.

За нещастие двама бизнес партньори го спряха миг по-късно, за да го попитат дали е вярно, че е застрелял двама мъже, защитавайки честта на Сторм. Брет си наложи изражение на пълно безразличие и не погледна към никого, докато преминаваше през бяло-златното фоайе на хотел „Роял“. Но когато собственият му метр д'отел го попита дали новината е вярна, той едва не го изрита през вратата. Но вместо това, тъй като видя още хора, които се отправяха към него, Брет промени решението си, завъртя се на токовете си и излезе с упорито изражение обратно на улицата. Щеше да пропусне обяда.

Сторм беше една неприятност, и то неприятност с главни, блестящи червени букви. Търсейки убежището на собствения си кабинет в „Златната дама“, той се почуди дали тя би могла да стане порядъчна, добре възпитана дама. Ами. Съмняваше се. Още не беше разбрал какво го бе накарало да излъже братовчед ѝ, за да я защити.

Няколко часа по-късно на вратата се почука и, мислейки, че това е

Линда, едно от момичетата, което обикновено му носеше закуска, той ѝ викна да влезе. Само че в стаята пристъпи Марси Фърлейн и затвори вратата зад себе си. Той веднага скочи.

– Марси? – възкликна изненадано и изведнъж се разтревожи. – Всичко наред ли е?

– О, да – отвърна тя и му отправи ослепителна усмивка. – Брет, извини ме, че те притеснявам, но трябва да поговорим.

Брет бързо я отведе до канапето, където тя грациозно се настани.

– Не мога да повярвам, че си дошла тук – започна той. Тя се поусмихна.

– Защо пък? Винаги съм си търсила извинение да разгледам отвътре едно такова място.

Брет изсумтя.

– Долният етаж е просто бар, знаеш го.

– Но се надявах да видя подтичващи наоколо голи жени!

Той се успокои, когато видя, че тя се заяжда с него.

– Те подтичват само на втория етаж.

Тя се усмихна и постави изящната си длан върху неговата.

– Брет, моля те, Сторм не иска да говори с мен – какво се е случило?

– Et tu, Brute?⁶

– Какво?

Той поклати глава.

– Цял ден съвестни граждани ме обсаждат, поставили си висшата цел да „проникнат по-дълбоко в историята“.

– Извинявай тогава. Но се тревожа за Сторм.

– Знам. Предполагам, че вече си чула за какво става дума. Яздехме на плажа, конят ми стъпи върху камък, тя продължи напред. Трима мъже я заобиколиха, аз застрелях двама, един избяга.

Марси въздъхна.

– Милата Сторм! Слава богу, че си бил там.

Брет се намуси.

– Те не успяха да я наранят, нали?

– Не.

Тя въздъхна. След това го погледна с подозрение.

– Трудно ми е да повярвам, че вие двамата сте излезли заедно на езда.

6. И ти ли, Бруте (фр.) – Б.пр.

– Какво?

– Сторм ми каза, че... ами, няма да повтарям точните й думи, но ми даде да разбере, че няма да бъде на приятелска нога с теб, без значение добрите отношения между нас.

В стомаха му започна да се надига гняв.

– А, така ли каза?

– Така че ми е трудно да повярвам, че сте излезли да яздите.

– Излязохме.

Нямаше да й каже истината, дори и на нея. Беше обаче бесен на онова неблагоприятно диване, което се беше изразило така за него.

– То и аз трудно свиквам с нея – промърмори той.

– О, по дяволите – възкликна тя и го стресна. – Е, слава богу, че е добре. Мерси, Брет.

– Няма защо.

Марси го погледна в очите.

– Добре ли си?

– Разбира се.

Тя въздъхна.

– Сторм е отказала ангажиментите си за следващата седмица и Пол и аз мислим, че твърде избързахме с интегрирането й в обществото. Ще се опитаме да потушим този скандал преди бала на семейство Синклеър.

– Добра идея – съгласи се Брет.

Тя стана и Брет скочи заедно с нея.

– Съжалявам, че те обезпокоих, Брет. – Тя му хвърли нов лукав поглед. – Наистина ли яздихте заедно?

– Естествено – спокойно каза той, без покерджийското му лице да трепне. Тя се усмихна внезапно и взе ръцете му.

– Благодаря ти, Брет. – И го целуна по бузата.

След като Марси си тръгна, той постоя още малко, загледан във вратата. Какво ли точно бе казала за него Сторм?

Искаше да си върви.

Толкова беше нервна – в крайна сметка, това беше първото ѝ появяване в обществото след последното ѝ фиаско. Но скуката я беше извадила от доброволното ѝ усамотение. И желанието да види Брет.

Последната седмица се беше изнизала неусетно. Всеки ден беше яздила с часове в компанията на Барт и беше чела Шекспир, Мелвил и Дикенс, докато не ѝ бяха дошли до гуша. Не беше свикнала да лентяйства, без да върши нищо. Когато Пол беше тръгнал към Сакраменто, където трябваше да огледа някакви имения, тя с готовност го беше придружила. Пътуването с лодка по реката много ѝ хареса.

Но продължаваше да мисли за Брет.

Искаше ѝ се да го попита защо излъгва заради нея, но не го беше виждала цяла седмица. Беше се надявала, въпреки че не си го признаваше, че той ще я посети някой път. Но не. Вместо това на гости ѝ бе дошъл Рандолф, после Джеймс и Лий, и Робърт. Всички те деликатно бяха избягвали да засягат въпроса за случилото се – с изключение на Рандолф, който направо бе попитал за всички подробности. Тъй като не искаше да говори за това, Сторм беше изпуснала нервите си и, бидейки джентълмен, той бе променил темата.

Лиан също я бе навестила с майка си. Бяха се опитали да изкопчат цялата история от Сторм, намеквайки, че тя явно е била обезчестена, а може би и нещо повече. Сторм вероятно щеше да скочи върху двете кучки, ако Марси не се беше оказала там навреме. Тя беше вмъкнала няколко добре подбрани думи, поставяйки по най-учтивия възможен начин Лиан на мястото ѝ, след което майката и дъщерята набързо се бяха сбогували.

Сега Сторм стоеше мирно, въпреки че сърцето ѝ препускаше, докато камериерката ѝ Лети закопчаваше великолепната кралскосиня бална рокля. Брет също щеше да присъства тази вечер. И тя беше решила да разбере защо беше излъгал. В главата ѝ се бе загнездил образът на устните му, които се навеждаха към нейните. Тръсна глава, за да го пропъди.

Марси почука тихо и влезе – олицетворение на елегантността във въздушна златиста рокля, която откриваше белите ѝ рамена над експлозия от бяла дантела, Фърлейнови щяха да откарат Сторм и Пол до дома

на Синклеърови.

– Изглеждаш прекрасно – възхити се ентузиазирано Марси. Стом се усмихна и се обърна към огледалото. Изражението ѝ помръкна. Жената в отражението беше сияеща, порозовяла от вълнение, а блесналите ѝ очи бяха сини като роклята. Тя беше непозната. Стом хвана корсажа си и се опита да го повдигне нагоре. Той не помръдна.

– Но това е скандално – каза тя.

– Точно това е модната дълбочина – увери я Марси.

– Но ако се наведе, всичко ще изскочи!

– Защо ти е да се навеждаш?

– О, Марси! Не мисля, че мога да изляза, облечена така.

– Стом, изглеждаш чудесно, а мъжете ни чакат. Ще закъснеем.

Стом поруменя. Не можеше да се покаже така, с напълно разголеени рамене. Буфан-ръкавите покриваха ръцете ѝ само до лактите. Почти целите ѝ гърди бяха на показ. Ужас! Чувстваше се гола.

След малко откри, че бяха успели да я настанят в каретата. По-добре, отколкото да стои пред огледалото. Можеше да се преструва, че не знае как изглежда или пък, още по-добре, да се прави, че има елегантността, чара и самоувереността на Марси. Тя, сякаш четеше мислите ѝ, се пресегна и стисна ръката ѝ. Стом се зачуди дали хората бяха забравили за случилото се на плажа.

По кръглата алея те трябваше да изчакат пет екипажа да се освободят от пътниците си пред парадното стълбище, преди и те да се появят. Пол здраво хвана Стом, докато тя слизаше. Вече беше свикнала на високите токчета и вървеше доста уверено. Вече не се боеше, че ще падне по лице, а откакто отказа да носи корсет, не вярваше и да припадне.

Сърцето ѝ бясно заби. Влязоха и дамите подадоха наметките си на иконома. На бала присъстваха сигурно стотина двойки, каймакът на калифорнийското общество, но в мига, в който влязоха в залата, Стом видя Брет. Той стоеше недалеч от вратата, разговаряйки с двама господа и една дама, невероятно мъжествен в черния си фрак със сребриста жилетка и връзка. Погледите им се срещнаха.

Тя се изчерви. Дори от двайсет метра можеше да почувства горещината в погледа му. Бездиханна, тя забеляза как очите му се сведоха бавно и се плъзнаха по пищното ѝ деколте. Изведнъж се зарадва, че беше сложила точно тази рокля. Той я харесваше. След това осъзна, че не само той я жапа. Около нея се чу шепот. Изведнъж квартетът ухажори я заобиколи със смях и възклицания за красотата ѝ и за удоволствието да я видят. Когато Робърт и Лий започнаха да спорят кой пръв ще танцува

с нея и Рандолф пое ръката ѝ, докато Джеймс се втурна да донесе шампанско, тя забрави, че е обект на толкова сквернословия. Не ѝ остана време да мисли за Брет, но не спираше да усеща присъствието му. Даже когато се завъртя в ръцете на Робърт, след това на Лий и на Рандолф, когато спря, за да пийне от донесеното от Джеймс шампанско, тя усещаше неотклонния поглед на Брет върху себе си. Той стоеше сам. Тя осъзна, че е дошъл без дама и по гърба ѝ пробягаха необясними тръпки. Някакъв непознат я покани на танц и тя прие. След това танцува с Джеймс. Танцуваше и танцуваше, и танцуваше, валсираше по паркета, но през цялото време с ъгълчето на очите си наблюдаваше Брет. Краката започнаха да я болят, но тя едва ги забелязваше. Беше чудесно. Забавляваше се. Мъжете открито ѝ се възхищаваха, казваха ѝ непрекъснато колко е очарователна и накрая тя започна да се чувства такава. В мига, в който свършваше един танц, някой я канеше за друг; не можеше дори да запомни имената им. Почивайки си за миг, тя изпи чаша шампанско и се заговори с около шестимата си нови обожатели. След това Рандолф я завъртя по дансинга.

Ставаше късно и валсът едва беше започнал, когато някой ги прекъсна.

– Прощавайте, ще може ли да поема дамата? – попита Брет с глас, който не търпеше възражения. Сърцето ѝ заби лудо. Той я погледна в очите за миг. Тя едва дишаше. Той я взе в обятията си и я притисна към стегнатото си тяло.

– Никога не съм виждал толкова красива жена – прошепна дрезгаво той. Стори ѝ се, че ще припадне от екстаз. Той танцуваше грациозно, плавно и я водеше чудесно. Сорм охотно го следваше. Усети ръката му на кръста си, не като на другите мъже, а плътна, притискаща, притежаваща. Дългите му пръсти караха кожата ѝ да настръхва под тафтата и фустите. Другата му длан, която държеше нейната, беше голяма и топла и сякаш леко пулсираше. Тя се вгледа в лицето му, сякаш го виждаше за пръв път и се възползва от възможността да запомни строгите му черти. Усети, че се вира в устата му, горда и чувствено плътна.

– Харесва ли ти това, което виждаш? – Гласът му беше топъл и дълбок, по-дрезгав може би от обикновено. По тялото ѝ премина тръпка.

– Да – каза просто тя. Очите им се срещнаха. Неговите сияеха като звезди.

– Сорм – каза той с галещ глас.

– Брет?

Той почти се усмихна.

– Мисля, че започвам да попадам под нечия магия – прошепна тон.

Магия. Попадаше под нечия магия. Думата отекна в главата ѝ отново и отново. Усети се изгубена и безсилна, обсебена от топлината и силата на присъствието му.

– Защо? – Собственият ѝ глас звучеше различно и тя се прокашля. – Защо излъга Пол?

Той ѝ се усмихна лениво.

– За да спася репутацията ти. Не би могла да се разминеш със скандала, ако хората бяха научили, че са те нападнали, докато си яздила сама.

Тя го погледна с невиждащи очи.

– Кучките от този град щяха да кажат, че си си просила изнасилването. Или че то вече се е случило. Че съм пристигнал твърде късно.

Тя пламна. Досега не си беше давала сметка за пълното значение на станалото.

– Благодаря.

Изведнъж осъзна, че той валсира през френския прозорец и към балкона, водейки я неотлъчно със себе си.

– Брет! – Протестът ѝ беше слаб. Тръпнеше, копнеейки да остане насаме с него. Спряха и ръката му я обви.

– Сигурно си уморена – прошепна той и я притисна към себе си. – Танцуваш цяла вечер.

Тя се усмихна благодарно.

– Не съм уморена, но малко ме болят краката.

Той отметна глава и се разсмя. Очите му блещукаха, когато се плъзнаха по лицето ѝ. Една длан докосна бузата и с леко трепетни пръсти. Не беше ли това във въображението ѝ?

– Невинна моя Сторм.

Пръстите му върху лицето ѝ, притихналата нощ около тях, допирът на тялото му, всичко това произвеждаше ураган от чувства в гърдите ѝ. Тя преглътна.

– Ще донеса нещо за пиене – бързо каза той. – Шампанско или пунш?

– Шампанско.

Когато той я остави, тя изпусна една съдржана въздишка и осъзна, че сърцето ѝ неудържимо бие, а тялото ѝ сладостно тръпне. Наведе се над парапета, затвори очи и вдигна лице към луната. Въздухът беше хладен, но това не я интересуваеше, фантазираше си как Брет щеше да се

върне, да я грабне в обятията си и да я целуне. Копнееше за целувката му.

Той се върна с две чаши, усмихвайки се нежно. Сърцето ѝ подскочи в отговор.

– За какво си мислеше? Или си пожелаваше нещо на луната??

Тя взе чашата, отпи и се загледа в сребристия диск.

– Представях си как ще ме целунеш – отвърна тя и се осмели да го погледне.

Дъхът му секна. Тя се обърна и открито го погледна в очите. Той взе чашата от ръката ѝ и я остави настрана.

– Желанието ви е заповед за мен – прошепна той и я взе в прегръдките си.

Тялото му беше така топло и твърдо, както си го спомняше. Никога не се беше чувствала така добре и правилно, както когато той я притискаше към себе си. Държеше я така здраво, че гърдите ѝ бяха като премазани от мускулестия му гръден кош. Тя се притисна още повече, желайки да се изгуби в него. Ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ, но рамената, хванаха главата ѝ и се заровиха в грижливо подредената ѝ коса. В ярката лунна светлина тя ясно виждаше лицето му – сякаш беше ден. Погледът му беше така изгарящ, че през гръбнака ѝ премина тръпка. След това устата му се приближи до нейната и я покри.

Тя обви ръце около шията му и се повдигна на пръсти. Целувката беше нежна и кратка. Той се отдръпна. Тя извика негодуващо и той я зацелува отново, този път с дива сила. Тя разтвори устни под напора му; той плъзна език между тях. Сторм се притисна до него, стенойки дълбоко. Усети неговия незабавен отговор, а и не само това. Мъжествеността му се надигна помежду им, гореща, твърда, настоятелна, и тя безумно завъртя корема си срещу ѝ. Ръцете му, грапави и мазолести, се плъзнаха по голия ѝ гръб и одраскаха кожата ѝ. Изведнъж той рязко се дръпна, откопчи ръцете ѝ от врата си и отстъпи настрана.

– Недей – протестира тя задъхано. Видя напрегнатото изражение на лицето му, здраво стиснатата уста, присвиващите се ноздри. Погледът му се плъзна надолу. Тя погледна и видя, че корсажът ѝ се е смъкнал, разкривайки едно шръкнало, кораловочервено зърно. Брет конвулсивно пое дъх. Тя просто се гледаше тъпо. Вдигна роклята с треперещи ръце. После той взе ръцете ѝ, дръпна я към себе си и тя извика от радост. Устата му отново се сведе над нейната. Тя отвърна на целувката му буйно, жарко, срещна езика му със своя и страстно се заигра с него. Брет просена. Ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ, а после към гърдите ѝ. В

тялото ѝ рукна горчиво-сладка топлина, докато той стискаше и галеше облите полукълба. Тя простена от желание и щастие. След това дланите му отново бяха на гърба ѝ и разкопчаваха роклята ѝ. Той сграбчи голите ѝ гърди, по една във всяка ръка. Без да е в състояние да размишлява, тя се притисна по-силно в него. Пръстите му намериха зърната ѝ и започнаха да ги гаят, докато тя не се разтрепери от отчаяна нужда. Той я вдигна в обятията си. Тя разбра, че я носи надолу по стълбите, в градината. Положи я в мократа трева.

– Роклята ми – едва промълви тя. Единствената свързана мисъл в главата ѝ.

– Сторм, кажи ми да спра – помоли той, хванал лицето ѝ в длани. Очите им се срещнаха. Тя докосна бузата му и се изуми от буйния отговор на плътта му. Едва способна да диша, тя плъзна ръка към врата му, към гърдите му, плъзна я под дрехите, докато не напипа трескаво горещата му кожа и къдравите косъмчета, които я покриваха. Той хлъцна. Ръцете му обвиха кръста ѝ и я повдигнаха. Устата му се спусна и започна да целува и дразни голите ѝ гърди. Когато езикът му се стрелна върху коравото им връхче, тя ахна и сграбчи косата му в юмруците си. Той безмилостно я дразнеше, после взе зърното между зъбите си и го захапа. Тя изстена.

– Брет! Ще умра! – изхълца девойката.

– Не, любима – отвърна задавено той. – Няма да умреш. – Захапа я отново, после я засмука. Тя изсъска. В утробата ѝ се надигна остра, гореща, завладяваща болка. Почувства ръката му на корема си и се изви под милувката ѝ.

– Моля те! – простена тя. – Моля те!

– Да – прошепна той и ръката му се придвижи по-надолу. Дългите му пръсти я загалиха. Тя потръпна неудържимо. След това почувства хладния въздух върху обутите си в копринени чорапи крака, разбра, че той е вдигнал полите ѝ и усети ръката му, която се плъзгаше нагоре по бедрото ѝ. Допирът беше непоносим, дори през кюлотите. Тя изръмжа като диво животно и след това усети ръката му там, покриваща женствеността ѝ, галеща я настоятелно. Един пръст се плъзна под бельото ѝ и се връза във влажната, гореща плът. Устата му се впи в нейната. Тя изкрещя. Целувката му приглуши вика, но не и чувствата ѝ – струваше ѝ се, че умира. Експлозията беше безумна, ослепително избухване от празнични фейерверки, от влудяващи спазми, които я разтърсиха от главата до петите. След това благословен покой. Тя пое дъх.

– Сторм – каза той умолително. Тя отвори очи. Той я държеше за

кръста, коленичил между разтворените ѝ бедра. Гърдите му конвулсивно се повдигаха, сякаш беше тичал с километри.

– Нуждая се от теб. Моля те. – Ръцете му хванаха колана на панталоните му. Той се поколеба. Тя се загледа в огромната ерекция, напиреща под плата. Той я погледна и зачака дума, знак, че трябва да спре.

– Да – прошепна тя и сладостната болка отново запулсира в тялото ѝ.

– Мили боже! – изпищя женски глас. Брет сграбчи Сторм и я дръпна зад себе си, преди тя да успее да осъзнае, че някой ги беше видял.

– Брет Д'Аршан! – ахна натрапницата. Сторм започна да разбира. Тя сграбчи полите си, но те вече се бяха свлекли на мястото си. Полуседнала, тя дръпна корсажа си и пълното значение на това, което ставаше, проблесна в главата ѝ.

– Елен – мрачно каза Брет. Елен Сейнт Клер се беше навел нарочно напред и Сторм срещна тъмния ѝ, шокиран поглед.

– Знаех си! – извика триумфиращо тя. – Знаех си! – Тя хукна нанякъде. Сторм с ужас осъзна какво беше видяла дамата, какво бяха правилите те. Боже мой! Какво бяха правилите? Обгърна я паника.

Брет коленичи срещу нея.

– Обърни се, дай да те закопчeya – каза той бързо. Тя се завъртя като в сън и подложи гърба си.

– О, боже.

– Той няма да ни помогне сега – мрачно каза той. – По дяволите! – Ръцете му трепереха. – Готово. – Вдигна я на крака.

– Аз... аз не мога да се върна там – каза тя, уплашена. Косата ѝ се беше разбъркала. Беше сигурна, че тревата е изцапала роклята ѝ навсякъде.

– Не, не можеш – отвърна той и я погледна в очите. – Съжалявам. – За миг двамата се гледаха. След това чуха, че към тях се приближават хора и едновременно се обърнаха. Брет инстинктивно застана пред нея, защитавайки я от чуждите погледи.

– Къде е тя? – изрева Пол Лангдън.

– Спокойно, Пол – каза бавно Брет. – Нищо не се случи.

– Елен Сейнт Клер ми каза какво точно е видяла – извика Пол и преди някой да мръдне, заби юмрук в челюстта на Брет и го отхвърли в обятията на Сторм.

– Сторм, добре ли си? – извика Марси и се втурна към нея. Но съпругът ѝ я сграбчи за ръката и я дръпна обратно.

– Стой настрана от това – предупреди я той.

– Съжаливам – каза Брет на Пол Лангдън със спокоен тон, сякаш бяха само двамата. – Нищо не стана.

– Ела тук, Сторм – каза Пол, сякаш не е чул. Тонът му беше толкова строг и нетърпящ възражение, че тя веднага пристъпи напред, без да може да погледне когото и да било. Искаше да умре. Той сграбчи лакътя ѝ.

– Ще излезем от задния вход – заяви той. – Грант, ще пратя обратно каретата да те вземе.

– Добре – отвърна той.

– Може би трябва да ида с тях – каза Марси разтревожено.

– Не – отвърна Грант.

– Да вървим – каза Пол, без да гледа Брет. Стисна ръката на Сторм и я отведе, докато Грант, Марси и Брет стояха неподвижно под лунната светлина.

Сторм се почувства глупава и жалка. Чу резкия глас на Грант:

– Какво, по дяволите, ти става?

Разбра, че той не говори на Марси, а на Брет. Ако той отговори, тя не го чу. Пол почти я набута в каретата и през целия път до дома не каза и дума. Но когато влязоха в предверието, той я спря, преди да се качи по стълбите.

– Не, млада госпожице, в кабинета ми. Разтреперана, Сторм покорно спря и го последва през фойето към кабинета. Той затвори вратата и я загледа.

– Вярно ли е?

– Кое?

– Елен каза, че си лежала по гръб на земята. Вярно ли е?

Тя се поколеба. Поруменя. Искаше да излъже. Не знаеше какво да каже.

– Роклята ти е била разкопчана.

Тя разбра, че трябва да излъже.

– Той само ме целуна.

Той не я погледна.

– Докато полите ти са били вдигнати, а корсажът – смъкнат?

Тя се изчерви отново. Тази кучка. Какво ли още беше казала? На кого ли още? О, божичко! Тя се втрени в пода и пожела да потъне в него.

– Върви си в стаята – каза той след малко, без да я поглежда. – Имам нужда да помисля.

Нужно ѝ бе огромно усилие, за да не избяга от стаята. Когато стъпи

на стълбата, тя хукна към стаята си като към убежище. Но и там не можеше да се скрие от мислите си. В главата ѝ беше пълна бъркотия, беше твърде нервна, за да заспи, твърде ужасена от собственото си държане, за да се успокои. Не можеше да повярва, че е паднала до гърчеща се, стенеща курва. Знаеше, че ще я изпратят у дома в немилост, мисъл, която почти я накара да избухне в сълзи. Родителите ѝ щяха да са толкова разочаровани. Не можеше да си представи как ще ги погледне в очите, особено баща си. Виждаше невярващото му изражение, когато научава за пръв път, след което неверието нараства в огромно, непроменимо разочарование. Беше сигурна, че Пол ще обясни в писмо защо я връща въкъщи. Единствената ѝ надежда беше да прати собствено писмо, в което да се опита да обясни нещата от своя гледна точка. Проблемът беше, че нямаше никакво извинение. Беше участвала твърде охотно.

Но нали искаше да си иде у дома. Не беше искала да идва тук. Беше огромна грешка, катастрофа – още от първия ден. Колкото по-скоро си тръгнаше, толкова по-добре. Знаеше, че репутацията ѝ е съсипана, че никога вече няма да я поканят на събиране, че ще бъде оплюта от всички.

Ужасяваше се от мисълта дори да излезе да се разходи с карета на публично място. Хората щяха да я сочат и зяпат, и да шушукат. Всеки ще знае какво е направила, колко безсрамна е била.

След това с потрес осъзна, че Дерек ще може да пристигне чак след два месеца. Един месец щеше да трябва на писмото да го достигне, а ако приемем, че той тръгнаше веднага – още месец, докато стигнат до Тексас. Два месеца! Какво, за бога, щеше да прави два месеца в този град, където всеки знаеше за падението ѝ?

Не беше в състояние да среща никого – нито братовчед си, нито Марси, нито Грант, нито Брет... Брет. Само мисълта за него потуши страха ѝ и я стопли, карайки кръвта ѝ да бушува по начин, който вече разбираше. Спомни си допира на устните му върху своите, топли и търсеци, собствения си див отговор – и порозовя от срам. Помисли си как беше излъгал за инцидента на плажа, за да я защити; как, когато Елен Сейнт Клер ги беше намерила, той я беше бутнал зад себе си, преди тя да разбере какво става, сякаш да я предпази физически. И го беше направил пак, изправяйки силното си тяло между нея и Пол и другите...

Но не можеше да я предпази от последствията от собствените ѝ действия. Никой не би могъл.

„Съжалявам“ – беше казал той и тя си спомни пламъка в погледа му, начина, по който я бе завладял. Беше си мислила, че го мрази. Така

ли беше? Стомн сложи ръка на гърдите си, като че да успокои развълнуваното си сърце. Не разбираше какво чувства.

Баща ѝ щеше да е толкова разочарован.

Брет, баща ѝ; Брет, баща ѝ... Измъчваша се от мисли за двамата... И тогава, като последствие на цялата ѝ тъга, на разсъмване ѝ дойде най-ужасната възможна мисъл. Татко ще убие Брет! Тя се изправи в леглото, напълно убедена, че заради нейната вина Дерек ще застреля Брет заради обезчестената си дъщеря. Щеше да го убие. Прилоша ѝ. Стана и закрачи из стаята, вече истински уплашена. Трябваше да го спре. Но как? Нищо, което кажеше или стореше, не би спряло баща ѝ да отмъсти. Трябваше да предупреди Брет! Имаше два месеца да го убеди да напусне града и да стои настрана, докато Дерек е тук. Щеше да го накара да я изслуша. Трябваше!

Свлече се трепереща върху възглавниците. Ситуацията се затягаше все повече и повече. Като напуснеш Сан Франциско, нямаше да види Брет никога вече. Тази мисъл не би трябвало да я разстройва, но я разстрои.

Аз дори не го харесвам, помисли си тъжно тя. И въпреки че не направих нищо, за да го спра, той е знаел по-добре какво върши. Трябваше да спре. То си е изцяло негова грешка. А сега ще пратят мен вкъщи и никога няма да видя това проклето копеле отново.

Тя се разплака.

Не можеше да спре. Беше опозорена, съсипана, привлечена от един арогантен комарджия пряко волята си, затворена тук за още два месеца, два месеца, преди да се наложи да се изправи пред баща си, който щеше да убие Брет... Просто не можеше да бъде по-лошо.

Брет си наля двойно бренди и изпи половината на две глътки. Седна в огромното кресло, остави чашата настрана и зарови лице в ръцете си. Какво, по дяволите, му имаше? Никога не беше губил контрол така. *Никога.* Почти беше отнел девствеността на една млада жена, почти я беше съсипал без мисъл за последствията. Още не разбираше как беше станало всичко. Живо си спомняше как беше искал да спре и как не можеше. Как се давеше в безумна страст и отчаяна жажда. Как и тя го бе пожелала, как го беше карала да побърза, не се беше опитала да го спре. Боже господи!

Той затвори очи. Главата му пулсираше. Още я виждаше, полугола, извита страстно за него, пълните ѝ, разкошни гърди, които се бяха

изгърколили свободно от роклята, разтворените ѝ бедра, канещи го да влезе. Беше била толкова мокра и готова. От гърлото му се изтръгна тих стон, когато си спомни как я бе довел до бърз и зашеметяващ оргазъм.

Исусе! В градината на Синклеърови!

Той стана, заразхожда се из стаята и изпи брентото на един дъх. Дойде му мисълта, че Сторм може би не е била невинна, може би беше някоя от онези млади дами от уважавани семейства, които се преструваха на невинни, докато си вършеха работата зад гърба на обществото. Ядоса се и се вгледа невидящо в нощта, опитвайки се да се убеди, че това е вярно. Не изглеждаше възможно.

И все пак си спомни как тя бе настоявала френетично. Някоя почтена дама не би го направила. Спомни си как изглеждаше, когато я видя за пръв път, облечена в кожени бричове като дивачка, толкова несъзнаваща, че е жена. Но може би в тази свобода още отрано се е съвкупявала с оня Лени Уилис от Тексас. По дяволите! Не знаеше какво да мисли!

Ако не беше така, щеше ли тя да го моли за такива неща?

Всъщност, нямаше значение. Репутацията ѝ бе съсипана. Той я беше съсипал.

Брет не се изненада, когато час по-късно пристигна призовката. Пол Лангдън изискваше присъствието му в осем сутринта. Брет смачка мрачно бележката и я хвърли в камината. Не искаше да се жени за нея, но това беше единствената възможност.

Прекара безсънна нощ, мятайки се и въртейки се в леглото, и пристигна у Лангдън точно в осем. Барт го въведе в кабинета и обяви пристигането му. Пол Лангдън стоеше строго между плюшените мебели и му кимна сурово.

– Влизай, Брет.

– Благодаря. – Брет се приближи и разгледа лицето на приятеля си.
– Добро утро.

Пол го погледна втренчено и не отговори.

– Пол, много съжалявам – искрено каза Брет. Почувства изгаряща вина, че е предал приятеля си и почти е прелъстил братовчедка му. Така или иначе, след като вече беше дошъл с предложението, което бе решил да направи, се почувства малко по-добре.

– Аз също – каза в отговор Пол. – Ти си един от най-близките ми приятели. Доверих ти се за нея. Кажете ми... Вашите конни разходки бяха ли невинни?

Лицето на другия се изкриви.

– Знаеш, че бяха!

– Ти ще се ожениш за нея – заяви безкомпромисно Пол. Лицето на Брет потъмня. Въпреки че вече знаеше, че ще се стигне до това, Пол дори не го беше оставил да направи честното предложение. Това го бодна в гордостта и той изправи гръб.

– Тя е под моя опека – тежко каза Пол. – Никога не бих я отпратил у тях опозорена, особено когато всичко е станало заради моето нехайство и чрез мой приятел.

Не съм отнел девствеността ѝ – каза Брет с блестящи очи. Внимаваше какво казва – още не беше сигурен в невинността на Сторм Браг. Никога нямаше да забрави страстта, която му бе показала, както ѝ собствения си неконтролируем отклик.

– Следващата събота – каза Пол. – Ще се постареем церемонията да е малка и дискретна, само семейство Фърлейн ще дойдат като свидетели.

Това беше само след седмица. Брет откри, че е бесен.

– Да разбирам ли, че и булката е съгласна?

– Разбира се.

Брет се обърна с гръб към Пол и посегна за наметката си. Да не би всичко да е било капан, още от момента, в който я видя? Разбира се, че Сторм ще иска да се омъжи за него, та той беше най-желаният ерген в Сан Франциско. Защо тя да е по-различна от всички останали пърхаши дамички, които с удоволствие биха се оставили да бъдат заловени в прегръдките му и да го принудят да се ожени за тях? Трябваше по-рано да се досети.

– Каж ми – студено каза той, обръщайки се леко, – това идея на Сторм ли е или твоя?

– Няма значение – също така студено отвърна Пол. – Ти ще се ожениш за нея, Брет.

Брет беше бесен на себе си, на нея – и желанието му да не се жени надмина кратката му увереност, че трябва да направи каквото е правилно.

– Сигурен съм, че има немало млади мъже, които с огромно удоволствие биха взели госпожица Браг.

– Ще те съсия – каза изведнъж Пол. – Няма да продължа сроковете ти. Ще ти отреже кредита. Нямаш пукната пара, Брет, и си пресрочил плащанията. Ще трябва да ликвидираш половината си капиталовложения.

Умът на Брет работеше трескаво. Изведнъж разбра, че ако Пол се обърне срещу него, щеше да се наложи да започне отначало. Нямаше

да бъде беден, но щеше да се наложи да блъска като луд, за да достигне някой ден до сегашното си положение – а този път можеше и да не успее.

– Ще ми наложиш запор.

– Именно.

– Е – каза Брет, – това явно решава нещата. Прати някой да ми каже в колко часа да се явя за сватбата си. – Той тръгна с широки, едва сдържани крачки към вратата и изчезна.

Нямаше да позволи някаква си глупава грешчица да му струва империята му или уважението, с което се ползваше – всичко, за което се бе борил толкова много. Не и един миг необмислена страст. Щеше да се ожени за Сорм Браг.

Сорм закуси късно в стаята си. Беше страхливка – не можеше да се срещне с никого, още не, даже и слугите. Беше успяла да поспи няколко часа след изгрев слънце, но се чувстваше повече уморена, отколкото отпочинала. Едва можеше да яде – нещо необичайно за нея. Гадеше й се от страх в очакване да я повикат. Скоро и това стана. Тя слезе, облечена с проста пола и блуза, с коса, сплетена на дълга плетка. Пол беше в кабинета си и изучаваше някакви документи, но когато я видя, се усмихна, за нейна огромна изненада.

– Влизай, влизай и затвори вратата. Имам добри новини.

Тя не можеше и да си представи какви могат да бъдат тези новини, но в гърдите й се надигна подозрение. Затвори вратата със сила.

– Пол... толкова съжалявам.

– Грешката не е твоя – отвърна той. – Брет е един изпечен прелъстител. Не те обвинявам. Нямала си избор.

Тя усети надигащите се сълзи на облекчение.

– Той беше тук тази сутрин – вметна Пол.

– Какво?

– Съгласи се, че може да се направи само едно.

Сорм се смути.

– Писа ли вече на баща ми?

– Да. Не сметнах за необходимо да навлизам в подробности. Просто подчертах, че Брет е най-добрата плячка в града и всеки баща би се гордял с избора на дъщеря си.

– Какво? – не разбра Сорм. – Каква най-добра плячка?

– Сватбата ще бъде точно след една седмица – следващата събота. Ще я направим възможно най-скромна. – Той се усмихна. – Знам, че това не е точно момичешката мечта за съюз на две сърца, но Брет е добър

човек, може би малко повече мъжкар от средната норма. Ще ти бъде чудесен съпруг.

– Съпруг ли!!! – Тя се вкамени. *Брет... неин съпруг?* – И... той искаше ли да се ожени за мен?

– Разбира се. Брет е човек на честта.

Сторм се свлече в един стол. Най-накрая умът ѝ заработи.

– Но аз не мога да се омъжа за него! Пол, смятах, че ще ме пратиш вкъщи.

– Сторм, това е по-доброто решение, повярвай ми. Ще имаш добър, преуспял, красив съпруг. Защо предпочиташ да се завърнеш у вас опозорена?

– Аз дори не го харесвам. Не искам да ставам негова жена!

– Вече е твърде късно. Брет трябва да приеме грешката си и го знае. Не бих могъл да те изпратя у дома с очернено име. А и не би могла да си намериш по-добър съпруг.

– Не искам да се женя – каза нервно Сторм. – Нито сега, нито когато и да било!

Пол се намръщи.

– Сторм, искаш ли да те върна вкъщи като жена със съсипан живот или предпочиташ един успешен брак?

Сторм замръзна. Ако се омъжеше за Брет, може би родителите ѝ никога нямаше да разберат истината; щяха да се гордеят с избора ѝ, с нея самата... Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Пол? Ти каза ли им нещо?

– Реших да го оставя на теб.

Тя преглътна. Това беше избор и изведнъж ѝ се стори единственият възможен. Как можеше да провали семейството си? Вместо това можеше да се престори, че се е влюбила безумно и родителите ѝ щяха да са тъй доволни, особено след като Брет е добра плячка. Никога вече нямаше да живее със семейството си. Никога вече нямаше да живее в Тексас. Но щеше да ги посещава. *Съпругата на Брет...* Нямаше да се налага да заминава, без да го види повече...

– Той наистина ли иска да се ожени за мен? – попита тя под пелена от сълзи. Пол се приближи до нея.

– Така, така – каза той, потупвайки я по рамото. – Знаем, че последните няколко седмици не бяха лесни за теб. Много хора са започнали брака си с по-малко от любовта, която вие изпитвате един към друг. Сторм, ти нахлу в града и отнесе ергена, преследван от всяка една жена наоколо, и то с години! И всичко това само за две седмици!

Стом се поусмихна. Звучеше като комплимент. Но все още не можеше да си представи Брет да се съгласява да се ожени за нея; проклятие, той беше толкова властен, толкова арогантен, толкова самовлюбен...

– Трябва да призная – каза Пол с овча усмивка, – че по-разказах едно-друго в писмото до родителите ти.

– Това реши нещата. Щяха да мислят, че тя и Брет са се влюбили отчаяно само за две седмици и той е най-харесваният ерген в града.

– Съгласна съм – каза тя.

8

Въпреки че Марси идваше всеки ден, за да ѝ помага да събере чеиза си, Сторм не видя Брет дори веднъж през седмицата преди сватбата. Той не ѝ прати и една бележка, и едно писъмце, нищо. На Сторм се стори странно – сякаш всичко беше нагласено, сякаш венчавка нямаше да се състои наистина. Посетиха я няколко човека, които ѝ пожелаха много щастие, както и няколко опечалени ухажори, между които и Рандолф, който мрачно я попита дали обича Брет. Сторм се изчерви, неспособна да отговори – какво можеше да му каже? Рандолф изтълкува мълчанието ѝ като съгласие, тъжно ѝ пожела всичко най-хубаво и си тръгна. Нито една жена не ѝ дойде на гости.

В четвъртък, два дни преди венчавката, Сторм се почувства готова да повдигне въпроса за годеника си.

– Марси?

– Съвършена е! – възкликна Марси, оглеждайки облечената в сватбената си рокля Сторм. – Стои ти идеално.

– Виждала ли си Брет?

Марси се намръщи, докато мадам Ламот нареждаше на Сторм да вдигне ръце.

– Ами, да, видях го.

Сторм свали ръцете си и мадам каза, че могат да свалят роклята. Веднага сръчни пръсти се заеха да я разкопчават.

– Марси – каза Сторм с треперещ глас, след като мадам си беше тръгнала.

– Хайде да поговорим – отвърна Марси и я отведе до канапето. Сторм пое дълбоко дъх.

– Просто не мога да повярвам, че всичко това е истина! Истина ли е? Може би той е променил решението си. Не съм го срещала от седмица. Ако ме зареже пред олтара, ще умра. Не мога да понеса още едно унижение, просто не мога.

Марси я прегърна.

– Той няма да те зареже, Сторм. Решил е да се ожени за теб.

– Наистина ли? Той ли каза така?

– Да. – Марси реши да не се впуска в подробности. Тя и Грант бяха в течение на цялата история. Брет беше бесен, че могат да му наложат запор – никога не го бяха виждали толкова гневен. Беше сигурна, че

това е причината да се държи настрана, както и че той нямаше други чувства към Сторм освен плътското влечение. Поне той казваше така. Марси не знаеше какво да мисли. Тревожеше се за Сторм, но в същото време тя и Брет така добре си подхождаха – и двамата бяха толкова красиви и непокорни. Но пък и двамата бяха горди и инатливи; този брак щеше да е буреносен. Беше натъртила на Брет, че се надява той да се отнася добре със Сторм. Той само се беше засмял. Този смях беше я стреснал, но тя знаеше, че Сторм, въпреки че е ранима, и сама може да се грижи за себе си. Може би Брет скоро щеше да попадне под чехъл. В крайна сметка тя още не можеше да повярва, че той компрометира Сторм така. Е, Брет знаеше по-добре. Имаше любовници – не беше мъж, който би съсипал едно добро момиче. Това, че Сторм го караше да изгуби контрол над себе си и здрав разум, беше добър знак. Така поне се надяваше.

– Не знам, Марси – каза Сторм. – Известно време си мислех, че Пол си е измислил, че Брет иска да се оженим.

Марси се въздържа да спомене за заплахите на Пол. Чувствителното момиче нямаше да се зарадва, ако разбере, че Брет не иска да се жени за нея. Тя приглади косата си.

– Брет може би е много зает, също като теб.

Сторм сведе поглед към ръцете си.

– Така ми се иска това никога да не се беше случвало. Ако не бях идвала в Сан Франциско...

– Глупости – рязко отвърна Марси и стана. – Не можеш да промениш станалото. Ела, облечи се. Мисля, че свършихме достатъчно за днес. Искаш ли сладолед?

Сторм се усмихна лекичко. Само да не беше толкова нервна, толкова уплашена. Още не можеше да се освободи от чувството, че Брет ще я остави да го чака пред олтара. Ужасна мисъл. Миналата нощ го сънува. Кошмар. Тя потръпна.

Беше писала на родителите си. По-голямата част от писмото беше лъжа, целяща да ги направи щастливи. Беше им писала, че харесва Сан Франциско, че има много приятели, че баловете са чудесни. Беше им описала новия си гардероб така, сякаш обичаше елегантните рокли. Беше се похвалила с шестимата си обожатели. След това беше хвърлила бомбата, осведомявайки ги, че ще се жени за Брет. Следващият ред беше най-труден. Беше им писала, че са влюбени. Ха! Та те едва се понасяха! Беше им описала Брет:

Той е висок като татко, много-много тъмен, с черна коса и черни

очи. Може би най-красивият мъж в Калифорния. Силен е толкова, колкото е и висок, елегантен, но без да е натруфен. Всъщност е някакъв испански благородник, креол. Всички млади дами го преследват от години. Той е преуспяващ предприемач – притежава най-невероятния хотел, който можете да си представите! Вътре няма тавани! Всички стаи са наредени в квадрат около центъра и всичко е бяло и златно. Колоните приличат на мраморни. Никога не съм виждала нещо толкова величествено; като палат е. Брет сам го е измислил и построил. Марси ме заведе там на обяд на втория ми ден в града. Срецнах Брет в деня, в който пристигнах. Помниш ли го, татко? Онзи, който беше облечен в черно и ми целуна ръка. Когато обядвахме, той изпрати на масата ни бутилка френско шампанско. Марси каза, че било за мен. Разбира се, аз не ѝ повярвах...

Стом препрочете писмото и се изненада, когато откри, че звучи, сякаш тя наистина е влюбена в Брет. Никога не беше предполагала, че е такава изпечена лъжкиня. Сякаш направо умираше за него. Реши да не променя нищо. В крайна сметка беше постигнала впечатлението, което бе целяла. Изпрати писмото заедно с това на Пол.

Венчавката се състоя в събота сутринта в големия салон. Единствените свидетели бяха Марси и Грант. Нямаше музика. Пол просто преведе Стом през стаята под ръка. Брет стоеше, обърнат настрани, наполовина към свещеника. Грант застана до него като кум, а Марси – от другата страна. Всички се обърнаха към Стом. Тя поруменя. Брет беше последният, който я погледна.

Но беше единственият, когото тя виждаше.

Беше, разбира се, безумно красив и мъжествен в черния си костюм с червено цвете в бутониерата. Лицето му обаче беше като неразгадаема маска. Стом го погледна в очите, докато се приближаваше до него и почувства прилив на страх. Очите му бяха безизразни и студени. Стори ѝ се, че открива презрение в тях. Това я поразя. Краката ѝ омекнаха, но Пол я задържа. След това Брет сякаш се промени, просветна и тя се успокои. Но след това разбра, че тази кратка светлина върху лицето му, която вече изчезваше, е искра на горещо желание. Стори ѝ се, че припада.

Пол я предаде на Брет, който пое ръката ѝ и я погледна в очите. Стом видя и почувства, че е ядосан. Не разбираше. Беше толкова объркана, слаба и замаяна, беше ѝ лошо. Дори не чуваше какво им говори свещеникът. Мъжът, който държеше ръката ѝ, изцеди от тялото ѝ всички чувства, освен усещането за неговото силно, опияняващо присъствие.

Ръката на Брет беше гореща, корава и здрава. Помежду им се насъбра жега и сърцето ѝ заби по-силно. Усещаше топлия му, горист, мускусен аромат, много мъжествен. Профилът му беше суров, устните му – стиснати.

След това тя чу собствения си глас, който повтаряше клетвите, мек и прелъстителен. Тонът на Брет беше силен и решителен. Грант му подаде пръстен, халка от бледо злато, която той надяна на пръста ѝ. Сторм я гледаше с невидящи очи през воал от сълзи.

Той повдигна брадичката ѝ и я стресна. Погледите им се срещнаха – нейният уплашен, трепетен, раним, а неговият – студен, безчувствен, а после стреснат, съжаляващ. Топлотата отмина бързо. Устните му белязаха нейните грубо, брутално, собственически. Ако се опитваше да я нарани, успяваше. Тя едва си пое дъх, когато той се отдръпна с дивашка светлина в черните си очи. Тя се разтрепери.

Марси целуна първа бузата ѝ с разтревожено лице.

– Моите поздравления, скъпа.

Сторм премигна. Не беше в състояние да говори. Прислужницата поднесе на всички чаши шампанско и Грант обяви тост.

– За младоженците. Една съвършена двойка. – Изглеждаше искрен.

– За тяхно щастие – каза и Марси с крехък глас.

– За плодороден съюз – заяви Пол, очевидно доволен.

Преди някой да успее да отпие, Брет вдигна чашата си.

– За моята красива съпруга – каза той присмехулно. – И за скорострелните сватби. – После надигна шампанското си.

Скорострелните сватби. Сторм го погледна, толкова изумена от подигравката и горчивината на думите му, че не забеляза реакцията на другите гости, които варираха от изненада до гняв. Брет срещна погледа ѝ и се усмихна неприятно.

– Опасявам се, че не можем да останем повече – каза той, след като пресуши чашата. Хвана лакътя ѝ. – Благодаря, че ни уважихте – каза той на гостите с натежал от сарказъм глас.

– Брет – предупредително започна Марси.

Той вдигна вежда.

– Винаги лъвицата-майка. Не се бой. Няма да бия лъвчето ти. Не съм такъв тип. А и е малко късно за съмнения от нецензурно естество.

Сторм биде извлечена навън и набутана в каретата. Скорострелните сватби. Той беше гневен. Много, много гневен и огорчен... Той не беше искал да се ожени за нея. Бяха я излъгали. Бяха я насилили някак... Тя усети, че седи в каляската до Брет, който я гледаше втренчено.

Разтрепери се и бързо обърна глава към прозореца, така че той да не види сълзите, забулващи очите ѝ. Той наруши мълчанието.

– Защо не ми изглеждаш щастлива? Получи каквото искаше. – Думите му бяха спокойни, нехайни.

Защо? – Тя премигна към него.

Той само я погледна въпросително.

– Защо, Брет? Защо се съгласи да се ожениш за мен?

– Отговорът е лесен, скъпа моя – каза той. – Иначе братовчед ти щеше да ме съсипе финансово.

Тя хлъцна и бързо отклони поглед от суровото му, студено лице. Бяха я измамили и излъгали. Брет я мразеше. Не бе искал да бъде честен. Не бе искал да се жени за нея. Може би, някъде дълбоко в себе си, тя се бе надявала той да я е искал и обичал.

– Ужасна грешка – промълви дрезгаво тя.

Той се разсмя.

– Късничко е за това, любима.

Тя изведнъж осъзна, че се страхува от мъжа, за когото току-що се бе венчала.

През останалата част от пътя се возиха в мълчание. Тя не го поглеждаше. Той я зяпаше втренчено. Сърцето ѝ диво биеше. Това не можеше да продължава така. Някак си трябваше да се освободи.

Когато спряха пред къщата му, викторианска постройка от тухли и дърво с назъбени покривчета, той ѝ помогна да слезе и я въведе вътре.

– Това е Питър, моят иконом и камериер. Той ще ти покаже покоите ти. Бетси ще бъде твоята камериерка – Питър, прати я при Стом, за да ѝ помогне да се съблече и каквото още иска да прави. Ще се върна по-късно.

Стом се вцепени, когато осъзна, че той излиза, тичайки нетърпеливо по алеята и обратно в каретата, която бързо потегли. Обърна се и шокирана погледна Питър, който очевидно се чувстваше неудобно.

– Мадам ще ме последва ли нагоре?

Заведе я до стаята ѝ. Отне ѝ няколко секунди да разбере, че няма да споделя една спалня с Брет. Мислите ѝ се върнаха към майка ѝ и баща ѝ и тяхната топла, уютна спалня с голямото квадратно легло. Знаеше, че спят прегърнати. Като малка често беше виждала тази нежна гледка. Огледа голямата, елегантна стая, обзаведена с вкус, но явно от професионалист в синьо и бяло. Сандъците ѝ я чакаха, а дрехите ѝ вече бяха разпаковани. Питър ѝ съобщи, че веднага ще ѝ изпрати Бетси и я остави. Стом забеляза, че въпреки че беше още обяд, сватбената ѝ нощница е

вече простряна на драпираното легло.

Хубаво, помисли си тя вбесена. Във всеки случай ще му дам да разбере колко ми е неприятно!

Брет се чувстваше неспособен да се отпусне и концентрира. Отмести счетоводната книга, гневен и раздразнен – настроение, което през последните няколко дни му беше обичайно, особено днес, в сватбения му ден. Стана и отиде до прозореца, който гледаше към улица Стоктън. Не виждаше съботните минавачи, каретите и ездачите. Пред очите му се мерзелееше прекрасният образ на неговата жена. Почуди се дали винаги ще бъде така, дали всеки път, когато я видеше, щеше да се смайва от красотата ѝ и да се чуди на привличането, което изпитваше към нея. Тази сутрин тя беше невероятна, млада и ранима в бялата рокля от дантела и сатен. Беше видял страха в очите ѝ по време на церемонията и в каретата. Този страх бе събудил жалостта му и може би частица нежност, дори прошка. Но нямаше причини да ѝ прощава. Той беше жертвата, не тя.

Наля си бренди и го изпи. Беше ли това нов номер, който да го накара да омекне? Беше му заложила капан, за да се омъжи за него, но му оставаше една утеха. Булката го чакаше. Днес беше първата му брачна нощ.

Беше едва пет часа, но Брет разбра, че повече не може да се прави, че работи. Желаше жена си. Съпругата си. И щеше да я има. Скъпо удоволствие, помисли си той саркастично. Беше му струвало свободата. Разсмя се, сграбчи сакото си и излезе.

Когато стигна до дома си, беше вече възбуден и отвратен от себе си, че желае така една жена, която му беше натрапена. Разбира се, въпреки гнева си, не можеше да я изнасили. Искаше тя да го желае – толкова, колкото и той нея. Намери Питър.

– Тя яде ли вече?

– Не, сър.

– Ще вечеряме рано. Кажете на готвача да прати каквото е готово, както и две бутилки шампанско. Веднага. – Той не изчака отговора на икономата и се втурна по стълбите, взимайки по три стъпала наведнъж. Усмихна се. Чувстваше се като момченце пред първото си любовно приключение. Смешно за мъж с неговия опит. Хвърли поглед към затворената ѝ врата, поспря за миг и влезе в собствената си стая, смъквайки сакото от раменете си. Изми си лицето и ръцете, свали връзката и

разкопча ризата си наполовина. Отиде до междинната врата и почука. Тя му каза да влезе. Седеше на леглото и четеше. Косата ѝ беше разпуснатата, водопад от кестеняво и златно, заливащ раменете и гърба ѝ. Беше облечена само в долна риза и фусти от фина дантела и коприна. Гледката на тази красива жена, леко разрошена и седнала в леглото, накара дъха му да секне и кръвта му да закипи. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато го видя. Той се поусмихна и затвори вратата зад гърба си.

– Наредих да вечеряме рано. Ще ни донесат храната тук. – Погледът му възхитено я обгърна. Може би нямаше да е толкова лошо да е женен за Сторм. Желаше я повече от всяка друга жена на света. И щеше да е първият мъж, оженен от дива страст.

Тя преглътна и навлажни устните си. Езичето ѝ беше малко, остро и розово.

– Не съм гладна – каза тя с пресекващ глас.

– Още не си яла – отбеляза той и огледа златния ѝ тен. – Как така имаш тен навсякъде? Навсякъде ли е?

Очите ѝ се разшириха, синьото в тях потъмня, а високите ѝ скули се оцветиха в розово.

– Никога не съм виждал жена, чието деколте да не е бяло – промърмори той. – Освен, разбира се, ако кожата не е естествено тъмна. Но твоята не е.

Сторм скочи от леглото и се огледа – за дрехи, разбра той.

– Не се обличай в мое присъствие – каза той. – Перфектна си и така.

На вратата се почука. Брет я погледна, чакайки с вдигната вежда и тя се мушна под завивките, придърпвайки ги до брадичката си. Устата му трепна и той отвори вратата. Питър внесе поднос и започна да подрежда масата. Влезе още един прислужник с шампанското. Брет кимна и затвори вратата след тях. Погледна небрежно към Сторм и отпуши едната бутилка. Наля две чаши, отиде до леглото, където тя седеше, все така срамежливо завита с юргана. Подаде ѝ едната чаша и леко се раздражни, когато тя не я взе, а само стисна чаршафа по-силно.

– Не си ли жадна? – попита той.

– Махай се.

Той зяпна. После се усмихна ледено.

– На мен ли говориш?

– Не на стените, струва ми се – изсъска тя с блеснали очи.

Той сръбна от шампанското.

– Това е сватбената ни вечеря, а след малко ще бъде нашата брачна

нощ.

Ноздрите й трепнаха.

– Няма.

– Прощавай? – не повярва той на ушите си.

Тя се усмихна гадно.

– Няма да бъде. Махай се. Ако знаех, че си ти, щях да барикадирам вратата.

Той бавно остави чашата.

– Разбирам. Възнамеряваш да ме отблъснеш?

Точно така.

– Не съм се оженил за теб, за да имам съпруга само на име. Ти си ми жена и ще спиш в брачното ни легло.

– Никога – изфуча тя. – Мразя те. Махай се.

Той дръпна завивките, сграбчи я за талията и я притегли към себе си.

– Защо настояваш за по-неприятния начин? – изръмжа той в лицето й. В очите й избиха сълзи. Той изруга и я пусна. Тя се дръпна към таблата на леглото.

– Остави ме!

Той взе чашата й.

– Изпий това. Ще видиш всичко в по-розова светлина.

Тя отвори уста да откаже, но той така мрачно я погледна, че тя я затвори и взе шампанското. Той разбра, че тя замисля нещо, но не знаеше какво.

– Изпий го – повтори Брет.

Сторм затвори очи. Искаше й се да плисне шампанското в лицето му, нещо повече, да издраска очите му, но се страхуваше. Почувства се малка и самотна, гола и ранима, а начинът, по който той я гледаше, усили страха й.

– Сторм – каза той. – Не можем да променим стореното.

Дъхът му докосна лицето й. Тя отвори очи и видя, че той е много близо, а очите му горят. Устните му се разтвориха и докоснаха нейните. Тя здраво стисна устни. Устата му нежно, но настоятелно ги зацелува, съвсем не като твърдата, болезнена целувка пред приятелите им на венчавката. Но тя нямаше да се поддаде – нямаше да се стигне до това. Мразеше го. Изведнъж почувства ръката му на гърдите си, нежното й движение и в тялото й рукна неудържим гняв. Той не бе искал да се ожени за нея, мразеше я, а сега искаше да я притежава. С див крясък тя се издърпа от ръцете му и плисна шампанското в лицето му. Той

подскочи със стиснати очи. Цялото му лице беше мокро. Стом се хвърли към другата половина на леглото и го загледа, докато той очевидно се опитваше да се пребори с гнева си. Отиде бързо до масата и се избърса с една салфетка. След това се обърна и напусна стаята, без да промълви и дума.

Тя трепереше. Без съмнение той щеше да се върне. Бързо заключи междинната врата и тази, която водеше към коридора. Застана несигурно сред стаята, здраво обвила тялото си с ръце и се опита да се успокои, като си заповтаря, че няма от какво да се бои. Но страхът не си отиваше.

Минутите се влачеха. Тя чуваше шумове от съседната стая. Сигурно Брет се преобличаше. След това настана тишина. Какво ставаше? Какво го задържаше толкова? Тя отиде до леглото, разгледа чекмеджетата на нощната масичка и зачака.

Брет поръча да му донесат вода за къпане и се съблече чисто гол. Толкова беше ядосан, че не се осмели да се върне при нея – щеше да я нарани. Никога преди не беше удрял жена, но му се искаше да я пребие. Изпи две брендите за успокоение, след което се потопи във ваната и си изми косата, лепкава от шампанското. Гневът му поутихна, но на негово място се настани хладната решителност. Привърши с къпането, изпи още едно бренди и наметна на раменете си тъмносиния си копринен халат. Отиде до междинната врата и я отключи.

Тя седеше в леглото, все още в ония прозрачни, възбуждащи дантели парцалки. Ахна и пребледня, когато той влезе в стаята. Брет мрачно се усмихна. Определено не беше толкова глупав, че да позволи на жена си да му заключи вратата под носа. Приблужи се до нея с решителна стъпка. Видът ѝ, уханието ѝ, мисълта за това, което щеше да се случи, как щеше да я притежава, го възпламениха и страстта го погълна. Той спря до леглото. Тя срещна погледа му с изплашените си, разширени очи, но той не изпита съжаление или състрадание. Тя, не той ги беше довела до този момент.

– Не се опитвай да се бориш с мен – натърти той.

– Ще се боря до смърт.

– Тази нощ ще ти доставя удоволствие.

– Ще трябва да ме насилиш.

– Няма да бъде насила, уверявам те. – Той се приближи още повече.

Тя не сваляше очи от лицето му, но ръката ѝ се плъзна към чекмеджето на нощната масичка. Брет, превъзбуден и замаян от желание, се смути от този жест. В първия момент, когато ръката ѝ се вдигна, той реши, че тя го зове към обятията си и сърцето му развълнувано подскочи. Но

после видя в полумрака, че тя е насочила шест-патронен колт към сърцето му. Той спря.

– Махай се. – Гласът ѝ трепна, но не и ръката ѝ.

– Свали пистолета. – В гласа му имаше неверие.

– Няма. Този брак няма да бъде консумиран. Когато татко дойде, ще го анулираме – в случай че той не те убие за това, което направи с мен.

В първия момент Брет не я чу, толкова беше ядосан, че тя насочва пистолет срещу него и отхвърля правата му. Едва пазеше самообладание, но в крайна сметка си изпусна нервите. Не мислеше, че тя ще стреля по него, не беше достатъчно бърза. Сграбчи китката ѝ, светкавичен като пантера. Тя изстена и изпусна оръжието. Той яростно го ритна настрана, запрати го към стената, след това я сграби за рамената и я притисна много, много силно до себе си.

– Хич не смей да си играеш така с мен – процеди той през зъби. – Ясно ли ти е?

– Да пукнеш дано – изкрещя тя и се забори. Силна беше, но не можеше да се мери с него. Той я стисна по-здраво. Тя ахна и застина.

– Мразя те! – изохка Стом. – Мразя те!! – Започна да плаче.

Прииска му се да я хвърли под себе си и да я обладае, сигурен, че скоро ще стене в екстаз. Но сълзите ѝ му действаха като студена вода и възвърнаха разума му. Той охладня за миг и я пусна. Тя се изтърколи настрана.

– Значи искаш анулиране? – попита той безизразно.

– Да – изхълца тя. – Да!

– Мислех, че искаш да се омъжиш за мен.

– Не! – страстно извика тя. Обърна се към него. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, но очите ѝ блестяха. – Те ме излъгаха. Казаха ми, че искаш да изпълниш дълга си към мен, да спасиш честта ми. Съгласих се, защото само така можех да изтрия срама от семейството си. Сега разбирам, че е по-добре да се бях прибрала опозорена вкъщи, отколкото да съм омъжена за теб.

Той застина. Не разбираше защо гневът му отново надигна чудовищната си глава, заплашвайки да избухне в жестокост. Значи в края на краищата тя не е искала да се омъжи повече от него. И двамата са били подведени. Той късо кимна.

– Много добре.

Тя застина, без дори да диша.

– Няма да консумираме брака си, не се бой. Напълно съм съгласен с

тебе в това отношение. – Не успя да се усмихне. Всъщност се почувства сякаш челюстта му се е схванала от някакъв много жесток и неочакван удар. – Лека нощ.

Той излезе сковано от спалнята и се насили да не тръшне вратата след себе си, въпреки че тя хлопна все пак доста силно. Застана неподвижно в средата на стаята си и прокара треперещи пръсти през косата си. Не почувства никакво облекчение от решението, което бяха намерили за цялата тази каша, но го прие, защото още я желаше до безумие.

Тя искаше анулиране. Пол нямаше да има причина да му налага запор, ако баща ѝ се съгласеше с това.

Брет свлече халата от гърба си и започна да нахлузва дрехите си с гневни проклетия, защото ръцете му трепереха. След това напусна къщата. И въпреки това не можа да изтрие образа на Сторм от главата си, Сторм в целия ѝ гняв и обляно в сълзи великолепие.

9

Слугинята го погледна с тъпо учудване.

– Господин Д'Аршан!

– Кажи, моля те, на Одри, че съм тук – каза той и премина покрай разтревоженото момиче. Свали палтото си и си наля ново бренди. Ако Одри се срещаше с други мъже, това не му пречеше, стига да не му се месеха пряко. Плащаше за тялото, дрехите и къщата ѝ. Идваше винаги пръв. Ако сега имаше някой при нея, той очакваше идиотът да бъде отпратен. С тази мисъл влезе в салона и плътно затвори вратата, за да избегне притесненията за всички.

Прислужницата се върна и му съобщи, че мадам скоро ще се присъедини към него. Той кимна и се загледа през френския прозорец към малкия, приятен двор. Един огромен дъб, растящ току до къщата, му пречеше да вижда, но това нямаше значение. Вместо азалиите и напълния олеандър, той виждаше Сторм. Разбира се. Как, да го вземат дяволи, да я прогони от мислите си? Трудно му беше да повярва, че тя иска анулиране. Всяка друга жена в Сан Франциско би умряла, за да бъде на мястото ѝ, но тя не го искаше. Обърна се, когато чу вратата да се отваря. Одри се плъзна в помещението, разкошна както винаги. Носеше плисирана копринена роба в розово с черни дантелени ръбове и Брет се почувди за миг какво ли имаше отдолу. След това, за нещастие, в ума му се загнезди образът на Сторм по дантелена, девическа риза и фусты. Опита се да мисли за друго.

– Брет! – Очите на Одри се разшириха и тя грациозно пристъпи към него. – Мили, каква изненада!

– Така се случи – сухо каза той и прие целувката ѝ. Тя отстъпи крачка назад и го заразглежда.

– Миличък, та това е първата ти брачна нощ!

Той вдигна вежда.

– Точно така.

Лицето ѝ беше съвършен овал от слонова кост. Тя се усмихна.

– Поласкана съм.

Изражението му ѝ подсказа, че темата е приключена, а тя го познаваше твърде добре, за да му противоречи.

– Гладен ли си, скъпи?

– Да – отвърна Брет. – Но не за храна, Можем да ядем по-късно.

Одри се усмихна без всякакъв свян и пое ръката му. Брет я последва по стълбите и в спалнята. Вече разкопчаваше ризата си – нямаше смисъл от церемонии. Всички в малкото домакинство знаеха мястото му тук и добре правеха. Пусна ризата на пода.

– Нека ти помогна – измърка Одри. Както винаги ухаеше прекрасно, пикантно и екзотично. Ръцете ѝ изглеждаха предизвикателно бели върху тъмната му кожа. Позволи ѝ да го съблече, но се намръщи при мисълта, че лягаше с любовницата, а не с жена си в проклетата първа брачна нощ. Пак се ядоса.

Когато остана чисто гол, тя като че ли се отпусна и поуспокои. Той направи усилие да скрие лошото си настроение, но нямаше нужда. Одри не беше в правото си да се меси – тя беше само любовница. Но ето че го гледаше със смесица от лукавство и загриженост. Отчасти, разбра той, заради твърде мрачното му изражение и отчасти, защото още не беше готов за нея, нещо необичайно. Спомни си страстта си към младата тексаска и почувства див прилив на желание – дори сега. Вдигна Одри на ръце и я отнесе до огромното легло. Както и подозираше, под халата тя не носеше нищо, освен черни копринени чорапи и черни дантелени жартиери с червени розетки. Дребното ѝ тяло беше голо, бяло и заоблено на всички нужни места. Гърдите ѝ бяха големи, повече от една шепа. Той положи своята върху едното съвършено полукълбо и почувства как желанието му се връща. Наведе глава и засмука нежната плът, но в главата му нахлу раздразнение, когато пред очите му застана твърде живият образ на жена му. Засмука по-силно, за да го прогони. Когато Одри го обърна по гръб, плъзна се надолу по тялото му, шепнейки любовни думички и пръстите ѝ обвиха горещата му мъжественост, гордо извишаваша се над корема му, той затвори очи и остави устните и да заличат тревожестите го мисли.

Нещо събуди Сторм. Тя се ободри за миг и се вслуша внимателно. Нищо. Седна и погледна часовника – беше малко след два сутринта. Разтрепери се от гняв при спомена за отминалата вечер. Той дали се бе прибрал вече?

Тя стана бавно и безшумно и отиде до прозореца. Хвърли поглед към алеята и градините около нея, и обора отдясно. После го видя. Излизаше от конюшната така, сякаш нямаше грижи на тоя свят. Сторм го позна, въпреки че нощта беше облачна и луната едва се виждаше. Вгледа се в него, но видя, че върви по права линия. Не изглеждаше пиян.

Върна се в леглото си, трепереща от нещо, което подозрително напомняше ревност. Но, каква ревност, но къде се беше губил от шест та досега? Умът ѝ отказваше да даде отговора. В стомаха ѝ заседна някакво горчиво и тежко кълбо. Заслуша се внимателно и най-накрая чу приближаващите се стъпки. Бяха твърди и даже равномерни. Като че ли поспря за миг пред вратата ѝ, но отмина. Чу как вратата му се отвори и хлопна тихо. Седна в леглото си и обви коленете си с ръце. Мразя го, беше единствената ѝ мисъл. И все пак продължаваше да слуша тихия шум, който идваше откъм стаята му. Той се събличаше. Тя пламна, когато си представи как дрехите се свличат от тялото му една по една, докато то не остана чисто голо. Щеше ли да облече онзи тънък, разтворен отпред халат, който бе носил в стаята ѝ, под който се виждаше късче от голата му гръд, покрита с къдрави косъмчета?

Къде е бил?

Сторм отново легна, а сърцето ѝ заби оглушително. Не ѝ пукаше. Бракът им беше един фарс. Слава на бога, че я беше оставил на мира, надяваше се, че където и да ходи, то ще е всяка нощ! Въздъхна и изведнъж застина, тъй като вратата се отвори. Затвори бързо очи, но преди това успя да го види, една тъмна сянка в тъмнината. Той се приближи до нея и тя се престори на заспала, опитвайки се да диша равномерно. Той спря, тя беше сигурна, на сантиметри от леглото и. Чувстваше погледа му върху себе си и разбра, че той вижда, че се преструва. Чу го как издиша така, сякаш дълго бе съдържал дъха си и се наведе към нея. Дори без да я докосва, тя го усещаше, усещаше топлината на тялото му. Пръстите му вдигнаха една къдрица от лицето ѝ. Тя се опита да продължи да диша спокойно. Той я пусна и се върна в стаята си, като затвори вратата. Какво, по дяволите, значеше всичко това? В очите ѝ напиреха сълзи, но тя гневно ги избърса. Едва успя да поспи, но остана в леглото до съмвало. Чу как Брет се раздвижва и излиза от стаята си. Стъпките му преминаха покрай вратата ѝ и заглъхнаха. Тя се изстреля като куршум от леглото, нахлузи един халат и се шумугна през междинната врата. След това спря. Цялата стая бе пълна с мириса му. Тя сякаш усети присъствието му. Помещението беше обзаведено по мъжки, просто, съвсем различно от елегантната къща. Имаше голяма каменна камина. Дълга тъмносиня ориенталска черга покриваше дъбовия паркет. Леглото беше с балдахин и по-голямо от нейното, но дървените му колони бяха по-ниски, дебели и спираловидни. Покривката на леглото беше от коприна с прости геометрични мотиви, които изглеждаха почти индиански. Дрехите му от предишната вечер лежаха на стола и Сторм се втурна към тях.

Точно тогава влезе Питър и двамата замръзнаха, гледайки се в шок. Той се опомни пръв.

– Добър ден, мадам. Мога ли да ви помогна с нещо? – Беше учтив, но явно смутен.

Не, аз... аз мисля, че си оставих книгата тук – промълви тя. Вежди-те на иконома се склочиха; той очевидно не ѝ вярваше.

– Ако я открия, мадам, ще я върна в стаята ви – каза той най-сетне.

Сторм не помръдна и изведнъж се стресна, когато видя, че той събира дрехите на Брет. Изправи се и я погледна със съмнение. Тя прехапа устни и си тръгна. Тогава забеляза на пода, точно под стола, един бял ръкав. Питър се отдалечи оттам и тя веднага се приближи. Вдигна дрехата. Това беше ризата на Брет. Питър спря и я погледна.

– Забрави това – каза тя с разтуптяно сърце, докато погледът ѝ пробяга бързо по дрехата в ръцете ѝ. Не видя червило. Вдигна я бързо до лицето си и вдиша. Всичко, което усети, бе мириса на Брет, но тя подуши пак и ѝ се стори, че усеща още нещо, някаква екзотична подправка като че ли... Не беше сигурна.

– Мадам? – гласът на иконома не изразяваше нищо, но той я гледаше сякаш беше луда. Така ѝ се искаше да може да изучи проклетата риза на спокойствие. Вместо това обаче му я подаде с най-милата си усмивка и побърза да се върне в стаята си. Седна и се опита да определи беше ли смесен пикантният мирис с цветен елемент. Едно знаеше. Брет не миришеше на подправки. Той миришеше на кожа, мъжка пот, пури, бренди и коне. Но не и на подправки. Не на сладки подправки. И все пак мирисът беше толкова лек. Може би си въобразяваше.

Облече проста бяла блуза и синя марокенена пола. Сложи само една фуста и полата прилепваше до тялото ѝ. Нямаше смисъл да носи десетки фусти, след като нямаше да ходи никъде, помисли си тя с горчицина. Събра кураж и слезе в трапезарията, надявайки се Брет да е тръгнал. Стомахът ѝ се бе свил на топка.

Там беше. Вдигна поглед от вестника, който четеше и тъмните му очи се задържаха за миг на устните ѝ. Очевидно беше закусил вече, но още си пиеше кафето. Остави вестника настрана.

– Добро утро – каза учтиво той. – Влез де.

Тя пристъпи напред, притеснена, че се е вцепенила пред него като уплашена ученичка. Когато се приближи, видя, че от дясната му страна има пригответено място за нея. Той стана. Дръпна стола ѝ и го държа, докато тя седна. Сторм почти болезнено усети близостта му, завладяващия му мирис. В него нямаше нищо пикантно. Тя не го погледна.

– Мадам? Ще желаете ли пресни яйца тази сутрин? – Сторм вдигна очи към иконома.

– Да, каквото и да е.

Той кимна и излезе. Брет каза:

– Кафе?

– Да, моля. – Той ѝ наля от сребърната кана. Може би трябваше да е обратното. Подаде ѝ чашата и сметаната. Тя отпи благодарно. Но защо я зяпаше така?

– Добре ли спа? – попита той след дълга пауза с неангажиращ глас. Сторм го погледна.

– Чудесно.

Той вдигна вежда. Устните му се извиха в лека усмивка.

– Ходиш ли насън?

Тя замръзна.

– Не, разбира се че не.

Той не успя да потисне широката си усмивка.

– Мога да се закълна, че те видях на прозореца вчера през нощта.

Тя стисна зъби.

– Когато се прибираще ли?

Той я погледна спокойно.

– Да.

– Имаш грешка – каза тя колкото можа по-спокойно.

– Тогава се радвам, че си спала добре.

– А ти как прекара нощта?

Той съзнателно остана спокоен.

– Не по-различно от всяка друга.

– Чудесно тогава – ухапа го Сторм.

– Да не си ядосана?

– Но как е възможно.

Той се усмихна.

– Мисля, че познавам жените достатъчно добре, за да мога да позная кога са ядосани. Ти очевидно си. И вчера беше будна – видях те. Чакаше ли ме? Липсвах ли ти? Промени ли мнението си за мен?

Сторм се завъртя на стола и се взря право в очите му.

– Самодоволен идиот! Не чаках теб – чух нещо и се събудих. Отидох до прозореца да видя какво става. Видях те. Ето! Доволен ли си? – Тя се тресеше от гняв.

– Няма от какво да съм доволен. Но ти още си ядосана. – Черните му очи я гледаха неотлъчно.

– Разстроена съм – съгласи се тя и мислите ѝ потекоха по-спокойно, по-безопасно.

Очите му се стоплиха. Гласът му омекна.

– Защо?

Тя преглътна и го погледна.

– Трябва да пратя още едно писмо на родителите си, за да им кажа, че първото е било чиста лъжа.

Погледите им се пресякоха. Най-накрая Брет заговори. Лицето му отново се бе затворило, а в очите му имаше отбранително изражение.

– Да разбирам ли, че в първото си им съобщила за брака ни?

Тя наведе очи към покривката.

– Да.

– И сега ще помолиш баща си да дойде да те вземе и за разрешението му за анулиране?

– Да.

Брет хвърли салфетката си на масата и стана рязко.

– Тогава го напиши още днес – каза високо той. – Аз ще добавя и едно писмо от мен самия. – Обърна се и излезе с широки, сковани крачки. Очите ѝ се замъглиха от сълзи, докато се взираше в силната му, широкоплещеста фигура с тесен ханш, толкова мъжествена във впитите бричове, широката риза и блестящите черни ботуши. Вратата на трапезарията беше отворена и той изчезна през нея. След миг тя чу как външната врата се затръшна. Но защо беше ядосан? Тя нищо не му беше направила, абсолютно нищо.

– Мадам? Закуската ви.

– Благодаря – прошепна Сорм.

Вечерята мина в напрегнато мълчание. Брет беше отсъствал цяла сутрин, а следобед се беше затворил в кабинета си. За Сорм това беше добре. Той не направи и опит да започне разговор през цялото хранене. Тя, едновременно враждебно настроена и нещастна, отказа да му направи удоволствието да заговори първа. В крайна сметка бракът им беше фарс. И скоро щеше да приключи. Но не достатъчно скоро.

– Написа ли писмото? – попита Брет и стана. Това бяха първите му думи от сутринта.

– Да – отвърна тя. Сети се за писмото и, кой знае защо, в гърлото ѝ заседна буца от сълзи.

– Донеси го в кабинета ми – подхвърли той на излизане.

Сорм скочи, напушена. Ама този беше ли молил някога някого учтиво? Нямаше никакви маниери. И за какво му беше писмото? Реши да

не подскача при всяко негово подсвирване и съобщии на прислужника Томас, че ще вземе вана. След това се качи в стаята си.

Водата за къпане беше донесена и камериерката й Бетси й помогна да се съблече. Сторм й позволи това, защото я разсейваше мисълта колко ужасен е станал животът. Момичето забодне косата й на тила и тя се плъзна във ваната. Бетси тръгна да излиза.

– Не, недей – извика Сторм. Боеше се да остане сама в това положение, в случай че Брет дойде да я търси. Дано беше забравил за писмото. Бетси се върна и започна да подрежда дрехите й.

– Да ви помогна ли в къпането, госпожо? – попита тя по-късно.

Сторм изплува от мислите си. Беше затворила очи, докато горещата вода отмиваше раздразнението й и мислеше за дома, за братята си, които ужасно й липсваха. Ники. Тих, силен, той винаги я защитаваше, винаги й предлагаше рамо, на което да си поплаче. Той би убил Брет, помисли си тя с доволство и кимна на Бетси. И дивият, непокорен Рейт – този престъпник! Но даже и той, едва четиринайсетгодишен, би направил всичко, за да види сметката на Брет. Стреляше добре като всички останали, беше може би най-смелият, ако безразсъдността означава смелост. Сторм не успя да сдържи усмивката си при мисълта за тримата мъже от семейство Браг – татко, Ник и Рейт, застанали един до друг с упорито наведени глави, измъчващи един самотен, уплашен Брет. Сладка мечта.

На вратата рязко се почука и още преди тя да успее да се сниши във ваната, разбра кой е.

– Къпя се! – извика, но вратата вече се отваряше и той застана сияещ на прага. Бетси изпусна сапуна и гъбата и скочи, очевидно респектирана.

– Помолих те да донесеш писмото в кабинета ми – каза той. Не я гледаше в лицето. Погледът му блуждаеше по водата, опитвайки се да съзре какво има отдолу, но Сторм беше свила колене към брадичката си, а пяната прикриваше останалата част от анатомията й. Устата й беше стисната. Брет внезапно се усмихна.

– Излез – погледна той към Бетси.

Очите на Сторм се окръглиха.

– Недей – извика тя панически. – Брет, къпя се!

Усмивката му се разшири.

– Виждам, виждам. – Махна на Бетси. – Излизай.

Бетси изхвъркна. В страха си забрави да затвори вратата и Брет я бутна, без да сваля очи от Сторм. Усмивката му й заприлича на вълчо озъбване. Той се приближи до ваната. Тя се сви още повече, но не

постигна много. Очите му сияеха. Тя разбра, че не си мисли за писмото. Той небрежно посегна, взе гъбата и сапуна и коленичи до рамото ѝ. Погледите им се срещнаха. Тя осъзна, че той сапунисва изтривалката и големината и силата на загорелите му ръце я стъписа.

– Какво си мислиш, че правиш? – възкликна тя.

Усмивката му се разшири.

– Помагам на жена си да се къпе. – Гъбата се плъзна по рамото ѝ.

Тя се дръпна и сграбчи китката му.

– Аз не съм ти точно жена. Анулирането помниш ли?

Усмивката му изчезна. Той хвърли гъбата във водата и стана.

– Как бих могъл да го забравя.

Сторм инстинктивно кръстоса ръце на гърдите си, тъй като очите му се опитваха да проникнат през защитния слой от пяна и вода. Той се усмихна едва забележимо и взе кърпата.

– Излизай.

Тя се поколеба.

– Би ли...

– Излизай веднага, казах.

Сторм преглътна и стана. Пяната се плъзна по високото ѝ, стегнато, великолепно тяло и остана на ивици по кожата ѝ. Тя излезе от ваната и погледът на Брет я опари; той поглъщаше хищно всяко сантиметърче от нея. Тя беше толкова величествена и разкошна, че за миг мислите му спряха да текат. Можеше само да я гледа и да чувства влудяващото туптене на слабините си. Тялото ѝ беше силно. Никога не беше виждал такава мускулеца, жилава женска фигура. И все пак тя беше много женствена. Много чувствена, грациозна крехкост въпреки силата си. Рамената ѝ бяха широки, торсът издължен, талията миниатюрна. Хълбоците ѝ бяха съвършено заоблени, краката ѝ – дълги, извити, леко мускулести под нежната кожа. И беше златиста навсякъде, с изключение на зърната на гърдите, които бяха тъмно коралови.

Той обви пухкавата кърпа около раменете ѝ и се опита да овладее треперещите си ръце. Тя се отдръпна и плътно се уви в хавлията. Очите ѝ сияеха със сапфирен гняв. Брет пое дълбоко дъх. Идеше му да дръпне хавлията, да я вдигне на ръце и да я метне на леглото. По дяволите анулирането!

– Облечи се и ми донеси писмото. Не искаш да идвам пак, нали? – Той си излезе сковано.

Кръстосва кабинета си, докато се успокои достатъчно, че да обмисли положението. Не искаше да си спомня за нея и безумното вълнение,

което го обхващаше всеки път, когато бяха близо един до друг. Вместо това щеше да мисли за анулирането. Щеше да изпрати писмата утре. Сигурно щяха да минат около шест седмици, преди Браг да пристигне. Другата възможност беше сам да я отведе у тях. Но това щеше да е абсолютно невъзможно – имаше толкова работа. Сигурно и за Браг щеше да е невъзможно да захвърли всичко и да дойде за нея. А какво, ако баща ѝ не дойдеше до шест месеца, както беше планирано? Брет сви лице, неспособен да си представи как ще продължи този фарс. Не мислеше, че има силата на духа да устои на тази предизвикателна жена, когато беше под собствения му покрив, ден след ден, нощ след нощ... Наля си питие и запали пура. Нямахше да позволи на мислите си пак да се отклонят в тази посока.

Тя се появи на прага десет минути по-късно, облечена в тежък, дебел зимен халат. Косата ѝ беше сплетена на плитка и така приличаше на дете. С изключение на лицето – то не беше детско. Твърде необикновено, твърде красиво...

– Влез.

Тя влезе. Изглеждаше разтревожена. В ръката си държеше плик. Брет заобиколи бюрото си, затвори вратата и ѝ посочи един стол пред масата. Сторм седна.

– Може ли? – Той посегна към писмото.

– Запечатано е.

– Възнамерявам да го прочета.

– Лично е – извика тя, очевидно разстроена.

Той я огледа.

– Ако си писала зле за мен, искам поне да знам. Ако ще идва някакъв гневен баща да ме гони по петите, искам поне да знам.

– Не съм – промърмори тя.

– Тогава ми дай да го прочета. – Той изведнъж осъзна нелогичността на доводите си, но не и тя. Изглеждаше толкова разстроена и нещастна, че той се ядоса на себе си. Но любопитството го победи и той разкъса плика. В писмото пишеше:

Скъпи мамо и тате,

Съжалявам, че се налага да напиша това и се надявам, че няма да ви ядосам. В предишното писмо ви излъгах, защото не исках да научите истината. Исках да се гордеете с мен. Много съжалявам.

От деня в който пристигнах тук, нищо не върви както трябва. Ненавиждам Сан Франциско. Задушavam се в корсетите и обувките, които ми причиняват непоносима болка. Боядисват ме и ме обличат като някаква кукла и ме пращат на скучни вечеринки, вечер след вечер. Направих се на глупачка. Не мога да ходя с такива обувки и припахнах заради твърде стегнатия корсет. Не знаех какви са им правилата и излязох на разходка в градината с един мъж, и изведнъж всички жени заговориха отвратителни неща за мен и това, което съм била правила в градината. А ние нищо не правихме.

Излъгах и за Брет Д'Аршан. Никога не сме били влюбени. Дори не се харесваме. Но ни хванаха да се целуваме. Още не знам как стана всичко. Пол ме убеди, че ще е по-добре да се омъжа за Брет, който се смята за добра плячка, вместо да се връщам опозорена вкъщи. На брачната ни нощ осъзнах колко е безсмислено да продължавам този брак, така че не сме го консумирали. Възнамерявам да го анулираме. Ако се съгласите, Пол няма да съсипе Брет финансово, което беше главната причина той да се ожени за мен. Много съжалявам.

И, татко, трябва да знаеш, че за целувката бях виновна и аз. Моля те, недей да преследваш Брет за това. Моля ви, простете ми!

Сторм

Брет вдигна мрачно очи. Не беше сигурен за причината, но писмото ужасно го разстрои. Не му харесваше да чете колко съжалявала тя, че е провалила надеждите на родителите си и му се струваше противна мисълта, че тя мислеше, че се е направила на глупачка. Дори се опитваше да го защитава, когато просто можеше да го обвини за всичко, което се беше случило. Невинността на писмото му напомни, че тя дори още не е жена, едва на прага на женствеността. Едва на седемнайсет години.

– Обичаш ли ги или се боиш от тях? – попита меко той. Лицето й беше сковано и когато се обърна към него, той видя колко е притеснена.

– Обичам ги. Липсват ми... толкова много. – Тя се изчерви красиво. – Никога няма да разберат защо направих това, което направих. И аз самата не разбирам. – Тя отвърна поглед.

Нещо опасно и болезнено надигна глава в сърцето му и той се хвана, че коленичи до нея и обръща брадичката й към себе си.

– Страстта между мъжа и жената е нещо нормално. Срещал съм

баща ти веднъж. Струва ми се, че той разбира страстта.

Погледът ѝ бе тъй пълен с надежда, че той почувства огромна нежност.

– Мислиш ли наистина?

Той кимна, леко усмихнат. След това стана и скъса писмото.

– Какво правиш?

– Аз ще го напиша – каза той. – Няма нужда да се унижаваш така. И не си се направила на глупачка – добави той с прилив на гняв.

– Нямахте право да постъпваш така!

– Като твой съпруг имам всички права – заяви спокойно той. Сега, когато проклетото писмо беше унищожено, се чувства по-добре.

– Ще напиша нещо подобно: „*Уважаеми господин Браг, Вашата дъщеря и аз открихме, че не си подходяме. Взаимно желаем анулиране на брака ни, което среща нуждата от вашето съгласие. Дъщеря Ви е все още невинна, ако това може да ви накара да възразите.*“ И така нататък. Наистина няма нужда да се впускаме в допълнителни подробности.

– Защо просто не се подпишеш с моето име? – изфуча тя.

– Съмнявам се, че ще повярват, че си писала писмото – отвърна той спокойно, седна на ръба на бюрото и дръпна от пурата си. – Кажи ми, Сорм, защо ме защити?

Отговорът ѝ беше неочакван.

– Не искам някой да умре.

– Да умре?

Тя се обърна към него.

– Брет, когато татко пристигне, трябва да си подготвен да се скриеш. Ако той реши, че си ме подмамил и направил нещастна, ще те убие.

Брет се усмихна.

– Да се скрия, значи? – Той произнесе думата като непозната.

– Сериозно ти говоря!

Той се разсмя.

– И аз. Защо да се крия? Нетактична си – Той се намръщи. – Не е ли така?

– Татко сигурно ще иска да те убие, без значение какво му кажа. Не можеш ли да разбереш?

– Нетактична ли си? Или невинна?

– Какво?!

– Девствена ли си? – попита Брет с натежал глас и блестящи тъмни очи.

Когато Сторм чу въпроса, възмущението ѝ се изгуби под хладния гняв. Тя стисна зъби, толкова обидена и гневна, че не можа да проговори. Брет се намръщи още повече, пронизан от разочарованието. Липсата на отговор явно беше отговорът, който не желаше. Гневът му се завърна с пълна сила. Беше го знаел през цялото време, нали? Никоя девственница не експлодираше от страст и не достигаше до оргазъм в чужда градина, и то само от едно докосване!

– Може би трябва да накарам татко да те убие! – процеди тя.
Имбецил!

– Той ми изглежда разумен човек – отвърна Брет. *Малка кучка!*

– Не само, че е бил тексаски реинджър, но и е половин апах. Вярва в отмъщението. Като апаките.

Брет я зяпна.

– Какво?

Сторм се усмихна, наслаждавайки се на, както ѝ се стори, страха му.

– Може би ще ти откъсне езика, или ще ти отреже пръстите. Татко вярва в наказанието, което подхожда на престъплението. – Тя се изчерви. – Радвай се, че не си... че не сме... Щеше да ти го отреже!

Брет едва я чу.

– Ти имаш индианска кръв?

– И се гордея с това. Сега може би ще ме послушаш и ще се скриеш, когато дойде и започне да се оглежда за теб.

Той не можеше да повярва. Нищо чудно, че беше толкова дива. Дяволите да го вземат, нищо чудно.

– Ако ме извиниш – каза сковано тя. Гледаше я като някакво чудо на природата. Сигурно вече се отвърщаваше от нея.

– Извинена си – каза той и погледна настрани. Четвърт индианска кръв. Това вероятно обясняваше необикновения ѝ външен вид, необикновеното тяло.

Тя поспря на вратата.

– Не се притеснявай – каза с най-гадният си глас. – Няма да те чакам горе.

Той вдигна рязко глава.

– Какво означава това?

– Съжалявам жената или жените, които покровителстваш. Едва ли им е лесно да търпят мръсник като теб!

Обзе го гняв.

– Поне не са лицемерки. Поне не се преструват на нещо, което не

са! – изкрещя той. Говореше за престорената ѝ невинност, но Стомр реши, че има предвид, че се е представяла като напълно бяла.

– Надявам се, че ще излизаш всяка нощ! – изръмжа тя. – Не мога да дочакам края на този кошмар!

– Не се притеснявай – върна ѝ той. – Възнамерявам да излизам всяка една нощ, когато пожелае! Поне някои жени знаят как да бъдат такива... не като някакви тексаски дивачки!

Миг по-късно той чу как една врата се тръшна толкова силно, че стените на горния етаж сигурно потрепериха. Сграбчи сакото си и, верен на своята дума, изхвърча от къщата.

На следващата сутрин Сторм седна обезсърчена пред огледалото. Очите ѝ бяха зачервени. Отвратително. Така всички щяха да разберат, че е плакала. Поне Брет.

Миналата нощ беше отсъствал само за няколко часа. Няколко, но достатъчно. Сторм си казваше, че това не я интересува, че не плаче заради онова копеле. Чувстваше се самотна и ѝ липсваше дома ѝ. Но всички извинения звучаха празни даже на нея самата. В сърцето ѝ беше заседнала болка, която не разбираше. Пред очите ѝ непрекъснато беше Брет с някаква жена без лице, с някаква хлъзгава, мръсна уличица. Добре, помисли си тя с горчивина. Чудесно, щом стои далече от леглото ми. Какво прасе! Нерез. Тя се гордееше с индианската си кръв. Не беше нейна грешката, че той не го знаеше. Когато си спомни как я бе нарекъл лицемерка, преструваща се на нещо, което не е, по бузата ѝ се плъзна нова сълза. Сторм гневно я избърса. Той си беше само някакво конте със синя кръв!

Почака, докато Брет тръгна към „Златната дама“, после слезе долу и нареди да оседлаят коня ѝ. Не можа да яде, сигурен знак, че не беше на себе си. Вместо това скочи на Демон и поязди около час в компанията на един коняр, ирландски момък, който я гледаше с възхищение. Тя реши, че няма нищо против. Знаеше, че Брет няма да ѝ позволи да язди сама, а и Сайън ѝ беше връстник, въпреки че беше гигант над метър и деветдесет. Доволна беше, че не е някой надут, помпозен старец като Брет. Нещо повече, Сайън познаваше конете и с готовност отговаряше на въпросите ѝ. Акцентът му ѝ хареса.

Когато стана по-късно, двамата отидоха до дома на семейство Фърлейн. Сайън скочи да ѝ помогне, но Сторм му се ухили наперено и скочи по индиански на земята. Очите му станаха като чинии. Тя знаеше, че това си беше чиста фукня, но се почувства прекрасно. Приятно ѝ беше с него. Беше като братята ѝ.

Марси нямаше други гости и нахлу в салона само миг след като Сторм пристигна, с доволен вик на уста. Но щастливото ѝ изражение угасна, когато видя бледото лице и зачервените очи на приятелката си. Прегърна я.

– О, скъпа, ела, седни. Лайла, донеси нещо освежително, моля те.

Сторм прехапа устни. Мислеше, че не може да плаче повече, но в

очите ѝ отново бликнаха сълзи от съчувствието и нежността на тази жена. Но не биваше така. Не трябваше да плаче пред никого. Усмихна се бледо.

– Искаш ли да ми разкажеш? – попита нежно Марси и хвана ръката ѝ.

– Мразя го.

Марси изглеждаше искрено разтревожена.

– Ако бях знаела, че Пол го е принудил да се ожени за мен, никога нямаше да дам съгласието си. Никога.

– Никой не може да принуди Брет да направи нещо – опита да възрази Марси.

– Този път са могли.

– Е, стореното – сторено.

– Не е така. Брет и аз не сме консумирали брака си и ще настояваме за анулиране. – Стресна се от горчивината на собствените си думи. Звучеше така, сякаш беше наранена и отблъсната. Сякаш искаше Брет да ѝ бъде истински съпруг. Марси я погали по косите.

– О, милата ми. Брет сигурно пак е изпаднал в някое от гневните си настроения, а?

Тя преглътна мъчително.

– Как позна?

– Той е мъж, свикнал да получава това, което иска и да не прави грешки. Но той иска теб, въобще не се съмнявай в това.

Думите я накараха да се разтрепери, но след това логиката се върна в главата ѝ и тя си спомни всеки миг от съжителството им с отблъскваща яснота. Разбра, че Марси не е права.

– Не си права, Марси.

Лайла се върна с кифли и кроасани, кафе и сметана. Сторм се загледа в сервиращата ѝ Марси и се почуди колко елегантно, женствено и уверено го прави. Сторм въобще не можеше да си представи такава грация у себе си. Движенията ѝ бяха непохватни и резки. Марси не разля и капчица. Сторм благодарно отпи от горещото и сладко кафе.

– Защо си толкова разстроена, мила?

Сторм остави чашата.

– Искам да си ходя вкъщи. Не мога да понасям Брет. И като връх на всичко, той е един мръсен расист. – Сълзите ѝ рукнаха отново. Марси се стресна.

– Как така?

– Казах му, че татко е наполовина апах и че вероятно ще го убие за

това, че ме е докосвал. А той ми каза, че съм била лъжкия! – Тя преглътна. – Че се представям за нещо, което не съм.

Марси я погледна с изумление, но се съвзе и я зауспокоява.

– Стом, никога не съм забелязвала расизъм у Брет. Въобще не е в стила му.

– Това бяха точните му думи. Неприятно му е, че не съм съвсем бяла; мисли, че съм се опитвала да скрия индианския си произход. И скъса писмото, което написах на родителите си. Отвратителен е.

Марси мислеше.

– Може би е говорил за нещо друго. Сигурно е бил много ядосан.

– Той винаги е много ядосан – контрира Стом и обърса сълзите си.

Сърцето на Марси отдавна бе разбрало девойката. Сега съмненията ѝ се потвърдиха. Красивото момиче обичаше Брет, ясно беше като ден. На Марси ѝ се искаше да го разпита. Може би щеше да го накара да се изповяда.

– Защо не си поплачеш, Стом, да ти олекне.

– Не искам – отвърна тя и се дръпна. – Брет има ли си любовница?

Марси замръзна.

– Има, нали? – Гласът ѝ беше тъжен и гневен. – Откакто сме женени, той отсъства през нощта.

Марси ахна.

– Отишъл е при любовницата си през първата ви брачна нощ?

Стом вдигна глава.

– Отказах да го пусна в леглото си. По-добре тя, отколкото аз. Не ме интересува дали се срещат. Просто не мога да понеса да ме унижават така пред целия град.

Марси се вбеси. Значи само защото Стом му била отказала, той се е държал като малко момченце и е хукнал да ѝ се показва какъв е мъж. Половината град сигурно вече говореше къде е прекарал брачната си нощ. Нуждите му не бяха чак толкова неударжими!

– Как изглежда тя? – попита Стом.

Марси се стресна.

– Скъпа, ако искаш да разбереш дали Брет си има любовница, най-добре го попитай – каза внимателно тя. Знаеше, че не бива да се намесва в личните проблеми между съпрузи, дори и ако те бяха Брет и Стом, дори и ако бяха на ръба на анулиране на брака.

– Но ти каза... – Стом спря. Марси непряко бе отговорила на въпроса ѝ, но това не я задоволяваше. Разбира се, че има любовница, тя беше сигурна в това. Искеше да знае само къде точно е ходил през

последните две нощи. Как да разбере, без да го пита направо?

– Е, повечето мъже имат любовници – добави Марси.

– А Грант? – Стом осъзна нетактичността на въпроса си в мига, в който го изрече. Изчерви се. – Извинявай!

Марси се усмихна.

– Всичко е наред. Не, няма. В деня, в който Грант си вземе любовница, ще ме загуби завинаги и той го знае.

– Мисля, че никога няма да го направи – завистливо каза Стом. – Той те обича. То се вижда всеки път, щом те погледне.

Марси осъзна, че трябва да прати Грант да усмири Брет. Не отведнъж. Ще го накара първо да почовърка малко, но ако Брет не се поддаде, да не му казва за намеренията си. Дано той се засрамеше, че така унижава жена си, дори и да продължаваха да настояват за анулиране.

– Остани за обяд, Стом. Следобед ще идем на покупки.

Момичето почти беше казало да, но после се сети за хората, които щяха да я зяпат, хора, които знаеха, че Брет е бил при любовницата си през първата си брачна нощ – тя приемаше, че е било така – и затова учтиво отклони поканата. Щеше да прекара деня в езда със Сайън.

Всъщност ѝ се искаше да иде до Сан Диего и да завие на изток към Тексас. Мисълта се загнезди в главата ѝ.

– Каква изненада – каза Брет. Грант се усмихна.

– Да не е необичайно да обядвам у теб?

Брет си поигра със сребърните прибори. Мислите му се отклониха към невъзможната му жена, ако въобще можеше да се нарече така и към писмото, което още не бе написал. Днес нямаше време; може би довечера. Какво значение имаха няколко дни закъснение?

– Брет?

Той се усмихна разсеяно.

– Прощавай. Ужасно хаотичен ден. Знаеш ги понеделниците.

Грант небрежно го огледа.

– Мислех, че със сладка булка като Стом ще си отпуснеш няколко дни за меден месец.

Изражението на Брет веднага се промени. Лицето му потъмня, мускулите край устата му се свиха. Пръстите му се сключиха в конвулсивна хватка около сребърните прибори.

– Сладка, казваш... Да, като става дума за вкус, но това е всичко. Стом съвсем определено не е сладка.

– Черен облак в рая?

Брет се стегна.

- Просто се опитвам да ви помогна.
- Хайде да обядваме вече. Патицата алангле е фантастична.
- За обяд ли?
- Умирам от глад.

Поръчаха и потънаха в мрачно мълчание. Грант предположи, че приятеля му е затрупан с работа и изнервен. Още не можеше да повярва на това, което Марси му бе казала. Реши да хване бика за рогата.

– Вярно ли е?

Брет лениво обърна поглед към него.

– Кое дали е вярно?

– Ами слуховете, които се носят.

– А какви слухове се носят?

– Че си прекарал вечерта в събота, първата си брачна нощ у Одри.

Брет го зяпна невярващо и очите му изстудяха.

– Господи боже! Че то човек не може да се изходи в този град, без хората да разберат!

– Значи е вярно.

– То си е само моя работа – предупредително каза другият мъж.

– Аз съм ти приятел и когато те видя да се държиш като пълен идиот и да унижаваш жена си пред целия град, мисля, че е моя работа да кажа мнението си.

Брет стисна зъби и се опита да се овладее. Нервите му не издържаха напоследък; беше като буре с барут.

– След няколко месеца всички ще разберете. Ще поискаме анулиране – каза той най-накрая. Чувстваше лека вина. Направи усилие да я потисне, като си припомни, как тя го беше отблъснала, как тя не можеше да го понася – най-добрия улов в Сан Франциско, а?

– Сигурен ли си, че това искаш? – попита тихо Грант.

Брет вдигна поглед към него.

– Това, че искам да спя с нея, не е основателна причина за брак – изсъска той. – И, да, това е, което искам. Точка по въпроса. Яденето пристига.

Грант разбираше, че подлага приятелството им на изпитание, но нямаше как. Виждаше колко е привлечен Брет от Сторм – още от деня, в който тя пристигна с баща си, мръсна и уморена от влака. Гледката на красивото момиче-жена в бричове го беше развеселила; Брет обаче остана поразен. Грант не се учудваше, че приятелят му е изгубил всякакви чувства за чест и дълг и е компрометирал Сторм у Синклеърови; спомни си собственото си не особено ангелско поведение, когато ухажваше

Марси. Един мъж не пренебрегва социалните закони, не губи самообладание, не се държи така, както се държеше Брет след скандала, освен ако не е хлътнал до уши. Брет просто още не го беше разбрал. А Грант познаваше приятеля си. Той не беше зъл, може би труден за опитомяване, но господ беше свидетел, че с това тежко детство бе неизбежно. Грант беше сигурен, че Брет се чувства виновен за клюките и му се прищя да го накара да се почувства и по-зле. Може би щеше да свърши работа.

– Стомр беше при Марси тази сутрин.

Брет рязко вдигна глава. Очите му светеха с опасен блясък.

– Така значи. Заговор.

– Стомр не знае, че съм тук, въпреки че е казала на Марси за анулирането.

Брет хвърли вилицата.

– Значи изкарва кирливите ни ризи на проветрение, така ли?

– Брет, успокой се – рече Грант и докосна ръката му. – Никога не съм те виждал такъв.

– Какво още е казала? – настоя Брет, едва сдържайки беса си.

– Не много. През по-голямата част от времето се е опитвала да сдържи сълзите си.

Брет замръзна.

– Виждал ли си я днес?

– Не.

Очите ѝ са зачервени и подути от плач.

Брет не помръдна, но очите му се сведоха към ленената покривка. Цяла нощ ли е плакала? Не я беше чул. Защо е плакала? Защото е открил истината, че не е невинна девица? Защо е плакала?

– Сигурно се чудиш какво си направил, за да я разплачеш. За бога, Брет, тя е само на седемнайсет. Ти галиш Лиан Сейнт Клер с пауново перо в сравнение със Стомр, а и двамата знаем, че Лиан е кучка.

– Достатъчно – прекъсна го Брет, взе вилицата си и я заби в салатата. – Вероятно е плакала, защото ѝ липсва домът ѝ или защото ме мрази.

Не ти прилича да си толкова лош – каза Грант.

Брет вдигна очи.

– Не всеки ден човек бива принуден да се ожени против волята си. Да не ме обвиняваш, че съм ядосан?

– Но по чия проклета грешка стана всичко? – извика Грант.

– По нейна! – почти изкрещя Брет, стовари юмрук върху масата и накара чашите да издрънчат. – Тази вещица ми заложи капан – повярвай

ми, Грант, тя не е невинна; през цялото време е знаела какво прави! Вкара ме в капана, по дяволите, а сега осъзнава, че това не ѝ изнася и страда! – Той подчерта това изявление с още един юмрук по масата, като накарва всички разговори наоколо да секнат. Хвърли салфетката си, стана и понижи глас до гневен шепот.

– Е, нека ти кажа нещо, приятелю. Може би и аз страдам!

Той излезе от трапезарията. Грант беше смаян. После се усмихна, взе вилницата си и продължи да се храни. Марси щеше да е доволна от него.

Брет се прибра направо вкъщи. Бесен беше, че Сторм е ходила да плаче на рамото на Марси и да разгласява личните им проблеми. Ако имаше още нещо за казване, той беше насреща. Остави Крал пред вратата и нахълта в къщата с вик:

– Сторм!

Не последва отговор, така че той изкачи стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж и почти събори Питър. Човекът се опитваше да му каже нещо, но той го прекъсна.

– Къде е жена ми?

– Излезе сутринта на кон – каза му икономът.

– Да, да, знам. Отишла е при госпожа Фърлейн. – Той изведнъж се намръщи. – Искаш да кажеш, че още не се е прибрала?

– Не, сър.

Брет закричи из фойето. Измъкна часовник от джоба си; беше почти три следобед.

– Питър, кога тръгна тя?

– Около десет часа, сър.

Брет усети ледена ръка върху сърцето си. Пет часа. Нямаше я вече пет часа. Той сграбчи майордома за яката.

– Със Сайън ли е тръгнала?

– О, да, сър. Сайън разбира, че госпожа Д'Аршан не бива да язди сама, сър.

Брет усети мимолетно облекчение. Сайън беше добър с пистолета, още по-добър с ножа и смъртоносен с огромните си юмуци. Затова и беше дал на способния момък задачата да съпровожда Сторм, когато тя направи и крачка извън дома. Случилото се на плажа преди две седмици нямаше да се повтори. Но къде, по дяволите, се губеха?

– Тя каза ли къде ще ходи след Фърлейнови?

– Не, сър.

Сигурно е останала у Марси, помисли си той с нов прилив на

облекчение. Това беше единственият възможен отговор.

– Прати Уилям до Фърлейнови да я доведе. Да ѝ каже, че чакам.

Като нареди това, Брет се оттегли в кабинета си и се втренчи в цъфналите азалии, рододендрони и лалета в градината. Даже кучешкият дрян цъфтеше. Но той не забелязваше нищо.

Кочияшът Уилям се върна след двадесет минути без Стом. Била напуснала дома на Марси преди обяд. Брет беше поразен. Уилям не помръдваше, очаквайки да бъде освободен. Най-накрая гласът на Брет се върна.

– Казала ли е къде отива?

– Не, сър – отвърна Уилям. Брет стана и му махна да си върви. Кръвта му се вледени от страх, примесен с нов прилив на гняв. Вече я нямаше почти шест часа. Никой не язди толкова. Къде се губеше?

Нещо се беше случило.

Господи, помисли си той и изхвъркна от къщата, Сайън беше само на дваайсет години, ако и да беше сто килограма на метър и деветдесет. Господи, наоколо имаше всякакви негодници, подивели за жена.

– Уилям, оседлай Крал – изкрещя той и сам хукна да го направи, защото нямаше търпение да чака. Скочи на коня и изчезна в галоп.

Стом обичаше плажа. При тази мисъл той обърна в посока към морето. В главата му като призраци зазвучаха думите от писмото: „*Не навиждам Сан Франциско. Нищо не върви както трябва... задушavam се в корсетите и обувките, които ми причиняват непоносима болка... Излъгах... Никога не сме били влюбени...*“ Прониза го паника, паника и вина... и разкаяние. Въпреки всичко тя му беше жена и само на седемнайсет години, и той отговаряше за нея.

След половин час, когато и той, и Крал бяха капнали от умора, Брет ги видя – язدهа бавно по плажа към пътеката, водеща отвъд дюните, откъдето беше започнал да претърсва крайбрежието. Пришпори жребещата преди още да е видял Стом, но конят и ездачът не можеха да се сбъркат. Два коня, двама ездачи... Облекчението го заля целия.

Нямаше да ги пресрещне, защото Крал вече беше отминал мястото, но щеше да ги изчака. Когато те приближиха, той видя, че Стом наистина е добре, удобно разположена на коня така, сякаш се беше родила върху огромното черно животно. Сайън яздеше отстрани, твърде голям за дребното си конче.

Изведнъж облекчението го напусна. Лицето на Стом беше розово

и щастливо. Косата ѝ беше разпусната, дълга и златна, и падаше върху гърдите ѝ. Жакетът ѝ беше напълно разкопчан, а ризата – разтворена на десетина сантиметра под яката. Двамата още не го бяха забелязали и дърдореха весело и безгрижно, смееха се, усмихваха се... Не можеше да повярва. Огромен, ужасен, всепоглъщащ гняв го завладя и замая главата му.

Никой не яздеше по цял ден.

Щеше да убие Сайън. А след това и Сторм.

Те го видяха. Усмивката ѝ веднага угасна и през лицето ѝ пробяга нещо като вина. Брет пришпори Крал и мина помежду им.

– Къде беше цял ден?

Тя го погледна с презрение, но на лицето ѝ имаше объркване.

– Ти къде мислиш, Брет? Как ти изглеждам? – Последните думи сякаш остъргаха слуха му.

Жакетът ѝ беше разтворен, пищните ѝ гърди се виждаха под тънката риза. Брет видя, че тя е леко потна на деколтето и по лицето. Погледна устата ѝ. Не изглеждаше нахапана, а сиянието на лицето ѝ можеше да е от часовете езда по плажа... Но кой яздеше цял ден!

– Тръгвай без нас, Сайън – каза Брет с овладян, но смъртоносен глас. Не погледна към младежа, само извърна коня към жена си. Почака, докато конярят си тръгна. Брадичката на Сторм се вдигна и тя зачака нападението. Той перифразира въпроса си.

– Какво правихте цял ден?

– Отидох у Марси, а после яздихме.

Той пак се взря в устата ѝ, търсейки някакви белези, после и към гърдите ѝ.

– Цял ден?

Тя се намръщи.

– Ти глух ли си?

Прищя му се да я удари.

– Жакетът ти е разкопчан. Както и ризата ти. Защо?

Тя се взря в него и веждите ѝ се сключиха.

– Какво?

– Защо?

– Брет, горещо ми е.

– Косата ти е разпусната.

По лицето ѝ плъзна разбиране.

– Явно със Сайън сте си допаднали – каза той. – Не бях забелязал.

Гневът ѝ преля и тя отвори уста. Гъста червенина – цветът на

вината, помисли си той – заля лицето ѝ.

– Докосвал ли те е? – изфуча яростно той.

– Ти, гнусно влечуго! – изкрещя тя извън себе си и обърна жребца.

Брет реши, че се опитва да му убегне и пресече пътя ѝ. Тя обаче пришпори коня си и той заби гърди в неговия и преди той да се усети, тя изкрещя, крясък, който беше полуженски, полуиндиански, и скочи от коня към него. Хвърли се диво, жестоко, с изкривено от яд лице и двамата излетяха от седлата и паднаха на пясъка, той отдолу, тя отгоре. Брет видя, че тя се кани да го удари и сграбчи китките ѝ миг преди малките стиснати юмуци да се стоварят върху лицето му. В същото време сви крака, за да предпази слабините си от коляното ѝ и с едно рязко, умело движение се претърколи и я затисна под себе си, така че да не може да мръдне. Тя фучеше и викаше като диво, побесняло животно с блестящи от гняв сапфирени очи. Мекотата ѝ под неговата твърдост го влудяваше, кръглите ѝ гърди, притиснати в неговите, отворената ѝ уста, меките, бързо повдигащи се, топли гърди.

– Никой не язди по цял ден! – изпъшка той.

– Цял ден ли? – изпищя тя. – Цял ден? Не беше цял ден – а аз яздя по цял ден! Копеле! Прасе!

– Никой не язди по цял ден – повтори той, разяждан от ревност. Дори тя я забеляза. Не го пускаше в леглото си, но се отдаваше на някакво конярче!

– Повръща ми се от теб – каза тя и затвори очи.

Имаше само един начин да разбере истината, осъзна той. Без да изпуска китките ѝ, той ги хвана с една ръка, пъкна коляно между бедрата ѝ и ги разтвори. Очите ѝ се разшириха, когато той вдигна полите ѝ.

– Какво правиш? – изкрещя тя.

Той плъзна ръка по широките ѝ кюлоти, гледайки я неотлъчно в очите. Те бяха мокри от вътрешната страна, от коленете до горе.

– Брет, недей, моля ти се – ахна тя.

Той видя страха в очите ѝ, нямаше съмнение в това и за миг се намрази. Но никоя жена не можеше да го прави на глупак. Продължи да движи интимно ръката си и усети, че пулсът му се ускорява. Плъзна пръсти към женствеността ѝ. Трепереше, когато погали нежните косъмчета. Тя ахна с разширени очи и започна да се бори.

– Недей!

– Не мърдай – изръмжа той разтреперан и я хвана по-здраво.

Тя замръзна. Той плъзна ръка по-надолу, галейки най-интимните ѝ места и почувства тръпката ѝ. Пъкна пръст в нея. И замръзна, шокиран.

Нямаше съмнение, че беше девствена. Беше направил грешка, ужасна грешка. Тук нямаше чуждо семе. Тя беше едно невинно момиче. Господи, какво беше направил? Дръпна ръката си, болезнено разкаян и с рязко движение оправи дрехите ѝ.

– Прости ми – дрезгаво каза той.

Очите ѝ бяха големи и бляскави. От тях се отрони една сълза, след това още една и още една.

– По дяволите – промълви нещастно той. – Съжалявам, но какво, да го вземат дяволите, можех да си мисля?

Лицето ѝ беше мокро от сълзи.

– Нямаше право да... да... да правиш това! Аз не лъжа, Брет!

Той само я погледна. Чувстваше се кошмарно, защото беше мислил най-лошите възможни неща за нея, докато тялото му се бунтуваше и надигаше под дрехите му – той желаше жена си.

– Първото ти писмо беше лъжа – каза той и отново си помисли, че тя не е толкова невинна и пак се ядоса. Това го облекчи.

– Мразя те – изфуча тя. Стана и се качи на Демон. Животното беше високо около два метра, но Сторм сграбчи гривата му и се катапултира на седлото, като че ли това беше някакво пони, а тя – момче. Започна да се отдалечава. За минута Брет просто стоеше и я гледаше, опитвайки се да подреди обърканите си чувства – желание, разкаяние и, най-странното, унижение. В крайна сметка желанието победи. Спомни си как беше лежала под него, мека и топла, колко закръглени и великолепни бяха гърдите ѝ... и къде беше пхнал ръката си. Представи си какво ли ще е да се зарови дълбоко в нея, колкото може по-дълбоко.

Качи се на коня и бързо я последва, оставяйки дистанция помежду им, защото разбра от твърде изправения ѝ гръб, че тя няма да му говори, дори и той да искаше да преговаря, което не беше така. Беше твърде погълнат от собствените си терзания и горещо желание. Гледаше гърба ѝ, великолепната каскада от златиста и кестенява коса. Мисълта да си легне с нея го накара да се замисли за анулирането, а това го накара да си спомни какво беше казал на Грант. Беше ли се променило желанието му да получи анулиране? Защо пък да не се ожени от страст? Със сигурност нямаше да се влюби никога.

Тя беше една възхитителна малка дивачка.

За бога, луд ли беше? Не искаше да е женен. В крайна сметка може да анулира брака и да вземе Сторм като любовница. Ето, това вече беше добра, смислена идея.

Продължи да язди след нея в пълно мълчание. Този път нямаше да

бъде джентълмен. Без да се разкрива, той я гледаше как слиза от Демон. Очите му не се отлепиха от нея, докато не изчезна в къщата. Обърна коня си и се върна в града.

Затвори се в кабинета си в „Златната дама“ с бутилка от най-хубавото си бренди. Пиеше и гледаше вратата, но не я виждаше. Виждаше нея. Мислеше за горещия галоп на кръвта си при допира им и почти промени мнението си за... Почти се върна вкъщи, при Сорм. При жена си.

След това отвратен пресуши чашата.

На вратата се почука. Той стана с раздражение, за да отвори. Беше Сузи.

– Брет, Фред Ханкс те е видял да влизаш и се чуди дали може да си поговорите над някое питие – каза тя.

– Не желая да ме безпокоят – избоботи той и тя стреснато се дръпна, когато той тръшна вратата под носа ѝ. Облегна се на нея, запъхтян. Проклетите му мисли не го оставяха. Наля си ново бренди, но Линда почука и влезе неканена. Той стисна зъби.

– Брет, Мери Ан казва, че напуска и това означава, че няма да има достатъчно момичета за тази вечер. Отказвам пак да върша черната работа. Ще поговориш ли с нея?

– Ти си отговорна за момичетата – каза злобно Брет. – Ти измисли какво да правиш.

– Казах ѝ, че я пускаме. Тя е опака и темпераментна... Брет?

Той нахлупи шапката си, облече самото си и излезе покрай нея, без да каже дума. Изхвърча от задния вход и скочи на коня си. Алкохолът не го беше успокоил – нито раздражението му, нито страстта му, нито нуждата му от жената, която му принадлежеше по закон. А това, от което точно в момента нямаше нужда, бяха дребните проблеми в „Златната дама“.

Отиде към доковете и загледа работниците, които разговарваха столката от никакъв търговски кораб, току-що пристигнал от Изток. Дебела проститутка с оранжева коса сграбчи ботуша му и предложи услугите си. Брет леко се усмихна. Двама датски моряци се караха на кея; спорът им скоро прерасна в юмручен бон, който от своя страна се превърна в меле, след като още дванайсетина мъже се присъединиха. Брет реши, че е забавно. Плати на едно просяче да наглежда Крал и нахълта в някаква претъпкана барака с олющена табела, рекламираща храна и пиво. В мига, в който влезе вътре, всички разговори спряха. Той се огледа. Помещението беше тъмно, мръсно и опушено. Повечето от посетителите

бяха моряци. Две трътлести, парцаливи жени поднасяха пиенето, а барманът тежеше поне двеста кило и беше с около лакът по-висок от Брет.

– Мога ли да ви помогна? – попита той безизразно.

Брет тръгна към него и свали шапката си.

– Бутилка от най-добрия ви алкохол – сухо каза той.

Барманът срещна погледа му за секунда, после наведе глава. Брет отнесе бутилката до една усамотена маса, изхлузи сакото си и отпи няколко бързи глътки. Въздъхна, облегна се назад и затвори очи. Разговорите се възобновиха. Една от жените се наведе над него, разкривайки големите си, увиснали гърди.

– Искаш ли компания, господине?

– Не, благодаря – отвърна спокойно той.

– Каква усмивка – промърмори тя и изправи гръб. – Ако си промениш мнението...

Той кимна и се загледа след отдалечаващата се фигура, без да я вижда. Отпи отново. Сторм. Защо трябваше да я желае така силно? Какво имаше в нея? Потри брадичката си с длан. Ако беше останал за през нощта, след този следобед, след като бе имал тялото ѝ под себе си, след като бе докосвал плътта ѝ... по дяволите. Щеше да я завладее по всички правила. Не, щеше да се пребори със себе си. Защо не беше грозна и овчедушна, и скучна, вместо красива и дива, и неповторима?

Разбира се, в брака имаше и хубави неща. Винаги имаш някой до себе си. Партньор за леглото. Домакиня. Майка на децата му. Всеки ерген в този град щеше да му завиди. Тя беше най-великолепната жена в Сан Франциско. Все пак какви бяха възраженията му срещу брака? Как така не можеше да си ги спомни?

А, да. Тя не го искаше. Той я желаше, но тя – не.

Точно като майка му.

И баща му.

Но тя всъщност нямаше никакъв избор, нали? В края на краищата му беше жена и не можеше да му отказва. Поне по закон. Ако я искаше, по дяволите нейните желания – нали така?

Не.

Брет посегна към бутилката и се смая, когато ръката му хвана само въздух. Опита пак, този път с успех. Вдигна очи и видя един мъж, който питаше дали може да седне при него.

– Разбира се – отвърна той. – Колкото повече, толкова по-весело, нали тъй?

Шкембестият мореплавател се настани срещу него.

– Бен се казвам – рече той.

– Хващай си шише, Бен! – ухили се Брет. – Ей, кукло, я дай едно шишенце тука за моя приятел!

Пиха в приятелско мълчание известно време. Брет пак мислеше за Сторм и си припомняше, че предишните му мисли, каквито и да бяха, не бяха правилни. А, да. Нещо за женитбата.

– Кво правиш тука, мой човек? По ми мязаш на градско момче.

– Давя си скърбите, разбира се. В града всичко живо ме знае.

– Жени, а? – Бен му съчувстваше.

– Жена – поправи го Брет. – Една жена. Най-красивата, разкошна и чувствена жена, която някога си виждал.

Бен се усмихна широко.

– Пуска ли ти?

– Да ми пуска? Мда, по дяволите, така да се каже, тя е удостоена с титлата моя съпруга. – Брет награби бутилката и напълни чашите им.

– Младоженци ли сте?

– Съвсем. По дяволите. Тая ме уплете в мрежите си. Хитруша, а?

– Стар номер. Не си първият, който си го получава.

Брет се разся.

– Точно това е. Не съм си го получил. По дяволите всички, още не съм си го получил.

– Какво?

– Хванаха ни – вживя се Брет, – в една градина. – Той се наведе напред, макар че му се стори, че легна на масата. – Мой авер й е братовчед и той ме принуди да я взема... Работата е там, че трябваше да изпълня дълга на честта... Тъхъ.

Той тъжно поклати глава и надигна почти празната бутилка. Липсата на съдържание го изненада. Той погледна към Бен.

– Не съм спал с нея. Ожених се за целувките й. Сега тя иска анулиране и аз се навих, тъй че имам най-красивата жена на света в дома си, в леглото си и не мога я пипна даже. – Той тръшна шишето на масата извърна се и замахна на жената за ново.

– Тя ти е жена, бе човек – каза Бен. – Мамка му, ако аз си имах такъв хубавица за жена, нямаше да я пускам. Искаш, взимаш. Тя си е твоя. Принадлежи ти.

На Брет му се стори, че някой казва „не е вярно“, но когато се огледа, забеляза, че около тях няма никой.

– Знаеш кво, мислех си за тва и аз. Моя си е, бе. Принадлежи ми.

– Правилно! Щом я искаш, да върви по дяволите с фасоните си! –

Бен се закашля. Брет тръшна чашата на плотa.

– По дяволите, ако само го беше пробвала, щеше мно'о да ѝ се хареса!

– Абсолютно – съгласи се Бен.

– Ма помисли си само. Ей ме мене, на джентълмен се правя... – Той поклати тъжно глава.

– По дяволите, човече, ти луд ли си! Ще научиш тая мома кой носи гащи в къщи и ще го направиш веднага! Не го ли направиш веднага, тя ще те разиграва до последния ти час!

– Правилно – каза Брет и шляпна с длан по масата. Келнерката пристигна с ново шише. Брет ѝ подаде, ухилен, няколко долара.

– Слуш... ай, Бен, тва тука е за тебе. На. – Той стана и с учудване разбра, че му трябва време да възстанови равновесието си. Взе внимателно самото си и го облече. Усмихна се на Бен.

– Не забравяй тая хубава шапка – каза му морякът.

– А, да. – Брет я сложи и я накриви контешки. – Чао, приятел. – Той заплете несигурно крака към изхода.

В мига, в който го видя, Сторм се почувства точно толкова унижена, колкото и следобеда. Той ѝ се ухили и се наведе към вратата на спалнята.

– Здравсти.

В първия миг тя не можа да определи какво не е наред. Той провлачваше малко думите, обикновено свършеното му облекло беше леко раздърпано, а и се хилеше от едното ухо до другото. Беше обезоръжаващ. Притисна се към вратата и се прозя, после тръгна към нея. Тя отстъпи.

– Брет, ти си пиан.

Той ѝ се усмихна чаровно.

– Ъхъ. Пък ти си красива – казвал ли съм ти го?

Той се хвана за ръба на леглото. Сторм усети, че е едновременно уплашена и странно развълнувана.

– Брет...

Той се свлече до нея.

– Толкоз си красива... – промърмори страстно и ръцете му я обвиха.

– Брет, недей – опита тя, хвана ръцете му и вяло се възпротиви, когато той я придърпа към каменната си гръд, усмихнат пиански и момчешки. Нещо странно се случваше с вътрешностите ѝ.

– Мисля, че магията ти ме завладя – провлачи той, затвори очи и

започна да гъделичка лицето и с носа си. Сърцето ѝ биеше лудо. Не го искаше. Лицето му я драскаше, но това беше чудесно. Ръцете му се плъзгаха по нейните, изненадващо нежни. Той простена и я притисна към себе си, а устата му започна да се спуска над нейната.

– Моля ти се, Брет, недей – каза тя и го отблъсна. За нейно изумление, той охлаби хватката си, отстъпи и я заразглежда с пиянска инертност. Тя откри, че не може да отмести поглед от него.

– Искам те – каза той накрая. – Нуждая се от теб. Дай ми, chere, моля те...

Тя извърна лице от устните му и те се залепиха за ухото ѝ. Но облекчението ѝ, че е пропуснал целта си, бързо отмина. Той започна леко да гризе ухото ѝ, дъхът му беше топъл и изпращаше сладостни вълни по тялото ѝ.

– Брет... – Тя с ужас осъзна, че това прозвуча като стон.

– О, боже – каза Брет и я хвърли на леглото. – Сторм, не прави това с мен. Не ме отблъсквай. Нуждая се от теб, chere, знаеш го, толкова се нуждая...

В гласа му имаше такава умолителна нотка, толкова различна от обичайните за него гневни команди. Тя замръзна, когато той гризна врата ѝ, а ръката му покри гърдата ѝ и я погали нежно. Искеше да се ядоса, а и след всички ужасни неща които ѝ беше направил не би трябвало да ѝ е трудно, но не беше така. Можеше само да чувства – горещина и твърдост, коприна и стомана... и се поддаде, неспособна да му устои.

Той не спираше да и целуна е леки, сладки като пеперуди целувчици по цялото лице и в същото време да ѝ мърмори:

– Защо така се бориш? Защо не ме обичаш? И тя не го искаше – как става така, Сторм, как става така? Тези, за които не ти пука, са готови на всичко, а онези, които обичаш, от които се нуждаеш, те отблъскват, пак и пак...

Тя хвана лицето му в ръце и го спря.

– Кой, Брет? – попита тя, неспособна да се пребори с ужасната ревност. – Кой те е отблъснал? Кой не те е искал?

Той премигна към нея, усмихна се, затвори очи и потри буза в дланта ѝ. Въздъхна.

– Докосни ме, Сторм.

– Кой, Брет? Кой не те е искал?

Той я погледна.

– Майка ми. Майка ми ме продаде на баща ми. И знаеш ли какво? Толкова е смешно. Поради някаква проклета причина аз я обичах...

дори тогава.

– О, Брет – извика Сорм със състрадание, ужасена. – Тя не може...
Никоя майка не би продала собствения си син.

– Е, тя го направи – каза дрезгаво той. – Курвата го направи. Ела, миличка. Хм.

Сорм обви ръце около него и открито отвърна на целувката му. Ръцете ѝ намериха косата му, гъста и къдрава. Разтвори с готовност бедра, когато той пожела това. Умът ѝ казваше да спре или поне да почака, но тялото и сърцето ѝ бяха в хармония и заговорничеха...

Тя погали гърба му и му позволи да изучи релефа на устата ѝ. Бавно, срамежливо плъзна ръце към кръста му, таза му, още по-надолу. Те легнаха върху твърдия му задник. Тя беше очарована, ръцете ѝ замръзнаха там. Брет беше застанал съвсем неподвижно със заровено в извивката на шията ѝ лице. Дъхът му беше топъл, възбуждащ. Тя пак напипа твърдата извивка и смело стисна. Прониза я гореща тръпка и тя подаде устните си в неосъзнато предложение.

Отне ѝ време да осъзнае, че няма отговор. Тя отвори очи, застинала, с бясно биещо сърце. Хвана главата му.

– Брет? – Опита пак. – Брет.

Този път помръдна и го разтърси с тялото си. Нищо. Той тежеше мъртвешки върху нея.

11

Не го беше виждала през целия ден, след като го беше оставила сладко да хърка в леглото ѝ. Сторм не знаеше кога е станал и излязъл, вероятно на работа. Сега, докато вечеряха, той мълчеше и не я поглеждаше. Тя се почуди дали той въобще си спомня предишната нощ – как го окуражаваше. Тогава той бе казал, че я желае, а днес беше безразличен непознат. Едва я беше погледнал веднъж. И това не само я смущаваше, но и я ядосваше.

Щеше ли някога да го разбере?

– Заповядайте, сър – каза Питър и подаде на Брет чаша бира. – Това ще ви помогне.

– Какво си сложил вътре? – попита подозрително Брет, трийки слепоочието си. Питър се усмихна.

– Ще се почувствате както обикновено само след миг. – Той излезе. Брет отпи и срещна погледа ѝ. Този път не отмести очи. Нито пък Сторм. Накрая той остави чашата си.

– Сторм... За вчера.

Тя зачака. Той се заигра с ножа си.

– Аз... ах... аз бях малко пиан.

– Да.

Той ѝ хвърли поглед.

– Аз... ах... надявам се да не съм те притеснил.

Тя въздъхна леко. Той ѝ хвърли нов бърз поглед.

– Виж, какво стана?

Тя вдигна вежда и се усмихна.

– Какво стана ли?

Ноздрите му потрепнаха.

– Да, по дяволите, какво стана?

– Ами, Брет, както сам каза, беше пиан.

Той се наведе напред и очите му почерняха.

– По дяволите, не си играй точно сега с мен. Ние... Исусе! Събудих се в леглото ти, а не си спомням как съм се озовал там. Правихме ли любов?

Тя се изчерви пряко волята си.

– Ти не беше в състояние да правиш нищо, освен да спиш.

Той се успокои, макар и разочарован, и все пак някак притеснен,

едно заради нетрезвото си състояние, друго заради белите петна в паметта.

– Извинявам се, че съм ти се изтърсил в такова състояние.

Стом се замисли. Нямам нищо против, мина през ума ѝ и тя почти ахна при тази мисъл. Той пак я подчиняваше и тя бе безсилна да го спре. Гледаше го как отмества чинията с десерта си. Сега, когато вечерята беше приключила, тя се почувства ужасно несигурна. Трябваше да разбере.

– Ще излизаш ли тази вечер? – В момента, в който изрече тези думи, тя си пожела да се ритне отзад заради сарказма, който беше прозвучал в думата „излизаш“. Той леко се усмихна и топлината на усмивката му достигна и очите му. Тя се почувства неудобно, трепетна и слаба. Намръщи се в отговор. Усмивката му стана по-широка и той остави чашата си с кафе. Гласът му беше прелъстите лен.

– Това означава ли, че те интересува?

– Не – бързо отвърна тя, – означава, че съм любопитна.

– Само любопитна?

– Само любопитна.

– Ако имаш по-добро предложение – гласът му подрезгавя, – ще остана с удоволствие.

Тя беше твърде невинна, за да разбере веднага значението на думите му. Изчерви се, защото разбра, че той ще дойде в леглото ѝ, ако го покани.

– Ти трябва ли да... да го правиш всяка нощ?

Той се усмихна.

– Да правя какво?

Тя се изчерви още повече.

– Нищо – промърмори.

Брет я погледна настоятелно. Тя носеше проста пола и блуза със скромно деколте, разкриващо само плоските ѝ ключици. Но косата ѝ беше разпусната на дълги къдрици, падащи върху и около гърдите ѝ. Той почувства силно желание да вдигне кичур коса, да го навие около ръката си и да я притегли така.

– Да чуем предложението – настоя дрезгаво той. Устните ѝ се разтвориха и тя го погледна смаяно. Косата ѝ беше неустойимо красива. Той вдигна една тежка, копринена букла и я нави бавно около китката си, без да сваля очи от лицето ѝ. Тя не мръдна. Той изпъна къдрицата и като с юзда придърпа главата ѝ към себе си. Очите ѝ се разшириха. Устата ѝ се разтвори.

Устните му нежно покриха нейните, но нямаше нищо нежно в тръпката, която го разтърси от глава до пети. Експлозията на желанието беше със силата на динамит. Той се изплаши от огромната ѝ мощ. Въпреки това целуна момичето по-дълбоко, сложи ръка на рамото ѝ, стисна го, завъртя език около устните ѝ, подразни ъгълчетата им и бавно се пхна вътре. Езикът му докосна нейния. Тя се дръпна, но собствената ѝ коса я дръпна обратно.

– Пусни ме – помоли тя бездиханна.

– Да върви по дяволите твоето анулиране – каза той с дълбок и развълнуван глас.

– О, не – извика тя и очите ѝ блеснаха в самозащита. – О, не, никога няма да ти бъда жена. Никога! В един миг ти ме искаш, а в следващия не. Връщам се у дома в мига, в който татко дойде да ме вземе.

Ентусиазмът ѝ, докато описваше как ще го напусне, прекрасно охлади страстта му; почувства как напрежението в слабините му спада така бързо, както се беше появило. Той пусна косата ѝ.

– Говори по-тихо, ако обичаш – каза той с нормален глас. – Слугите са клоукари.

– Да вървят по дяволите, върви по дяволите и ти! – изкрещя тя, скочи и преобърна стола. Изтри устата си с опакото на ръката, със сбръчкано от негодувание лице. Никоя жена не се беше чувствала отблъсната от него, от докосването, целувките му. Беше страшно смуцаващо, дразнещо, влудяващо. Брет скочи, когато тя хукна към стаята си. Невероятно, но още я желаше. Знаеше, че може да я прелъсти – можеше да прелъсти всяка жена. За пет минути можеше да накара тялото ѝ да трепти и да се гърчи под дланите и устните му. Болезнената твърдост между краката му започна да се възвръща и той пое дълбоко дъх, търсейки разума във всичко това.

Не бе имал и миг покой, откакто се ожени за нея. С тази мисъл той бавно се заразхожда из къщата. Никога вече нямаше да познае значението на думата спокойствие, ако продължеше този брак. Това беше отвъд всякакво съмнение. Жената бе твърде дива, твърде неопитомена. Последница от индианската ѝ кръв, без съмнение. Боже мили! Никое от племената, от които би могла да произхожда, не бе по-лошо от апаките. Той знаеше всичко за тях – бяха се придвижили на юг към Сонора от планините. Насилваха и убиваха. Спомни си как го бе нападнала вчера и как размишленията му за нея бяха отвели до кръчмата. Започна да се завръща – това безумно желание все пак да консумират брака си. Боже! Той нямаше нужда от това – не и от тази жена.

Сторм беше избягала на горния етаж, трясеща се от гняв. Не можеше и да се мисли за прошка. Този път беше сигурно. Почти му беше простила за всичко, след като го беше видяла толкова раним. Не само че почти му беше простила, но и почти му бе дала всичко, което искаше. Е, никога вече. Той скачаше от топло в студено и дори когато я искаше, единствената му цел бе да я използва, както използваше другите жени. Как можеше да забрави начина, по който се бе държал вчера на плажа? Бяха женени и всичко беше наред, когато той посещаваше любовницата си, но тя дори не можеше да поязди с едно коняръче. За секунди се преоблече в срязаната си пола и зачака на прозореца. Копеленцето пак излизаше. Не можеше да повярва.

Направи ми по-добро предложение, беше казал той с този негов богат, нисък глас. Ще остана на драго сърце.

Сторм обу мокасините си и тихо слезе на долния етаж. Щом можеше да проследи една сърна през скалистите плата, можеше да проследи и Брет в големия град. Щеше да го хване на местопрестъплението и да го обвини в лицето му. И да използва това като начин да ускори анулирането и да каже на баща си. Може би Дерек щеше да убие Брет. Точно сега беше достатъчно бясна да иска да помогна за проливането на синята му кръв.

Последва го с лек кучешки тръс, любимата крачка на апахите. Баща ѝ й бе казал как те можели да тичат така седемдесет мили, ден след ден, ако е необходимо. Той самият го беше правил, за да спаси майка ѝ, много отдавна. В сравнение с това, да подтичваш през града беше нищо.

Дишаше малко тежко, но в друго отношение ѝ нямаше нищо, когато Брет скочи от сивия си жребец пред една малка къща с бяла ограда, заобиколена от други скромни здания със скромни градини и огради. Това накара Сторм да се начумери, защото не приличаше на курвенска къща, а на семейна. Брет изчезна вътре. Сторм притича до двора, прескочи оградата и, приведена, пресече тревната площ и се скри зад един дъб, който частично закриваше покритите със завеси френски прозорци. Надникна вътре и видя Брет, който излизаше и явно отиваше нагоре. Тя се облегна на дървото и се замисли за секунда. След това вдигна глава, хвана един клон с две ръце, сви крака и скоро увисна с гърба надолу като маймуна. Катереше се добре, яздеше добре, стреляше добре. Ако Брет не беше при любовница, щеше даже да ѝ е приятно. Започна да се катери.

В къщата Брет се чувстваше едновременно раздражен и умислен, когато се качи на втория етаж. Всъщност не искаше да бъде тук. Не беше виждал Одри от брачната си нощ, така че не беше необичайно да не желае да я вижда – той обичаше редовния секс. Но през последните няколко нощи, с изключение на последната, беше давил желанието си да се върне въщи и да бъде близо до нея в чаши уиски в кабинета си в „Златната дама“. До нея. Проклетата му бясна жена. Господи, ако само го беше поканила в стаята си... Пое дълбоко дъх. Мисълта събуди в него разнородни желания.

– Брет, миличък – усмихна се Одри.

– Здравсти – каза той и я целуна по бузата. Стояха на прага на спалнята ѝ. Той се мръщеше.

– Всичко наред ли е?

Той веднага се сети за Сторм.

– Хм.

– Нека ти наля нещо за пиене – каза тя и отиде до гарафите, наредени на плота. – Струва ми се, че имаш нужда.

Имам нужда от Сторм, помисли си той и се шокира от мимолетната мисъл. Ядоса се на себе си. Отиде до прозореца, неспособен да я прогони от главата си, така че когато тя се появи от плът и кръв на дъба пред него, той за миг реши, че все още си я представя. Но докато се зяпаха през стъклото и през лицето ѝ премина ужас, когато той осъзна, че тя е истинска, а не плод на въображението му...

Двамата ахнаха едновременно. И подскочиха от потрес. Тя се обърна и започна да се спуска по дървото, но той вече беше разтворил прозореца и беше скочил на един клон, който се преви под тежестта му. Тя висеше като маймунка на ствола и той чуваше остро то ѝ дишане, чупенето на клонки и шума на листата, докато тя слизаше с истерична бързина. Намери опора за краката си, но когато клонът се счупи, се дръпна бързо и потърси друг. Спусна се след нея, като почти стъпваше върху главата ѝ. Чу вика ѝ. Погледът му я потърси – само че нея я нямаше.

– Сторм! – изкрещя той и се смрази, докато тя, сякаш в забавен каданс падаше през клоните. Сърцето му заседна в гърлото и започна да го задушаваше. Тя падна с тъп звук, очите ѝ се затвориха, угасявайки синия огън и синия страх.

– Сторм! – извика той извън себе си. Забрави собствената си неумелост и тежестта си и забърза надолу, като повече се плъзгаше, отколкото стъпваше. Когато стигна на два метра от земята, той скочи на четири крака до проснатото ѝ тяло.

Сърцето му бясно биеше. Вдигна я, взе лицето ѝ в ръце – беше толкова студено.

– Сорм? Сорм? – Тя беше толкова безжизнена. Не искаше да я мърда, ако си беше счупила нещо; нежно допря показалеца си до гърлото ѝ и усети бавния, но стабилен пулс.

– Слава богу!

Той я обкрачи, без да я докосва, взе лицето ѝ в длани, но без да движи главата ѝ.

– Сорм? Сорм? Събуди се, миличка. Събуди се, cherie. Сорм?

Очите ѝ се отвориха. Дори в полумрака той видя колко са разфокусирани.

– Добре ли си? – ахна той.

Тя успя да го погледне. Очите ѝ се затвориха.

– Сорм!

Тя простена и пак погледна.

– Не мисля, че имам нещо счупено – каза накрая с треперещ глас.

– Сигурна ли си?

– Да.

Той почти се удави в облекчението; но скоро го последва гняв.

– Какво правеше, за бога? – изрева той.

– Шпионирах – отговори тя с все така слаб глас.

Той се стресна, но не можа да съдържи усмивката си.

– Казах ти – промълви той и погъделичка с палец нежното ѝ лице, – че трябва да ми предложиш нещо по-добро.

Сълзи замъглиха очите ѝ.

– cherie – дрезгаво каза той, – не плачи. – Избърса с палеца сълзите ѝ. – Следващия път, когато искаш да знаеш къде отивам, моля те, просто ме попитай.

Погледите им се срещнаха. След миг тайнствено мълчание, тя каза:

– За пръв път те чувам да казваш моля.

Той се усмихна и стана от нея.

– Можеш ли да седнеш?

Тя кимна. Той се пресегна да ѝ помогне, но тя простена и той веднага я положи пак по гръб.

– Не си добре – каза обвинително той.

– Брет! Брет! Какво става?

Сорм почувства, как мъжът ѝ се сковавя. Тя също се стресна и се надигна на лакти, за да види на кого говори той.

– Връщай се вътре, Одри. Трябва да взема каретата ти. Моля те,

прати я.

– Да повикам ли лекар? Кой е това?

– Одри... – започна Брет със заповеднически глас.

Стом седна, без да осъзнава какво прави и се втреничи в невероятно красивата, дребна жена, която държеше фенер, окъпана в светлините от къщата.

– Няма ли да ни запознаеш, Брет? – попита тя колкото можа по-хапливо, но с надигащо се в гърдите отчаяние. Не можеше да се сравнява с тази жена! Въобще!

– Влизай – казваше Брет със суров глас. – Веднага, Одри. Стом, легни долу. – Гласът му омекна, когато той плъзна ръка зад гърба ѝ и я положи по гръб. Стом се подчини, но беше твърде късно; тя и жената се бяха видели и тя беше забелязала стреснатото разбиране у онази, когато бе чула Брет да я нарича по име. Започна да ѝ се вие свят. Любовницата му беше миниатюрна и заоблена, и красива, и женствена, и нежна... всичко, което Стом не беше.

– Да, Брет – отзова се меко Одри и покорно изчезна.

Стом щеше да повърне. Надигна се отново и се сгърчи. След като свърши, забеляза, че Брет я държи и нежно я подкрепя. Прииска ѝ се да се разридае. Желанието ѝ нарасна, когато той започна да гали косата ѝ.

– Недей – простена тя. Ръката му спря. Мина един безкраен миг. Стом продължаваше да вижда красивата жена, докато се бореше с безсъзнанието. Брет заговори с мек, тих, разтревожен глас.

– Каретата е тук. – Той я вдигна с лекота и тя извърна лице към гърдите му. Отнесе я до екипажа и седна, като я залюля в скута си. Кой знае защо това я накара да загуби контрол върху себе си. Разплака се тихичко.

– Боли ли те? – веднага попита той и я прегърна с топлите си и сигурни ръце.

– Не – отвърна тя през сълзи. – Главата ме боли.

– Не плачи, моля те – прошепна той и я прегърна по-силно, така че тя усети биенето на сърцето му до гърдите си. Затвори очи и зарови лице в извивката на врата и рамото му.

– Защо плачеш, Стом?

Тя поклати глава. Не можеше да говори. Нежността в гласа му само усилваше обърканите ѝ чувства. Но чувстваше ръцете му, здрави, вдъхващи сигурност, и точно преди благословеният мрак да я погълне, ѝ се стори, че той прошепна:

– Съжалявам, chere.

Час по-късно тя все още беше в безсъзнание.

Брет стоеше до нея и сърцето му се свиваше, докато гледаше бледото ѝ лице, толкова спокойно, колкото никога не го бе виждал. Доктор Уинслоу я преглеждаше.

– Е? – попита Брет с треперещ глас. – Защо още не се е свестила? Ще се оправя ли?

– Успокой се, Брет, красивата ти съпруга е цяла.

– Какво означава това? – запитва Брет.

– Няма счупени кости, но има сътресение. Тук има цицина като портокал.

– Това може да се окаже сериозно – каза Брет глухо.

– Не и ако една седмица лежи в пълно спокойствие. През следващите три дни я искам на легло. След това може да приема гости, но само за кратко. Никакво ходене, никакво яздене. Отделни спални. Много почивка.

Брет се намръщи, мислейки как ще държи Сторм неподвижна цяла седмица.

– Тя ще се бори със зъби и нокти – промърмори той.

– Никакъв бой – прибави Уинслоу. – Искам я напълно спокойна.

– Тя има най-ужасния характер на света.

Уинслоу се усмихна.

– Не го подкочоросвайте.

– Лесно ви е да го кажете – процеди Брет, гледайки припадналото момиче на леглото.

– Можете да ѝ давате капки от лауданум за болките, ако се влошат – продължи лекарят.

– Какви болки?

– Ще я боли малко глава.

Брет пристъпи до леглото и поправи завивките, като я гледаше внимателно.

– Сигурен ли сте, че е само сътресение? Тя повърна.

– Само сътресение е – увери го Уинслоу. – Няма нужда да се тревожиш, Брет, сам виждам.

Докторът си тръгна и Брет седна до Сторм. Тя не помръдваше. Той взе ръката ѝ. Беше топла и суха, напукана, а не копринена и мека. Държеше я, усещаше я, изучаваше я. Толкова беше странно да я вижда такава – изглеждаше млада и ранима. Отметна гъстата ѝ коса от слепоочието и, без да мисли, се наведе и целуна оголената кожа. Прониза го щастлив гъдел.

Няма да го направя, помисли си той. Няма да анулирам брака ни и това е.

След като взе решение, се почувства несравнимо по-добре. Нямахше повече да размишлява върху това. Нито миг повече. Защото ако мислеше, щеше да се ядоса на себе си и да почне да се измъчва или отново да реши друго. Тя простена. Той погали косата ѝ.

– Сторм, chere, спи. – Гласът му беше тих и мелодичен. – Шшшт, спи.

Миглите ѝ трепнаха и очите ѝ объркано се разтвориха.

– Ох.

– Боли ли те?

Тя преглътна.

– Главата.

– Искаш ли малко лауданум?

Тя затвори клепки за миг.

– Да, благодаря ти.

Брет пригответи капките, без да става. Всичко беше на нощната масичка.

– Искаш ли да облечеш нощница или ще спиш така?

Тя се намръщи и въздъхна.

– Не ме интересува. – Гледаше го. Той се поусмихна, плъзна ръка зад гърба ѝ и я повдигна. С другата ръка придържаше чашата до устните ѝ. Тя отпи и той я остави.

– Не си ли ядосан?

Брет я погледна.

– Ще говорим за всичко след няколко дни – каза той. – Сторм, ако имаш нужда от нещо тази нощ, още лауданум или друго, ще бъда в съседната стая.

Очите ѝ се присвиха.

– Защо?

– Защото там спя.

– Може да ме лъжеш – каза тя и се опита да вдигне брадичка, но още беше твърде слаба. За нейно удивление Брет не скочи разгневен, а само каза:

– Там ще спя.

– Можеш да се върнеш – прошепна тя, – при нея... Не се притеснявай за мен...

Брет усети наченки на гняв.

– Защо ме провокираш така?

– Много е красива – мърмореше тя, заспивайки.

Той се начумери. Нарочно ли го правеше? Приятно ли ѝ беше да му се подиграва? Така ли беше? Никоя жена не му се беше подигравала досега, още повече пък така безсрамно. Но тя не приличаше на никоя друга жена. Беше напълно, абсолютно уникална.

Брет отиде в спалнята си, но остави междинната врата отворена. Не можа да спи. Три пъти става да провери всичко ли е наред с нея и всеки път тя мирно спеше.

Сторм въздъхна. Мирисът на кленов сироп проникна в ноздрите ѝ. Палачинки, помисли си тя. Мама прави най-хубавите палачинки... Вслуша се за гласовете на братята си, поне на Рейт, най-шумния, никога не млъкващ или по-дълбокия глас на Ник, веселия тон на баща ѝ, дрънченето на съдове, стъпки. Ароматът се засили и Сторм разбра, че се е успала. Беше време за ставане, беше пропуснала утринните си задължения. Не я интересуваше, не и днес; чувстваше се прекрасно, топло, сигурно, обичана... Протегна се, изпъшка, изпъна се пак и отвори очи.

За миг ужасно се обърка, когато пред очите си видя тъмното, красиво лице на мъжа, който стоеше с поднос край леглото ѝ.

Реалността и ужасното, изтощително разочарование се стовариха с цялата си тежест върху нея. Не си беше у дома. Беше тук, омъжена за този човек. Този човек, който не я харесваше и си имаше красива любовница. *Брет.*

– Добро утро – каза той с усмивка. Когато погледът му лениво се спря върху лицето ѝ, Сторм осъзна, че е изритала завивките, така че се пресегна и ги придърпа нагоре, след което седна. Погледна към подноса в ръцете му.

– Гладни ли сме? Донесох ти закуска. – Той пак се усмихна. Сърцето ѝ подскочи и нещо течено и топло се плъзна по цялото ѝ тяло.

– Умираме от глад – отвърна тя, като го гледаше с недоверие.

Той внимателно остави таблата на леглото.

– Защо ме гледаш така? Добре ли спа?

– Като мъртвец – промърмори тя и отмести очи. Защо я гледаше, сякаш се опитваше да проникне в душата ѝ? Защо въобще беше тук?

Брет се подсмихна.

– Нашият готвач прави най-хубавите палачинки в града.

– Миришат страхотно – каза тя и започна да яде. Забеляза, че той я гледа и ѝ се прииска да беше имала възможност да си измие лицето и да си срещне косата, която сигурно приличаше на свраче гнездо. Пак го погледна и видя, че още я гледа, седнал до коленете ѝ.

– Странно ли изглеждам?

– Какво?

– Зяпаш ме.

Той се усмихна бавно и лениво.

– Не е необичайно за мъжете да зяпат красивите жени.

Тя почервения.

– Брет. – Това беше протест.

– Наяж се.

Тя пак се върна към палачинките, но вече беше напълно объркана. Защо му трябваше да казва нещо толкова невярно? Какво целеше, защо я обезоръжаваше още преди да я е подбрал за вчерашното бягство?

Дали се беше върнал при нея вчера?

– Как се чувстваш днес? – попита той, когато тя привърши. Сторм си пийна кафе.

– Страхотно. – Пое си дъх. – Е добре, хайде да свършим с това.

– Моля?

Тя вдигна отбранително глава.

– Знам защо си тук.

– О? – Той вдигна вежда по своя си вбесяващ начин.

За да ме разстроиш.

Той се усмихна.

– Ти обичаш да се караш, това ще да е!

– Само когато ти си ми насреща.

Той се намръщи.

– Донесох ти закуска и това е единствената причина, поради която съм тук. Е, и за да видя как си днес.

Тя потърси нещо в очите му.

И Бетси можеше да ми донесе да ям.

– Повечето жени биха умрели от удоволствие, ако съпрузите им носеха закуската в леглото.

– Не и тази жена.

– Ти си най-невероятната жена, която съм срещал – мрачно промърмори той.

– Не желая милостиви изказвания, най-малко пък от тебе.

– Сторм, хайде да се държим човешки, а? Защо все ме плюеш?

– Плюя ли те? – Тя отхвърли завивките и преметна дългите си, полуголи крака през ръба на леглото. Брет ги хвана, преди да допрат пода. Големите му ръце бяха много, много топли.

– Трябва да стоиш в леглото три дни.

– Моля?

– Пълна почивка в леглото за три дни, Сторм. И си под домашен арест до края на седмицата. Имаш сътресение.

Тя го зяпна.

– Наказваш ме, че те шпионирах!

Той рязко стана, отвратен.

– Не ставай глупава. Така нареди доктор Уинслоу и ти ще спазиш заповедите му.

– Чувствам се чудесно.

– Ще стоиш в леглото.

– Мога ли да използвам нощното гърне?

– Разбира се – каза той, без да се помръдне.

Тя се облегна на възглавниците.

– Имаш ли или нямаш да ми кажеш нещо за вчера? Едва забележи-ма усмивка изви ъгълчетата на устата му.

– Да, всъщност да. Следващия път, когато поискаш да разбереш къде отивам, ще те помоля да ме попиташ.

– Би трябвало да ми кажеш, че не е моя работа – мрачно каза Сторм.

– Може би – отвърна Брет. – По дяволите, Сторм! Можеше да си счупиш врата!

– Де да бях – каза тя, като гледаше в стената зад него.

Той стисна зъби.

– Толкова съм лош, така ли? Знаеш ли, че всяка една жена в този град би убивала да бъде на твое място?

– Аз не съм всяка жена, ако не си забелязал – изфуча тя. – И бих убивала за да не съм, където съм.

Втренчиха се яростно един в друг. Лошото настроение на Брет хвърляше сянка върху лицето му.

– Значи не отстъпваш, а?

Тя не отговори. Брет се обърна към вратата.

– Ще те навестя на вечеря. – Той я погледна строго. – Ако разбере, че си ставала... – Той спря. – Виж, обещавай ми, моля те, че ще се подчиниш на нарежданията на доктора.

Тя се замисли.

– Сторм, синьо-черна ще те направя от бой, като се справиш, ако не внимаваш!

– Добре – каза тя спокойно.

Той трясна вратата след себе си.

В мига, в който той излезе; тя почувства задушаваща депресия. Той всъщност се бе държал мило с нея, докато тя не бе започнала да се заяжда. Но защо? Защо такава промяна? След това в главата ѝ нахлуха спомените за миналата нощ в пълния им ужас и тя спря да се вълнува, че е била груба и неучтива. Лицето на червенкосата жена, на Одри, ѝ причиняваше болка. Толкова дребничка. Толкова гадно красива. Приплака ѝ се. Но вместо това почувства остър спазъм в главата, така че легна назад, затвори очи и се опита да не мисли. Беше невъзможно. Образът на Брет не я напускаше, тъмен и мрачно красив, настоятелен и неусмихнат. Въображението ѝ започна да си играе с нея: видя Одри, крехка и деликатна, в обятията на Брет, който диво я целуваше. Сторм простена.

И все пак денят не се оказа така безкраен, както очакваше. След сутрешната баня тя заспа и спа до късния следобед. Хапна малко за обяд, почете от „Илюстровани новости“, най-популярния вестник в града.

– Сторм?

Тя осъзна, че навън вече се е стъмнило и че пак е заспала. Гласът на Брет я погъделичка, мек, колебаещ се, сякаш той не беше сигурен дали трябва да я буди. Тя го чу да казва:

– Остави го тук, Бетси. Сигурно ще е гладна, когато се събуди.

– Да, сър.

– Цял ден ли беше в леглото?

– Спа през повечето време, сър, горкото момиче.

Последва тишина, после Сторм чу стъпки и затваряща се врата. По-души бифтек. Отвори очи, очаквайки да бъде сама. Но не беше. Брет седеше, небрежно разкрячен в едно кресло, обут в тесни бричове за езда, лъскави ботуши до коленете и свободна ленена риза. Косата му беше разрешена и докато гледаше през прозореца, предоставяше на Сторм съвършения си профил. Тя го погледа разсеяно, като започна с класическия, изваян профил. После отклони очи и се усети, че оглежда краката му. Беше ги виждала обути в мека кожа само веднъж и то за кратко. Не като сега, когато незабелязано можеше да зяпа. Бедрата му бяха твърди и мускулести и изглеждаха достатъчно мощни да я пречупят на две – ако попаднеш помежду им. Пазеше ярък спомен от първия път, когато се бяха целували на плажа, за твърдата му и настоятелна уста, за мъжката му коравина, притисната жадно в корема ѝ. Погледът ѝ несъзнателно последва посоката на мислите ѝ. Сега там нямаше твърда, тръпнеща подутина, само едно загатнато хълмче...

Тя преглътна, усещайки галоп на сърцето си, и отново погледна

лицето му. Ахна и се оцвети във всички оттенъци на червеното, защото той я гледаше, заинтригуван и развеселен. Искаше да умре. По-добре смърт отколкото да я заловят, че го гледа така безсрамно.

– Будна си – каза той.

– Да.

– Не исках да те събудя.

– Няма нищо.

– Мислех да стоя при теб, докато вечеряш.

– Чудесно – машинално отвърна тя, неспособна да го погледне право в очите.

– Да ядеш сам е... – Той се поколеба. – Самотно.

Тя го погледна. Не можеше да си го представи самотен, но пък и не можеше да си го представи мъртво пиян. Или като малко момче, продадено от майка си...

Той се усмихна широко. Тя се хвана, че му се усмихва в отговор. Постави таблата на скута ѝ и отхлупи ястията. Сторм не беше много гладна, не и след като цял ден беше спала. Почовърка в яденето.

– Зле ли ти е?

– Не, добре съм.

Той я подкачи:

– Винаги ядеш като кон.

Тя се почуди дали да се обиди.

– Спах през целия ден.

– Знам, Бетси ми каза.

Тя знаеше, че той знае. Тъкмо щеше да отмести подноса, когато видя някаква увита кутийка отгоре му.

– Какво е това?

Той се подсмихна. Тя му хвърли един поглед, но разкъса хартията. Беше кутийка с шоколадови бонбони. Тя обичаше шоколад. Той беше рядкост, децата го ядяха най-много веднъж в годината и тя направо се разтопи от удоволствие.

– Само бонбони – каза той, но се усмихваше.

– Обичам шоколад, а никога не мога да си намеря. Благодаря ти!

Тя засия и хвърли едно бонбонче в устата си.

– Искаш ли?

– Не, мерси – каза той. – Хубави ли са?

– Много – усмихна се тя отново.

– Такова просто нещо – промърмори той и поклати зачудено глава.

– Да поседя ли при теб за малко?

Тя се поколеба. Искаше да каже да, изненадана, че желае присъствието му, но твърде горда, за да го признае. Кимна.

Той започна да ѝ разказва местните новини и клюки. Сам Хендерсън, пришълец от Ню Йорк, бе инвестирал в хиляда акра северно от града за лозе. Общото мнение било, че е луд. Продадена била фирмата Потърс Импорийъм, но неизвестно на кого. А миналата нощ имало голям бой в някакъв салон със съмнителна репутация, в края на който двама мъже се оказали мъртви, а петима – сериозно наранени. Барбара Уоткинс чакала дете, Лиан Сейнт Клер била ухажвана от Джеймс Брадфорд, утре имало парти у Денофови, но, разбира се, те не можели да идат. Бил се отбил у Пол и му казал за злополуката и Пол щял да дойде в момента, когато това е възможно, тоест след два дни.

– Казал си му? – ахна ужасена Сорм.

– Казах му, че си паднала от коня.

Тя го погледна, като че ли беше луд.

– Отидох и у Грант и му казах същото – и двамата ме гледаха както ти сега. Както и да е, не е тяхна работа, че падна от дърво.

– Искаш да кажеш, от дървото на любовницата ти.

– Да.

Сговорът помежду им изчезна за миг и на негово място се настани остро напрежение. Сорм имаше чувството, че Брет чака извинението ѝ. Щеше да се извини – когато адът замръзнеше. Накрая той стана.

– Изморявам те.

– Можеш да идеш у Денофови без мен.

– Предпочитам да не ходя. – Той спря на вратата. – Ще се видим утре сутринта.

– Приятно прекарване. – Тя не беше планирала значението или тона на забележката, но той спря и се обърна към нея.

– Какво означава това? – Мислеше, че е разбрал. Никога преди не беше чувал такова грухтене от жена, но когато я погледна, изражението ѝ беше ангелско. С изключение на искрящите сапфирени очи.

– Означава да си прекараш добре – каза тя небрежно, но се изчерви.

– Какво точно значи, по дяволите?

Тя вирна брадичка.

– Значи, че знам точно къде отиваш.

– О, така ли? – Гласът му беше леден.

– Да.

– Та осветли ме тогава накъде съм тръгнал – рязко я изкомандва той.

– У нея.

Мускулите на лицето му се свиха.

– Но не ми пука – радвам се. Само да ме оставяш на мира.

Той преброи до десет, след това до двайсет.

– За твоё сведение – бавно каза той, – отивам долу в кабинета си да прочета вестниците, които оставих за сега – защото изгубих цял час да ти донеса закуска тази сутрин. – Очите му бяха като черни огньове. За миг тя не намери какво да каже, но той продължи, напълно изгубил дълго контролираното си самообладание:

– Защо, Стом? Защо всеки път ме докарваш до ръба? Защо въобще я споменаваш? Защо рушиш разбирателството, което тъкмо се зароди помежду ни?

– О? Значи, ако не я споменавам, тя ще изчезне?

– Това ли искаш?

– Не! – изкрещя тя. Лъжеше и го знаеше. – Аз те пращам при нея! Върви! Върви да спиш с нея – не ми пука!

Брет стоеше неподвижен със стиснати юмруци.

– Може би това е проклетият проблем.

Тя се разплака.

– Просто се махай – само ме остави на мира!

– С удоволствие – каза той и тръшна вратата.

12

– Марси!

Никога в живота си Сторм не се бе радвала така на някого.

– О, Сторм, скъпа. – Те се прегърнаха.

– Здравей, Сторм – обади се Грант иззад жена си. – Възстановяваш ли се?

Като знаеше колко са близки Грант и Брет, Сторм се изчерви, но прие целувката му по бузата.

– Да – промълви тя.

– Ще ви оставя насаме – каза Грант. – Къде е Брет, в кабинета ли?

– Нямам представа – отвърна Сторм с лека горчивина.

– Нищо, ще го намеря. – Грант излезе от салона.

– Добре ли си? – попита Марси.

Сторм мразеше да ѝ напомнят за съществуването на Брет. Къде ли беше все пак? Къде беше бил през последните два дни? Три, ако се броеше и днешният, който беше към края си. Беше му казала да я остави на мира, но представа си бе нямала, че това ще я направи толкова нещастна, гневна и смазана. Нито веднъж не се беше появил след последната им кавга, нито веднъж!

– Сторм, седни – каза Марси, взе ръцете ѝ и я притегли на канапето. – Е, изглеждаш добре.

– Добре съм. След три дни вече ще мога да излизам.

– Сътресенията не са шега работа.

– Толкова се радвам, че си тук – възкликна Сторм. – Ти си единствената ми приятелка!

– О, Сторм, не е така!

– Така е. Пол ме излъга. Предаде ме. Насили Брет да се ожени за мен и сега и двамата сме нещастни. Марси, ти си единствената ми приятелка. – Тя започна да се самосъжалява.

– Ами Брет?

– Въобще не споменавай името на това копеле пред мен.

Марси се намръщи.

– Сторм, как, за бога, успя да паднеш от коня?

Сторм се разсмя горчиво.

– От коня ли? Паднах от дърво!

– Как така дърво?

– Така! И познай чие дърво! – Смехът ѝ беше спрял и очите ѝ плуваха в сълзи.

– Чие? – внимателно попита Марси.

– На любовницата му. – Гласът ѝ беше равен.

– Моля?

– Аз го шпионирах, но, по дяволите, трябваше да съм сигурна какво прави по цяла нощ – и повярвай ми, така е, той ходи при нея. О, Марси, видях ги заедно. И тя е толкова красива!

Марси така се беше ядосала, че за миг не можа да отговори. Осъзна, че Сторм се опитваше да не заплаче, затова притисна главата ѝ към гърдите си и погали косата ѝ.

– Всичко е наред, скъпа. Плачи.

– Никога не плача – каза отбранително Сторм и вдигна глава. – Никога. Но откакто дойдох тук плаках толкова... Мразя го.

– Не е вярно – прошепна Марси.

– Вярно е. Знаеш ли, че не съм го виждала от три дни, нито веднъж? Но се радвам – така или иначе само се караме. Боже, не мога да дочакам татко да ме вземе.

След половин час Марси се извини и тръгна към кабинета. Вратата зееше. Тя почука и влезе, като хвърли бърз поглед на съпруга си. Очите ѝ се спряха на Брет и го приковаха към стената.

– Искам да поговорим.

Мъжете скочиха, но Брет изглеждаше стреснат от тона ѝ.

– Марси, здравей...

– Как можеш да си такова животно? Не разбираш ли, че Сторм е само на седемнайсет, дете, само в непознат град, без приятели?

Брет се беше опомнил от шока и тъмен облак покриваше лицето му.

– Прекаляваш, Марси.

– Тя е в салона и плаче, по дяволите!

Брет се стресна – едновременно смаян от езика ѝ и от казаното.

– Добре ли е? – попита бързо.

– Чувствата ѝ са зле. Не можеш ли веднъж да помислиш и за нейните чувства, вместо за своите? Не можеш ли да напуснеш проклетата си любовница поне за няколко дни и да се погрижиш за жена си? Изобщо интересува ли те, че е още жива?

– Отиваш прекалено далече! – избухна Брет. – Любовницата ми не ти влиза в работата, а отношенията ми със Сторм нямат нищо общо с теб!

– Мисля, че колкото по-скоро дойде баща ѝ, толкова по-добре за

нея – изкрещя в отговор Марси. – Дори не си надникнал в стаята ѝ от три дни – ей така, да я видиш. Караш ме да искам да ти извия проклетия врат.

– Тя ми каза да стоя настрана – извика Брет. – Всеки път, когато опитам да направя нещо хубаво за нея, тя ми го хвърля в лицето. Тя е възможно най-неблагодарната малка вещица... – Той се успокои изведнъж. – Държах се настрана заради здравето ѝ, не защото не ми пука за нея. Всеки път, когато попаднем в една и съща стая, започваме да се караме. Защо плаче тя?

– Защото я пренебрегваш – отвърна тихо Марси.

Той потъмня.

– Това е глупаво. Тя ми каза да я оставя на мира.

– О, Брет, глупако, понякога когато една жена каже нещо, има предвид друго, особено когато е горда като Сторм.

Брет я погледна така, сякаш се опитваше да разбере нещо напълно непознато и неразбираемо.

– Ти наистина ли мислиш, че тя плаче заради мен?

– Знам го.

Брет прекара ръка през косата си. Сърцето му странно бе подскочило при тази мисъл. Последните няколко дни бяха били ад. Беше се държал настрана не защото тя му беше казала така в прилив на гняв, а защото искаше тя да се оправи и състоянието ѝ да не се влоши от караниците им. Но половин дузина пъти на ден беше питал Питър и Бетси за състоянието ѝ и дали има всичко, от което се нуждае. Нощем, когато тя спеше, се промъкваше при нея и я гледаше, нещо, което странно го успокояваше, сякаш, ако не го правеше, щеше да се събуди и да разбере, че Сторм е била само сън. Погледна към Марси. Вече не ѝ беше сърдит. После побърза да излезе.

Сторм не беше в салона. Той почука тихо на вратата на спалнята ѝ.

– Сторм? Аз съм, Брет.

Никакъв отговор. Той отвори вратата. Тя стоеше неподвижно до камината, но когато той влезе, главата ѝ се обърна като на стресната птица. Носеше бледосиня копринена рокля със скромно деколте и кремава дантела по врата и китките. Косата ѝ беше пусната, само една панделка я придържаше назад. Брет се усмихна леко, но сърцето му се блъскаше бясно в гърдите. Почувства безумно желание да я сграбчи в обятията си и просто да я прегръща. Никога преди не бе искал просто да прегръща някоя жена. Затвори тихо вратата. За момент никой не проговори; само се гледаха един друг.

– Добре изглеждаш – каза нежно той и се усмихна. – Всъщност, никак не бях точен. Прекрасна си, както винаги.

За негова изненада устните ѝ потрепнаха и тя отмести подозрително блестящите си очи към огъня. Той се приближи към нея. Тя го погледна така изплашено, че той отстъпи. Тя отиде до прозореца, а той остана до камината.

– Какво има? – попита Брет все още нежно, с необичаен за ушите му глас.

– Какво искаш?

Той почувства, че тя каза това колкото можа по-грубо. Мисълта леко го ядоса.

– Марси каза, че си плакала.

– Тази предателка – каза Сторм и стисна юмруци.

Кажи ми защо.

Тя се извърна към него с насълзени очи.

– Искам да си ида вкъщи сега, Брет. Семейството ми липсва ужасно, просто ужасно.

Той се чу да казва:

– Не мога.

– Няма да позволя на Пол да те доведе до банкрут, кълна се!

Той сви лице.

– Не е това.

– Моля те!

Той се приближи до нея и тя залепи гръб за стъклото. Гърдите ѝ бързо се повдигаха – страх или възбуда? Той спря на сантиметри от нея, достатъчно близо, за да чувства горещината на тялото ѝ. Задържа погледа ѝ и не го пусна.

– Не искам анулиране – каза той.

– Какво?

Той положи длан на бузата ѝ.

– Не искам анулиране – повтори дрезгаво той. Другата му длан легна на другата ѝ буза и той нежно задържа лицето ѝ, докато сърцето му пееше.

– Брет... – Това беше шепот, може би изплашен. Сапфирените ѝ очи бяха огромни и мокри от сълзи.

Бяха толкова близо един до друг. Чувствената ѝ уста с цвят на ягода трепереше. Той също се разтрепери и започна да чувства силата на обзелото го желание.

– Магията ти ме завладя – каза той и сведе устни към нейните. Тя

не помръдна. Той я целуна много нежно, много внимателно, топла, но осезаема ласка. Езикът му докосна пълната ѝ горна устна, отново и отново. Тя потрепери силно. Той плъзна език в устата ѝ, търсейки и изследвайки релефа на зъбите ѝ, на бузите ѝ, на венците ѝ. Заби го по-дълбоко и хвана по-здраво лицето ѝ. Когато езикът ѝ се надигна към неговия, го разтърси диво желание. С огромно усилие на волята той леко отстъпи от нея, но не пусна лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Миглите ѝ бяха почти черни, дълги и извити и лежаха като ветрила върху златистата ѝ кожа. Устните ѝ бяха леко разтворени и молеха за още целувки. Ноздрите на съвършения ѝ нос трептяха. Никога не беше виждал такова абсолютно съвършенство в жена. Тя отвори очи. Той ѝ се усмихна, присвивайки ъгълчетата на очите си.

– Не бива да те възбудям, *ma chere*.

Тя го погледна настоятелно и възбудата му се възпламени още по-силно. Господи, как я желаше, сега, веднага. Пусна я.

– Не казвай нищо – промълви той. Страхуваше се да не наруши мига. Усмихна се отново, обърна се и излезе.

Тя беше поразена. Не от думите му, но от реакцията на тялото си на целувката му, от треперенето на устните си, от сладостните вълни, заливащи слабините ѝ. След това разбра. Все още край прозореца, тя едва не припадна, когато осъзна думите му: Не искам анулиране.

Сторм се скова. Той не искаше анулиране, ами тя! Беше толкова типично за него – решаваше сам за себе си, а страдаше тя, страдаше целият ѝ живот. Как смееше той! И защо в някакво скрито ъгълче на ума ѝ тайничко ликуваше? Тя отпъди нежеланото чувство, погребва го под твърдоглавието си. Дали въобще беше написал писмо до родителите ѝ? Едва ли, помисли си тя. Закрачи из стаята, опитвайки се да сдържа гнева си и зачака той да се качи, за да си легне. Не можеше да си представи да прекара остатъка от живота си с Брет. Какво го бе накарало да промени решението си? Някаква моментна прищявка? Нова мисъл я порази. Ако той вече не искаше анулиране, значи тази целувка е била само прелюдия към други неща – към консумация на брака. Дъхът спря в гърлото ѝ, а сърцето ѝ замря. Още чувстваше ръцете му, устните му върху гърдите си... Толкова съм безсрамна, помисли си тя. Беше чувала, че някога баща ѝ бил голям нехранимайко, когато е срещнал майка ѝ. И Ник беше такъв. Явно им беше семейна черта, помисли си тя, но на нея, като на жена не ѝ подходеше да бъде толкова дръзка. Пожела си силно да може пак да бъде старата Сторм, онази, която насини окоето на Лени Уилис, когато беше посмял да я целуне. Онази, чието тяло ѝ

принадлежеше изцяло. Не тази Сторм, това странно същество в смешни рокли, омъжено за непознат, когото ненавиждаше... но желаше.

Беше толкова погълната от мислите си, че изпърво не забеляза, че Брет е в стаята си. Пое си дъх за кураж, отвори вратата между двете спални и влезе. Той стоеше до крака на леглото, гол от кръста нагоре. Извърна рязко глава и в очите му проблесна тъмен пламък. Сторм веднага забрави за себе си, забрави какво искаше да каже. Само гледаше. Раменете му бяха широки, а гръдния кош – мускулист и леко окосмен. Нямахме и грам тлъстина по него. Тъмните, къдрави косъмчета се стесняваха в една ивица и изчезваха в панталона му. Беше виждала мъже без ризи и преди, дори голи. Е, Рейт и Ник като момчета. Гледката обаче никога не я бе поразявала така, изстисквайки всяка мисъл от главата ѝ, карайки я да се задъхва конвулсивно.

– Сторм, не трябва да си тук – каза плътно той. Тя вдигна очи и си спомни, излезе от трансa си. Това беше грешка. Видя глада в очите му, забързания пулс на шията му. Знаеше, че той иска да я люби. Мисълта я разтърси.

– Брет, не можеш сам да решаваш нещо, което засяга и мен.

Той се стресна, очевидно изненадан, а след това и разтревожен.

– Искаш да кажеш, за анулирането?

– Да. – Тя вдигна брадичка. – Аз още го искам. Не желая да съм ти жена до смъртта си. Няколко дни можеше да се понесе, но не и завинаги. О, не.

Той рязко пое дъх и тя разбра, че се е разгневил.

– Много лошо – каза той накрая, много тихо.

Тя не можеше да повярва.

– Много лошо ли? Искаш да кажеш, че чувствата ми не те интересуват? Не те ли интересува, че те ненавиждам? Ще ме задържиш против волята ми? – Когато той не отговори, тя каза: – Ще избягам.

Той скръцна със зъби. След това с видимо усилие се овладя.

– О, съмнявам се, Сторм. Мисля, че мога да те накарам да пожелаеш да останеш. – Той се усмихна. – Знам, че мога.

Сластта в гласа му не можеше да се сбърка, сексуалният намек.

– Противен си – изсъска тя. – Защо? Защо промени мнението си?

– Защото те искам и ако бракът е цената ти, ще я платя.

Тя не можеше да повярва. За миг не можа нищо да каже, но след това изригна:

– Но аз не те искам!

Той се усмихна; явно се забавляваше.

– Искаш ме, и ще ме имаш. Довери ми се. – Това бяха последните му думи.

Брет беше напуснал града и всичко беше толкова различно без него. Сторм стоеше в кабинета му и почти чувстваше присъствието му. Чувстваше лекия мирис на пури и кожа. Толкова лек, почти несъществуващ. Той щеше да си бъде у дома днес.

Рано сутринта беше тръгнал, след онази странно нежна целувка и изявлението, че не иска вече анулиране. Имаше работа в Сакраменто, така каза и щеше да се върне след три дни. В нощта на завръщането си щеше да я заведе на рожден ден. Домакинята беше малко по-голяма от нея и Брет мислеше, че ще се харесат. Сторм заобиколи голямото махагоново бюро, покрито с черна кожа, и седна. Представи си как Брет влиза; сигурно щеше да изпадне в бесен гняв, мислейки, че тя се рови в книгата му или нещо такова. Трябваше да признае, че беше любопитна.

Последните три дни, последните от затворничеството ѝ, бяха били толкова спокойни. Мирни. Небезпокоявани.

Скучни, мрачно си помисли тя.

Едно можеше да се признае на Брет – когато беше наоколо, животът никога ни беше скучен. Не че ѝ липсваше или чакаше завръщането му. Нямахме да му се остави по въпроса за анулирането. Той искаше тя да се срещне с жената, която имаше рожден ден, сякаш имаше някакво значение – сякаш тя, Сторм, щеше да остане. Нямахме да прекара остатъка от дните си като госпожа Брет Д'Аршан. Тази мисъл бе твърде ужасна. Даже потръпна.

Но в нея имаше една предателска частица, която се вълнуваше, че той ще се върне. Комично! Брет беше арогантен, самовлюбен, твърде взискателен, избухлив и расист. Имаше най-ужасния нрав, който беше виждала. Единственото хубаво нещо в него беше невероятният му външен вид, което не беше много.

Не, никак даже не го чакаше да се върне.

С ужас осъзна каква лицемерка е. Скочи и с досада напусна кабинета.

Брет не отричаше, че е развълнуван.

Приближавайки се към града, усети, че си подсвирква. Доброто му настроение нямаше нищо общо с работното му пътешествие, което беше повече извинение, за да се махне от тази къща за три дни, тъй като си

нямаше достатъчно доверие, не и след като реши да остане женен, с всичко, което следваше от това.

Сайън го чакаше с Крал и Брет порядъчно го стресна.

– Стомр вкъщи ли си остана? Искала ли е да излиза? Да язди? Добре ли е?

Доволен от отговорите, той прати Сайън у дома, а сам отиде право в бялата къща на Одри.

Тя влезе в салона миг след като прислужничката го беше въвела. Видя от изражението ѝ, че се радва да го види; не се бяха срещали откакто Стомр падна от дървото.

– Брет!

Тя хвана раменете му и го целуна. Той прие целувката, но не ѝ позволи да се притисне до него и се откъсна, преди целувката да се задълбочи. Тя отстъпи назад и за минута двамата се гледаха в очите.

– Разбирам – каза тя.

– Винаги си била схватлива – каза благодарно Брет. – Възнамерявам да продължа брака си, Одри. Стомр е много горда. Сега не е времето да си имам любовница.

– Ти си влюбен в нея – каза тя. – Видях го онази нощ. Брет се усмихна.

– А, ето че този път интуицията те измами. Не, скъпа, не съм влюбен в нея, но я желая. Знам, че това идва внезапно, без предупреждение. Утре ще вложя доста пари в сметката ти. Ще бъде повече от достатъчно, докато си намериш друг покровител.

Тя докосна бузата му.

– Брет, имам няколко кандидат-покровители, наредени на опашка и чакащи. Подаръкът ти не е необходим.

– Тогавя си купи нещо, което искаш.

– Благодаря – каза просто тя. Беше облечена в сатенен халат, поръбен с етамин и тънка копринена риза отдолу. Тя го погледна прелъстително.

– Какво ще кажеш за едно последно сбогом?

Брет поклати глава. Тя беше разкошна жена, тялото ѝ беше идеално акордирано към неговото, но той не почувства и най-леката съблазън, дори присъствието ѝ, разкриващо редките ѝ прелести. Тази нощ, помисли си той и в тялото му се разля прекрасна, гъделичкаща възбуда. Тази нощ щеше наистина да направи Стомр своя жена.

– Мисля, че не искам, Одри.

Тя го изпрати до вратата.

– Сторм е много щастлива. Чудя се дали го знае.

Той се разсмя.

– Бих искал някой да можеше да ѝ го каже. Тя ме ненавижда.

Одри се смя.

– Принудителните бракове не са най-доброто начало за една връзка – каза ѝ той.

– Да, и все пак. Ти си... беше... най-добрата плячка в града. Това момиче е лудо.

Те се целунаха платонически.

– Брет – каза Одри, – ако промениш решението си, аз винаги ще бъда на разположение. Дори и ако е само за през ношта.

Брет се усмихна; очите му танцуваха.

– Добре действаш на самочувствието ми, Одри. И кой знае? Може и да се възползвам някой ден от предложението ти.

– Госпожа и госпожица Сейнт Клер са тук, мадам – каза Питър.

Защо бяха тук? Тя се намръщи, подбра полите си и забърза надолу по стълбите. Разглеждаше златистата сатенена рокля, която щеше да носи вечерта. Марси ѝ беше казала, че с нейния тен златното ще ѝ стои великолепно. Сторм искаше да изглежда възможно най-добре тази вечер, въпреки че си беше бясна, тъй като искаше Брет да се гордее с нея.

– Здравей, Сторм. О, ама ти въобще не изглеждаш болна – каза госпожа Сейнт Клер.

– Здравейте Елен, Лиан – каза Сторм – Питър, донеси, моля те, нещо за пиене. – Тя не осъзна колко царствено звучи. – Ако обичате. – Тя им посочи да седнат.

Лиан беше прекрасна в бледорозова дневна рокля, която напомни на Сторм, че Брет е ухажвал Лиан поне шест месеца преди тя да пристигне в града. Почувства се не на място, твърде висока, некрасива. Седна сковано на един стол.

– Нямахме възможност да те посетим по-рано – каза Лиан. – Въпреки че знаехме за злополуката ти – добави тя.

– Толкова се радвам, че си добре.

Да бе, помисли си Сторм, но се усмихна.

– Брачният живот явно ти понася, скъпа – вметна Елен с ослепителна усмивка. – Разбира се, Брет би се примирил с каква да е жена.

Сторм успя отново да се усмихне. Не беше сигурна дали това е комплимент, или не, но започна да ѝ прилошава от страх.

– Ще идваш ли у Уейнскотови? Сузан има рожден ден. Познаваш ли я? – жизнерадостно издърдори Лиан.

– Не, още не, но Брет иска да отидем. – Сторм признателно се обърна към Питър, който постави до тях поднос.

– Брет отсъстваше по работа за няколко дни, но днес се връща.

Въпреки че наливаше лимонада, в стаята се възцари напрегнато мълчание. Сторм подаде чашите на Лиан и майка ѝ и се почувства неловко. Те имаха самодоволен вид.

– О, Брет е вече тук – щастливо каза Лиан. – Видяхме го.

Притеснението на Сторм нарасна и тя внимателно остави чашата си. Усмивката ѝ замръзна.

– Влизаше в някаква красива бяла къщичка с очарователна ограда. Улица Сътър, номер 33. – Това беше Лиан.

На Сторм ѝ прилоша. Сякаш целият свят се срути в този миг.

– Толкова е великодушно от твоя страна, мила, да пускаш Брет при любовницата му и да му позволяваш да не го крие – с удоволствие каза Елен Сейнт Клер. – Разбира се, така върви светът. Всички мъже имат любовници.

– Е, когато аз се омъжа, моят няма да има – каза Лиан.

– Грант Фърлейн също си няма. Не е ли странно, че Брет се връща отдалече и отива да види нея преди теб?

– Брет може да прави всичко, каквото пожелае – отвърна Сторм, уплашена, че всеки миг ще избухне в сълзи.

– Ние очакваме анулиране – каза тя злобно, тъй като знаеше, че след минути целият град ще го знае. След това се почуди дали е трябвало да го казва, дали не бе отишла твърде далеч. Едва дишаше.

– Анулиране! – ахна Елен. – Е, това вече е новина!

След малко двете си тръгнаха, като Елен състрадателно отбеляза, че Сторм не изглежда добре и може би ще трябва да полегне. Сторм успя да ги изпрати до предната врата, после се върна в салона и се загледа в красивата градина, в която се смесваха розово, виолетово, бяло и жълто. Нищо не виждаше.

– Няма да заплача – каза тя. Вече знаеше за Одри, защо тогава се чувстваше така ужасно наранена, като че ли я бяха простреляли? Той въобще ходил ли беше в Сакраменто? Боже мили! А какво, ако беше прекарал последните три дни с нея!

Една самотна сълза се плъзна по бузата ѝ.

Сторм не знаеше колко дълго е стояла пред френския прозорец, но когато вратата на салона се отвори и затвори, тя почувства

присъствието му, без дори да поглежда. Не се обърна, дори когато той нежно каза името ѝ.

– Сторм – беше като милувка.

Тя продължи да се вира в градината, опитвайки се да потуши огромната болка, фокусира вниманието си на розовите азалии и виолетовия хибискус. Чу отново името си, този път не толкова нежно, а леко въпросително. Не помръдна. Махай се, молеше се безмълвно тя. Просто се махай.

Чу го как се приближава и замръзна. Той я хвана и рязко я завъртя към себе си.

– Трогнат съм от това колко се радваш да ме видиш – саркастично каза той.

– Защо очакваш радост? – попита тя яростно.

Той я зяпна.

– Какво има?

– Трябва да се облека за вечерта – каза тя и се опита да се изтръгне. Хватката му я задържа.

– Няма да излезем преди седем.

Тя отбягна погледа му.

– Трябва да се изкъпя и да си измия косата. Моля те. Пусни ме.

Той не го направи и тя сграбчи китките му.

– Не ме докосвай! – изкрещя тя, неспособна да понесе това – ръцете му, които преди малко са били върху нея. Той я пусна рязко и тя избяга от стаята. Чувстваше как я гледа, докато не изчезна зад вратата на спалнята си.

Брет страдаше. Смешно. Така бе искал да я види, но тя го мразеше. От момче не се бе чувствал така наранен, откакто бе прекарал първата си година в хасиендата. Тогава беше уязвим и тъжен и не знаеше какво да очаква от човека, който го беше взел от майка му. Но си беше платил за тази слабост. Беше се научил да се защитава срещу презрението и ненавистта им. Беше се научил да погребва болката и да я превръща в гняв и действие. И не му харесваше начинът, по който се чувстваше сега – ама никак. Твърде много му напомняше за онези дни; и всичко това, защото бе приел факта, че желае да види жена си. Дали тя още се ядосваше за решението му да не анулира брака? Просто трябваше да го приеме и той знаеше, че това щеше да стане, когато легнеш с нея. Тогава не само ще го приеме, но ще го моли да остане. Страстта, която щяха да споделят, щеше да промени мнението ѝ, а той чувстваше, че тази страст няма да угасне с години. Дотогава Сторм ще е по-възрастна и може би дори щяха да се сприятелят. Щяха да си народят деца, които да заздравят връзките помежду им. Защо тя не можеше да мисли разумно?

Брет реши да не обръща внимание на враждебността ѝ. Щеше му се да ѝ каже колко великодушно е отпратил любовницата си, но после реши, че ще ѝ каже, когато си го заслужи – а само господ знаеше кога ще се да е това. Беше раздразнен; прекрасното му настроение отпреди час се беше изпарило. Но когато Сторм слезе след няколко часа, той разбра, че си струва да търпи, но да я задържи, разбра още, че е повече от омалгосан – беше вманиачен. В дълбоко изрязаната си златиста рокля тя приличаше на приказна принцеса – не, на богиня, подобно на Венера, която слиза сред смъртните. Дъхът му направо секна. Тази вечер, помисли си, щеше най-сетне да я има. От бързия поглед, който хвърли на лицето ѝ разбра, че това няма да е лесно. Но той беше майстор на прелъстяването.

Тя спря на последното стъпало и замълча. Очите ѝ бяха най – сищото нещо, което някога бе виждал, почти виолетови. Изглеждаше не-реална. Той се усмихна, изпусна сдържаната си въздишка и взе ръката ѝ.

– Изглеждаш зашеметяващо – каза той искрено. Вдигна дланта ѝ и я целуна, докосвайки меката кожа с език. Когато вдигна глава видя, че тя го гледа втрещено. Знаеше, че работата му е опечена.

– Може ли?

Тя не отговори.

В каретата Брет продължи да я предразполага.

– Да ти разкажа ли за пътуването си? – попита учтиво той. Днес косата ѝ бе вдигната на нежни букли около главата ѝ и той си пожела да изтегли фуркетите един по един и да пусне този разкош на воля. Представи си как тя го язди, а завесата от коси заслепява очите му. Еротичните му мисли предизвикаха логична физическа реакция. Тя го погледна хладно и потръпна. Той почувства прилив на гняв.

– Цяла нощ ли ще ме наказваш с мълчанието си?

– Разбира се, че не – отвърна тя. – Просто нямам какво да ти кажа – освен може би да обсъдим анулирането.

Той се вбеси ужасно.

– Няма да има анулиране. Казах ти вече.

Тя се загледа през прозореца.

– Тогава нямаме за какво да говорим.

– Добре – изръмжа той.

Рожденият ден бе означен с бал. Алеята пред дома вече беше задръстена от карети и ездитни коне, а вътре имаше около двеста души, жените в искрящи рокли и бижута, а мъжете – в най-елегантното си вечерно облекло. Сторм свали наметката си и Брет я въведе с ръка на лакътя ѝ. Те спряха и се огледаха. Той я придружаваше, представяше, но се притесняваше от погледите, които ѝ хвърляха. Когато бяха очи в очи с някого, той беше учтив и мил, но усети нездравия интерес зад любезните физиономии. Какво, за бога, ставаше?

Рандолф Фърлейн се приближи до тях и едва погледна Брет.

– Здравей – каза той, разкъсвайки Сторм с очи. Брет веднага заста на нащрек.

– Здравей, Рандолф – каза рязко той.

– Здравсти – отзова се и Сторм със светнало от удоволствие лице. Тревогата на Брет се засили. – Рандолф, как така не ни посещаваш вече?

Той се усмихна и се взря в очите ѝ. Брет стърчеше до тях и се чувстваше като натрапник.

– Реших, че не е подходящо, имайки предвид, че сте младоженци.

– О, но това е смешно. На Брет ще му е приятно, нали?

Той я погледна.

– Питаш дали ще ми е приятно Рандолф да ни посети? Разбира се.

– Виждаш ли? Освен това Брет го нямаше последните три дни, така че щях да се радвам на компанията ти.

Рандолф се усмихна, поласкан.

– Ще дойда утре – каза той и погледна Брет. – С твое разрешение, разбира се.

Мислейки за предстоящата любовна нощ, която, без съмнение, щеше да продължи и през деня, Брет се усмихна леко.

– Не утре, Рандолф. Друг път. Утре Сторм ще е заета.

– С какво? – попита рязко тя.

– С мен – отвърна той. Тя отвори уста, след това хвана Рандолф под ръка и му прошепна нещо, което Брет не можа да чуе, но знаеше, че е за него.

– Хайде да потанцуваме – каза тя на Рандолф. – Брет няма нищо против.

Рандолф го погледна. Той всъщност имаше нещо против.

– Вървете – каза той, защото иначе щеше да е грубо. Гледаше ги, докато се въртяха по дансинга, как тя се усмихна на Рандолф и той ѝ отвърна със същото. Внимаваше да не би двамата да се притиснат твърде силно един до друг – и се ядосваше, ужасно се ядосваше.

Изпи чаша шампанско. Танцът почти беше свършил и той осъзна, че е гледал неотклонно жена си през цялото време. Отмести поглед. Един мъж, когото едва познаваше, поспря да му представи братовчедка си, която се изчерви, когато той ѝ се усмихна. Започна нов танц и когато Брет погледна към жена си откри, че тя пак танцува, този път в обятията на Лий Скот. Брет се намръщи страшно и си взе нова чаша с шампанско.

– Здравей, Брет.

Нямаше настроение за Лиан, но ѝ се усмихна бегло.

– О, Лиан. Как си?

– Просто прекрасно – отвърна тя, сияеща, хвана лакътя му и се притисна до него.

– Ще ме удостоиш ли с един танц или смяташ цяла нощ да гледаш жена си?

Винаги джентълмен, Брет допи чашата си и я остави. Почуди се дали Лиан нарочно бе подчертала думата жена, но я завъртя по дансинга и затърси с поглед Сторм. Тя и Лий се смееха и очевидно се наслаждаваха на танца. Сторм никога не се смееше с него. По дяволите, дори не се усмихваше!

Лиан не спираше да бърбори и Брет ѝ отговаряше разсеяно, тъй като бе твърде зает да наблюдава жена си – и да мисли за предстоящата нощ. Беше решен да отиде при Сторм, когато свърши танцът, но Лиан увисна на ръката му и настоя да го запознае с братовчед си, новодошъл от Филаделфия господин. Сега Сторм танцуваше с Робърт, друг бивш

ухажор, и Брет направо побесня от гняв.

Замисли се над възможността тя да се опитва да го накара да ревнува. Ако беше така, със сигурност не успяваше, защото той не изпитваше никаква ревност. Сграбчи ръката ѝ за следващия танц и грубо остави братовчедата от Филадельфия сам.

– Мой ред е, сладка ми жено – каза той.

– Боя се, че ме болят краката – отвърна тя, като го погледна право в очите. – Пък и съм толкова жадна.

Брет успя да запази самообладание.

– Нека ти донеса малко шампанско – сковано каза той.

– Благодаря – промърмори тя. Вечерта не вървеше по план.

Когато се върна с шампанското, около нея стояха Рандолф, Лий и Робърт и ѝ правеха мили очи както преди. Брет щеше вече да ги разблъска, когато осъзна колко глупаво щеше да изглежда. Той не трябваше да се съревновава. Тя му беше жена.

– Заповядай – каза той и ѝ подаде чашата. После отиде сам да пофлиртува малко. Но беше трудно да се флиртува, когато си женен и луд по собствената си съпруга. След като понесе един танц с него, Сторм танцува безспир още час. Толкова ѝ беше бесен – излъга го за краката си, унижи го пред всички – той стоеше, зяпаше и се наливаше с шампанско, танцувайки от време на време с някоя дамичка. Чувстваше се ужасно, а Сторм сякаш никога не бе била по-щастлива.

– Вярно ли е?

Брет се обърна и видя Пол Лангдън, който явно беше ядосан на някого.

– Здравей, Пол.

Пол хвърли поглед към Сторм.

– Вярно ли е, Брет?

– Кое?

– Исусе! Проклетият слух се носи от часове из салона – че ще анулирате брака си!

Брет го зяпна, абсолютно шокиран, и изведнъж побесня. Нищо чудно, че ги гледаха странно. Той не беше казал на никого. Само Марси и Грант знаеха, но и двамата бяха наясно за промяната в плановете му. Което означаваше... Той погледна към Сторм и искрено пожела да ѝ извие врата.

– Не, Пол, не е вярно.

Пол въздъхна облекчено.

– Кой идиот е пуснал слуха?

– Нямам представа – мрачно отвърна Брет. Пресуши шампанското. Започваше да се напива. Което беше добре, защото ако не стореше това, щеше да я завлече у дома насила. Да я завлече и да я прелъсти, да я направи своя завинаги. Тогава се сети, че такова рязко тръгване само ще подхрани клюките. Така че продължи да стърчи и да пие, правейки се, че се забавлява и не го интересува поведението на жена му. Накрая обаче реши, че е понесъл достатъчно и има право на още един танц с нея. Прекъсна ги с Рандолф възможно най-небрежно, но това момче танцуваше с нея вече за трети път. Усмивката на Сторм веднага угасна и тялото ѝ изстина в ръцете му.

– Усмихни се, та chere – каза той и се усмихна на себе си. – Или ще ти извия врата. – Дотук с прелъстяването. Искаше му се да се изрита. Тя ахна. Предупреждението в гласа му я смути, както и бавно нарастващото напрежение в тялото му. Опита се да се усмихне. Той я притегли плътно, плъзна ръка по хълбока ѝ и я задържа по-надолу, отколкото беше прилично.

– Брет, спри – каза тя, стресната от физическия контакт. Да я притесни пред всички ли се опитваше?

– Ако не се усмихнеш... – каза той и не довърши. Наведе уста към нейната и я целуна, пред всички. Целувката му беше твърда, гореща, не брутална, но напълно недопустима. Той насили устните ѝ и заби език помежду им. Тя почувства притока на кръв в лицето си и се стегна. Така не можеше! Той беше гневен; тя го чувстваше по твърдия напор на тялото му, по леко чуждия начин, по който я беше целунал. Привлекателността му освободи инстинктите ѝ, но тя не посмя да го отблъсне, не и пред всички. Той вдигна лице, усмихна се доволно и я завъртя по паркета.

– Така ще имат за какво да говорят – каза той.

– Пиян ли си? – попита тя, без да е сигурна дали задъхания му глас се дължи на нерви, или на въздействието ѝ върху него.

– Не съвсем – отвърна той със сладък глас – твърде сладък.

Когато танцът свърши, той хвана ръката ѝ.

– Благодаря ти, миличка – каза. Вдигна дланта ѝ и я целуна.

* * *

Натискът върху лакътя ѝ беше болезнен, но когато тя протестира и се опита да се изтръгне от него, той я стисна по-силно. Сторм сковано се облегна в колата, без да го гледа. Сърцето ѝ биеше бясно. Той не я гледаше, нито ѝ говореше. Добре. Тя нямаше какво да му каже. Реши да

не обръща внимание на лошото му настроение. Щеше ѝ се каретата да не е толкова тясна, да не се налага да седят толкова близо един до друг, с допрени колене. Краката ужасно я боляха от часовете танци. Беше поискала да си го върне за посещенията му у Одри и явно беше успяла. Въпреки че на Брет не му пукаше за нея, тя знаеше, че ще се вбеси, когато види, как жена му флиртува пред всички. Ръцете му бяха кръстосани на гърдите.

Когато стигнаха, Брет внимателно ѝ помогна да слезе и да изкачи стъпалата. Забави крачка, когато забеляза, че тя едва се държи на крака. Бетси и Питър излязоха да ги посрещнат, но Брет ги отпрати. Обърна се бавно към Сорм. Тя веднага разбра, че е загазила.

– Уморена съм – започна тя и сложи ръка на перилото.

Той хвана китката ѝ.

– Кажете ми, сега, на кого точно каза за анулирането?

Тя преглътна и си пожела да умре.

– На никого.

– Тогава как е възможно, Сорм, то да е центърът на клюките днес?

Тя предателски се изчерви.

– Не знам – промълви сподавено.

– Няма значение – спокойно каза той. – Просто ще трябва да им кажем истината, нали? – Той се обърна и влезе с широки крачки в кабинета си. Тя хукна по стълбите, силно уплашена. В мига, в който бе казала на ония кокошки, бе разбрала, че прави грешка. Затова ли беше ядосан? Защото го е накарала да се чувства като глупак? Е, добре! Как ли е изглеждала пък тя, докато той е бил при любовницата си само седмица след сватбата им? И защо той криеше гнева си зад тази учтива маска, когато би трябвало да помете къщата с нея?

– Ще видим какво ще им кажем – промърмори си тя.

След като се преоблече за сън в синя копринена нощница с висока яка, ефирна и прилепваща, но и наполовина не толкова неприлична, както някои други дрехи, тя освободи Бетси и се шмугна в леглото. Беше изтощена емоционално и физически. Но едва беше затворила очи, когато Брет влезе през междинната врата. Сорм подскочи, когато той запали нощната ѝ лампа. Гледаше я. Тя разбра защо е дошъл и се притисна към възглавниците. Морскосиният му халат беше така небрежно завързан, че тя виждаше пъпа му и къдравите косъмчета отдолу.

– Брет, не ми се говори точно сега – промълви тя.

– Добре – каза той. – Нито пък на мен. Тя видя жегата в очите му.

– Махай се.

Той сложи коляно на леглото. Сорм се зави по-плътно. Леглото хлътна; той се качи върху нея и големите му, силни ръце хванаха раменете ѝ и я задържаха.

– Не – ахна тя. Очите му засияха по-силно. Приличаха на черни пожари. Той се надигна и отхвърли завивките, които ги разделяха.

– Сорм – дрезгаво каза той и изведнъж улови лицето ѝ и я зацелува. Целувката му беше невероятно мека и нежна. Той прокара устни по нейните, пъкна коляно между бедрата ѝ и ги разтвори. Настани се между краката ѝ и тя с паника усети горещата му мъжественост. Започна да се изхлузва.

– Спокойно, *cherie* – прошепна той и дъхът му беше топъл и възбуждащ. Ръката му погали нейната и усещането за облечена в коприна плът бе неповторимо. Сорм видя леката му усмивка. Обърна глава, за да не я целуне. Той се разсмя възбудено и ухапа шията ѝ. Кръвта ѝ пулсираше мощно, зашеметяващо. Слабините ѝ се надигаха в отговор на неговите. Когато езикът му докосна ухото ѝ с безкрайна нежност, тя ахна. Ръцете му напипаха гърдите ѝ, погалиха ги нежно през коприната, погалиха зърната им, които щръкнаха болезнено. Устните и дъхът му върху ухото ѝ бяха разтапящи. Сорм чу дрезгав стон и осъзна, че излиза от гърлото ѝ.

– Това е то, *cherie* – прошепна той. – О, да, остави се – за мен, Сорм, заради мен.

Думите му се забиха в съзнанието ѝ. Той беше невероятен. Докосването му беше самото съвършенство. Той свободно използваше невероятните си изкусителни способности и тя падаше в мрежите му. Устата му се върна върху нейната и леко я погали. Едната му ръка стискаше бедрото ѝ. С другата той дразнеше зърното на гърдата ѝ. Сорм беше възпламенена, но отказа да разтвори уста под езика му. Беше бясна.

– Отвори устните си, Сорм, отвори ги за мен – прошепна той и стисна и двете ѝ бедра, вдигайки я към твърдата си ерекция.

– Не – каза Сорм. Грешка. Езикът му нахлу в устата ѝ и се завърта там еротично, силно и предизвикателно. Умът ѝ заповядваше пак да каже не, но тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше и ръцете ѝ сграбчиха раменете и тила му. Той простена. Този мъжествен звук и неудържимата тръпка, която я прониза усилиха пулсирането в тялото ѝ. Без да им заповядва, ръцете ѝ сами хванаха силните му бедра. Брет възкликна и вдигна ръце.

– Господи, Сорм, искам те...

– Да – простена тя, притегли ханша му към себе си и обвини бедрата

му със своите. – Да, Брет, да!

Той простена в отговор и изведнъж тя усети голата му мъжественост, която се плъзгаше по бедрото ѝ. Разтърси я тръпка от главата до петите и тя се изви диво срещу него, стенийки, целувайки го, хапейки устните му. Езикът ѝ изскочи от устата и обходи неговата. Той плъзна ръце по тялото ѝ, стенийки, хвана гърдите ѝ и ги стисна. Зъбите им се удариха при целувките. Тя притисна мократа си женственост към него. Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ, докато устата му се разхождаше по шията ѝ. Захапа кръглите ѝ гърди, пак и пак, стенийки името ѝ и обсипвайки ги една след друга с буйни целувки. Захапа едното зърно и го погали с език. Тя изкрещя. Органът му, горещ и твърд, се придвижи непоколебимо срещу нея и се потърка във влажното ѝ лоно. Стори ѝ се, че умира. Щеше да умре. Лежеше, разтворена и мокра, и чакаше.

– Моля те – изстена тя. – Моля те, моля те, о, Брет!

Ръцете му се плъзнаха под ханша ѝ и го повдигнаха.

Той се заби в нея, разкъсвайки за миг преградата на девствената ѝ ципа. Тя ахна при неочакваната болка и той застина, навлязъл дълбоко в тялото ѝ. Постепенно болката отслабна. Сторм се присви около огромния член и Брет извика. Започна да се движи, отначало бавно и нежно, с къси и леки удари. Сторм стенеше, движеше се заедно с него плавно, естествено, стискайки го с бедрата си, опитвайки се да го поеме още по-дълбоко в себе си. Той се задвижи по-бързо и по-силно. Тя изскимтя, простена. Ударите му станаха интензивни, решителни, все по-бързи и по-бързи. Тя не можеше да го понесе. Удоволствието я хвърляше в агония. И тогава дойде жестокото, разтърсващо освобождаване и викове, викове, викове.

Когато ритъмът на сърцето му се поуспокои, разумът му дойде на мястото си. Брет почувства с цялото си тяло жената, с която се беше любил така всеотдайно. Боже господи, помисли си той, изумен от страстта ѝ. Заляха го топли, ликуващи вълни. За миг прегръдката му стана по-силна и той вдъхна аромата ѝ. След това усети триумфа и чувството за притежание. Усмихна се широко. Излезе от нея и легна отстрани, вече готов за втори път. Усмихна се и я погледна. Ръката му се плъзна по нейната и се наслади на копринената кожа. Нощницата беше омотана около кръста ѝ и гледката му хареса. Но тя го погледна смразяващо и се извърна така рязко, че леглото подскочи. Брет настръхна, чудейки се какво е това ново безумие. Погали гърба ѝ и желанието отново го заля.

– Не – извика тя и рамената ѝ затрепериха. Той не можеше да повярва – тя плачеше?

– Сторм?

– Махай се – изхълца тя отчаяно. – Махай се от мен.

Той се скова. Защо беше разстроена? Тя го беше желала точно колкото и той нея. Беше отговорила на страстта му с невероятна сила. Намръщи се и докосна талията ѝ.

– Сторм?

Тялото ѝ се стегна, сякаш отблъскваше допира му. Той се дръпна и сърцето му заби по-силно.

– Защо плачеш?

Не последва отговор, само сподавени ридания. Умът му препускаше, работеше. Боже! Да не би да е бил твърде груб? Не беше искал. Почувства страх.

– Нараних ли те? Сторм? По дяволите.

– Махай се – каза тя с пречупен глас. – Моля те, моля те, махай се.

Наранил съм я, помисли си той, и нещото стегна за гърлото.

– Прости ми – чу собствения си глас – странно тих и момчешки. Тя изхълца. Искаше да я успокои, да я прегърне, да я залюлее в обятията си, но вече се страхуваше да я докосва. Пресегна се и погали косата ѝ. Тя се отдръпна.

– Сторм – започна колебливо той. – Аз... всичко е наред. – Погали великолепната ѝ коса. – Съжалявам. Боли само първия път. Следващия няма да има болка.

Тя се изправи като свещ в леглото и той забеляза гнева ѝ.

– Следващия път ли? Следващия път? Следващ път няма да има!

Той се стресна.

– Ти ме измами – изплака тя. – Прелъсти ме. Копеле такова, ти знаеш, че не искам този брак. Знаеш, че не те искам, мразя те, копеле... – Тя се разплака отново, повече от гняв, отколкото от тъга.

Ръката му замръзна. Цялото му същество се вкамени. Тя не го искаше. Думите ѝ бяха ехо, нещо повече, ужасен спомен за нещо минало. Пригади му се. Току-що ѝ беше дал повече страст, отколкото подозираше, че притежава, а тя не го искаше. Мразеше го. Знаеше си. Как можеше да е забравил?

Стана и се заразхожда из стаята. Изведнъж видя отражението си в огледалото – бледото си, стреснато лице. Не го бе искала в началото, не го искаше и сега. Можеше да накара тялото ѝ да отвърне на неговото, но победата беше празна, куха и повече приличаше на поражение. Очите му се впиха в отражението ѝ. Радваше се, че се е обърнала, така че не можеше да вижда лицето ѝ.

– Това никога няма да се повтори – каза той с горчив глас, който отекна странно в ушите му. – Кълна се.

Брет се събуди рано на следващата сутрин, леко замаян от липсата на сън и прекалено многото шампанско. Първата му мисъл беше за Сторм. Заля го самосъжаление. Стана и започна да се облича. Беше направил каквото беше могъл; то никога вече нямаше да се повтори. Тя трябваше да дойде при него. Със сигурност нямаше да се прави на глупак, като моли за благосклонността на жена си.

Изми се и се облече, почука на вратата ѝ и странно се разтрепери. Не искаше да мисли защо искаше да я види, да разбере как е. Не последва отговор. Може би спеше; сигурно беше така. Слезе в трапезарията и закуси.

Беше осем часът и той още не бе привършил с яденето, когато се появи Сайън с шапка в ръка. Изглеждаше смутен. Брет го покани да влезе.

– Какво има, Сайън?

– Сър, не знам как е станало, но Демон го няма.

Брет остави чашата си.

– Какво?

– Да, сър, тъкмо хранех конете, когато стигнах до бокса му и не го намерих. Както и всичките му такъми, сър.

Брет скочи с ужасно предчувствие.

– Оседлай Крал, Сайън – нареди той. Изкачи стълбите и нахлу в стаята на Сторм, без да чука. Нямаше я. Леглото беше неоправено и върху белите чаршафи аленееше кърваво петно. Нов спомен за... Той веднага забеляза, че гардеробът е отворен и дрехите са на пода, сякаш беше търсила трескаво нещо.

– Бетси! – изрева той.

Тя веднага дотича.

– Сър?

– Къде е Сторм?

– Аз... аз мислех, че спи – каза тя, оглеждайки разбърканата стая с разширени очи.

– Какво липсва? – попита той. Тя се зарови в гардероба.

– Само онези ужасни бричове и мръсните ботуши, както и една стара шапка. Тя не ми позволи да ги изхвърля.

Сърцето на Брет се изстреля право в гърлото му. Тя беше избягала – скоро след като я беше оставил. Беше напуснал стаята ѝ към един и половина, но беше стоял буден докъм три. Ако тогава беше тръгнала,

това й даваше петчасова преднина... О, боже!

Може би само бе отишла у Марси или у Пол. Когато я намереше, щеше... Боже! Да язди нощем сама... Почувства надигащата се паника.

Първо отиде у Фърлейнови – около осем и двацет сутринта. Беше побеснял от притеснение, когато взе предните стъпала на два скока. Марси и Грант бяха в трапезарията.

– Добро утро – каза Грант и стана. – Брет, нещо...

– Стом тук ли е? – изкрещя Брет.

Марси скочи.

– Не, Брет, не е идвала. Какво се е случило?

– Господи – изпъшка Брет. – Избягала е.

– О, боже! – възкликна Марси. – Сигурен ли си?

– Демон го няма, а тя е облякла бричовете и ботушите си. Грант?

– Ще се радвам да помогна.

Марси задържа Брет.

– Може би просто е излязла на езда.

Той я погледна с нещастие в очите.

– Не, Марси, не и след вчера. Господи, ако само...

Марси стисна ръката му. Двамата мъже излязоха.

– Къде ще ходим? – попита Грант, след като нареди да му доведат коня.

– Искам да се разделим, в случай че е още в града. – Брет го погледна в очите. – Но знам, че е тръгнала към Тексас. Това означава на юг към Сан Диего. Знам, че е така. Ще ида да взема още един кон и дори и да се наложи да уморя и двата от тичане, ще я хвана. Ти претърси града. Ако по някакъв начин съм сбъркал и ти я намериш, уведоми ме.

Грант стисна ръката му.

– Добре. Брет... тя ще е невредима.

Прилошаваше му от тревога.

– Тя е там сама. И е само на седемнайсет.

Грант го погледна със съчувствие.

– Ще я намеря – каза тежко Брет. – Аз съм виновен за всичко.

Трябваше да поспре. Демон беше изтощен. Слънцето започваше да залязва и обагри океана в червено. Препускаше вече четиринадесет часа, пресметна тя, откакто тръгна в тъмното утро.

Слезе тежко от коня и го разседла. Животното благодарно изпръх-тя. Тя го разтри с шепя суха трева и му даде няколко шепи зърно, с което беше напълнила дисагите си. Не беше и помислила да взима храна за себе си. Беше хапнала някакви забравени в торбите корички. Гладна беше. Напусна дъбовата сянка, където бяха спрели, и се пъкна в храстите с пушка в ръка. Късметът беше на нейна страна, защото още беше светло. Тя разгледа пръстта и забеляза сърнешки барабонки в тревата. Скри се по-дълбоко в храстите, без да обръща внимание на скачащата край нея катеричка. Не искаше да яде катеричка. Придвижи се безшумно напред, разтвори някакви клони, прескочи ги и замръзна на място.

Заекът седеше неподвижно и се заслушваше. Сторм бавно вдигна пушката и се прицели. Запъна спусъка и заекът подскочи, но твърде късно. Куршумът го уцели между ушите. Сторм отиде да прибере плячката си.

Одра заека, като първо му отрязва главата, направи един-единствен разрез и с бързо движение смъкна кожата. Върна се на мястото, където смяташе да лагерува, и напали малък огън. След нула време заекът се печеше на шиш и преди нощта да е паднала напълно, тя се нахрани с горещо, сочно заешко месо. То задоволи глада ѝ, но не и другата болка, която я бе измъчвала през целия ден. Никога в живота си не се бе чувствала толкова самотна. Бяха я отгледали с огромна любов. Майка ѝ винаги бе била край нея, често строга, но никога не поставяща под съмнение обичта си. Баща ѝ открито я обожаваше и тя беше сигурна, че ако някой се осмелеше да я обиди или нарани и тя не може сама да отмъсти, братята ѝ щяха да се погрижат за това с юмруците си. От време на време я наказваха за дребни прегрешения, като ѝ отнемаха временно привилегиите. Никога не я бяха удряли, нито родителите, нито някой друг, въпреки че като дете беше участвала в неизброими сбивания. Винаги я бяха обичали и уважавали.

Но Брет не я обичаше. Той беше женкар, а тя – поредната му жертва. Той я желаше, това ѝ беше ясно, но дотам спираше всичко. Прилоша ѝ, когато си спомни как се беше оженил за нея по принуда. И я беше

прелъстил с такава лекота, напълно безразличен към собствените ѝ желания. А тя бе отговорила на умелите му ласки – и то как... фактът, че не може да устои на нежностите му, без да се превърне в разгонено животно и да го моли за още, фактът, че и тя го желаше, я изпълваше със срам и гняв. За пръв път разбра какво означава да си безпомощен. Нямаше сила да се защити от Брет, безпомощна беше пред страстта му. И това ужасно я плашеше. Не можеше да търпи секса, използването на тялото ѝ без любов. И все пак продължаваше да вижда Брет, да чува дрезгавия му, пълен с разкаяние глас, който казва: „Сторм, за бога, съжалявам.“

Съжалявам... Съжалявам...

– Махай се – каза тя на мрака. – Не можеш ли да ме оставиш на мира, дори и сега?

Сълзите ѝ рiekнаха. Чувстваше ръката му върху косата си, нежна и грижовна. Баща ѝ я бе галил така, когато беше момиченце и плачеше.

Щеше да стигне до дома или да умре. Да стигне у дома, в обятията на родителите си... Де да беше вече там. Тя разгъна походното си одеяло и се уви в него. Загледа се в звездите и ѝ се прииска да избие гласа на Брет от главата си, да забрави разкаянието му. Искаше да може да изплаче спомена за страстта, която ги бе съюзила за кратко, за усещането на тялото му дълбоко в нейното, влизащо все по-дълбоко, ръцете върху ханша ѝ, които я надигаха за него... Не знаеше какво ѝ става. Даже сега споменът за докосването му ѝ причиняваше болка. Затвори очи и се опита да заспи. Накрая се унесе.

Нещо я събуди. Демон пръхтеше и тропаше с копита. Тя се разбуди напълно, но остана със затворени очи, опитвайки се да чуе... Имаше още един кон. Прииска ѝ се Брет да не ѝ беше отнемал Колта. Пръстите ѝ се ключиха около пушката, която беше под одеялото, а показалецът запъгна спусъка. Тя лежеше абсолютно неподвижно. Изведнъж усети, че някой дърпа пушката ѝ и я стисна по-здраво. Отвори очи в мига, в който Брет каза:

– Не знам дали да крещя от облекчение, или да те напсувам както си знам!

Тя седна, задърпа пушката си, но напразно – не можеше да се мери с Брет. Той ѝ отне оръжието и го хвърли настрана, далеч от обсега ѝ. След това я сграбчи. Тя не можеше да повярва. Не можеше да повярва, че я беше намерил! Как въобще я беше настигнал? В следващия миг полуизплашена, полусмаяна, тя забеляза двата коня, които бяха привързани наблизо. Тя рязко се извърна към него. Стори ѝ се, че вижда огромно

облекчение в тъмните му очи, но не беше сигурна.

– Добре ли си? – попита той и я разтърси.

– Да – изсумтя тя и се освободи, но само защото той я пусна.

Брет стана с ръце на хълбоците и я загледа отгоре надолу. Тя срещна погледа му с изгасваща смелост. Не можеше да е видяла облекчение в тези очи. Те бяха тъмни, толкова тъмни.

– Изслушай ме сега внимателно, Стом – каза той. Гласът му я на кара да застине и да разтвори ушите си. – Ако се налагаше да яздя до Тексас, за да те намеря, щях да го направя. Разбираш ли?

Не разбираше – защо му беше да се мъчи за това?

– Само да се бях прибрала, никога нямаше да ме хванеш отново, си-нюкръвно прасе такава!

Той почервения от гняв. Юмруците му се свиха, после се отпуснаха. Той изръмжа на сантиметри от лицето ѝ:

– Би трябвало да те напердаша за това, че избяга. В правото си съм.

– Ами хайде де – викна тя с вирната брадичка, но се ужаси, защото всеки миг щеше да се разреве.

– Върви по дяволите – меко каза той и хвана лицето ѝ с голямата си ръка. – Не плачи, моля те – помоли тихичко. Тя отблъсна дланта му.

– Няма да ти простя, не и след онази нощ.

Той се почувства горд от самообладанието си.

– И какво означава това?

– Означава, че нямаш никакъв срам. Не ти пука за никой, освен за теб самия. Въпреки че знаеше, че искам анулиране, ти не зачете чувствата ми. Не и докато не получи каквото искаше.

Той съдържа гнева си.

– А, „онази“ нощ ли? Защо мислиш, че съм решил, че си ми простила? Нека ти напомня нещо, Стом. Ти ме желаше точно толкова, колкото и аз теб, и то от мига, в който се срещнахме.

– Не! – горещо отрече тя и с отчаяние разбра, че лъже. Дори сега пулсът ѝ препускаше неудържимо в отговор на присъствието му. Той я огледа мрачно.

– Ще те бия. Можеше да те убият, глупачка такава! Или да те изнасилят многократно – и повярвай ми, това въобще не прилича на случилото се между нас. Ако пак се опиташ да избягаш...

– Ще опитам! – прекъсна го тя. – Не се притеснявай!

– Не прибързвай – предупреди я той и я притисна с ръка към одеялото. – Почти полунощ е. Ще потеглим призори. – Той стана, вдигна пушката ѝ и я отнесе при конете си. После я изпразни. Ръката на Стом

се плъзна към ножа ѝ. Щеше ли да успее? Беше видяла пистолета в кобура му. Той остави пушката ѝ. Неговата бе все още привързана за седлото. Тя прехапа устни. Сега или никога, прошепна един вътрешен глас. У дома, помисли си тя. Сигурна беше, че той не може да я победи. Това я накара да се реши. Стана и се запромъкна към Брет. Той я погледна през рамо. Не помръдна. Погледът му беше пълен с подозрение, но след това се плъзна по обвитото ѝ в кожа тяло и я накара да се чувства гола и пламнала. Нервите ѝ се изпънаха до крайност. Погледът му се върна на пушката в краката му.

– Какво правиш? – попита я той. Тя спря на крачка от него. Поколеба се и сложи лявата си ръка на гърдите му. Чу дъха му, почувства коравото му тяло.

– Брет? Съжалявам.

Той я зяпна. Умът ѝ френетично работеше. Без да сваля поглед от брадичката и устата му, тя разбра къде точно е пистолетът му. Трепереше. Приблужи се още. Ръката ѝ легна на ключиците му.

– Брет? Аз... – Тя вдигна очи и с изумление забеляза жаждата в очите му. Но той ѝ даде нужната смелост. Не можеше да измисли за какво да говори. Затова се протегна с разтворени устни и докосна неговите. Той не помръдваше. Устните им лежах неподвижно едни върху други. Тя плъзна лявата си ръка по шията му. Дясната се спусна към кръста му и спря на сантиметри от пистолета. Предпочиташе него пред ножа си. Беше толкова близко. Той задвижи уста срещу нейната, разтвори ги, отговори ѝ. Тя не обърна внимание на приятните чувства, които я заляха. Той все още не я докосваше. Тя поглади корема му с дясната си ръка. Плъзна пръсти по-надолу, по-близо... Сключи пръсти около дръжката. А неговите се сключиха около китката ѝ.

– Пусни – каза той. Тя се подчини с гневен крясък. Той все още я държеше и гневните им погледи се кръстосаха. С бързината на змия Сторм се пресегна към ножа си. Изтегли го и опря върха в гърлото му.

– Не – тихо каза тя. – Ти пусни.

Изражението му беше невярващо. След това лицето му се помрачи.

– Може би сега е моментът да разберем колко точно ме мразиш – промърмори той и стисна по-силно китката ѝ. – Ще трябва да удариш, Сторм. Можеш ли? Ще прережеш ли гърлото ми? Докато не ми изтече кръвта?

– Да – заяви тя. – Да, с удоволствие. Пускай!

Той се размая. Тя усили натиска върху гърлото му и там се появи капка кръв, която се търкулна надолу. Той спря да се смее, но сърцето ѝ

бясно биеше. Не можеше да го убие. Боже мили! Беше убила един команч при самозащита, но не можеше да убие Брет, не и съпруга си. Той пусна ръката ѝ. Тя почувства триумф. Но същата тази ръка се плъзна към другата китка, онази, която притискаше ножа към гърлото му. Очите ѝ се разшириха. Искеше да натисне острието, но не можеше и той знаеше това. Силната му, корава ръка се склочи около китката ѝ и я отдръпна.

– Пусни това – каза той и ѝ обърна гръб. Тя го погледна – напълно беззащитен – и пусна ножа. Той го хвърли върху седлото, обърна се и хвана ръката ѝ.

– И двамата имаме нужда от сън – каза нежно той и я отведе до постелята ѝ. Тя нищо не виждаше. Сълзи заслепяваха очите ѝ. Той я побутна внимателно надолу и тя се сгуши в одеялото. Когато и той се мушна до нея, тя се скова.

– Какво правиш?

– Спя – отговори той, завъртя се настрана и ѝ обърна гръб. Тя не помръдна.

– Имаш си собствено одеяло – обвини го тя.

– Няма да те докосна – уморено каза той. – Студено е. Така ще се топлим един друг. Хайде да заспиваме.

Тя не можеше. Но той веднага се унесе. Когато се обърна с лице към нея, тя още беше будна. Ръката му се преметна през тялото ѝ. Тя веднага я отмести. Ръката обаче се върна и я прегърна по-здраво. Сторм го погледна. Лицето му беше отпуснато от съня и изглеждаше по-младо, по-меко, даже ранимо. Сърцето ѝ сякаш спря за миг. Толкова беше красив. Дъхът му топлеше шията ѝ, но скоро цялото ѝ тяло пламна. А ръката му уютно обвиваше кръста ѝ. Тя пробва да се обърне настрана, опирайки гръб в гърдите му, с хълбоци, опрени в слабините му. Затвори очи и почувства прекрасната, успокояваща топлина, която я заля и унесе в дълбок сън.

Върнаха се в Сан Франциско малко преди полунощ, въпреки че бяха тръгнали призори. Сторм беше изтощена, гладна и изплашена. Той не ѝ бе казал повече от десетина думи от сутринта. Беше ядосан от постъпката ѝ, ясно ѝ беше. Опитваше се да не мисли за това. Щеше пак да избяга. Нямахше да прекара живота си като негова жена.

Успя да свали ботушите си, преди да се строполи на леглото и да заспи. Когато се събуди на сутринта, лежа известно време неподвижно, радвайки се на мекото легло и отпуснатостта си. Накрая отвори едно око и разбра, че вече е късно, почти обяд. Прозря се. Седна и осъзна, че е

чисто гола. Веднага се почуди кой ли я беше съблякъл. Мисълта, че е бил съпругът ѝ, който я е разглеждал, докато е спяла, я накара да скръцне със зъби. Скочи от леглото и отвори гардероба си. Ахна.

Той беше празен.

Вътре нямаше нищо.

Стом догича до раклата, където седяха резервните ѝ бричове, но и тях ги нямаше. Какво, за бога, ставаше тук? Тя видя бледосинята нощница и халата си. Сграбчи ги и ги нахлузи набързо. Нощницата беше прозрачна, без ръкави, с дълбоко деколте, поръбено с дантела. Халатът беше от същата материя с широка яка и волани. Преди ги беше харесвала, но никога не ги беше носила – много бяха предизвикателни. Определено не можеше да слезе така. Хвана дръжката на вратата, възнамерявайки да повика Бетси и да поиска обяснение. За неин ужас вратата беше заключена от външната страна. За миг тя отказа да повярва на очите си. Опита отново, като задържа дръжката. Бърза като стрела, Стом притича до другата врата и я задържа със същия резултат. Копелето я беше заключило! В този миг видя на масата поднос със сребърен кафеник, чаша сок и няколко покрити блюда. Тя не им обърна внимание и се запъти към прозореца. Разбра, че оттук мърдане няма, освен ако не се снабдеше с дълго въже. До земята имаше около шест метра. И със сигурност не можеше да цъфне навън, облечена така. Дори сега градинарят подрязваше някакви храсти. По дяволите Брет Д'Аршан!

Защо го беше направил?

Тя отиде до вратата и я заблъска. Блъскаше, блъскаше, викаше Бетси, Питър и Брет, докато прегракна. Знаеше, че все някой я беше чул, но явно им беше наредено да не се отзовават. Щеше да го убие! Закрачи из стаята. Не можеше да направи много, освен да привърже чаршафите един за друг и да излезе полугола навън. Защото с тези парцалки си беше направо полугола!

Значи я наказваха. Направиха я затворничка. За кой се мислеше оня, по дяволите?

Тъй като нямаше какво друго да прави, тя опита закуската си, ала без апетит. Много беше ядосана. Запрати вилицата си през стаята и закрачи наоколо. Това не можеше да продължава дълго; толкова беше смехотворно, че сигурно беше шега. Не можеше да го приеме на сериозно. Или как? Обхвана я паника. Ами ако Брет възнамеряваше да я държи под ключ просто ей така, без дори да идва да я вижда?

Успокои се. Все някой щеше да идва да изпразва нощното ѝ гърне и да ѝ носи вода за къпане и храна. Питър и Бетси със сигурност щяха да

го направят!

Денят изглеждаше безкраен. Никой не дойде. Тя не яде, ту бясна, ту отчаяна. Той беше чудовище, истинско чудовище, а тя бе омъжена за него! Духът ѝ падаше все повече и повече, но когато се сети колко несправедливо е изолирана, пак се ядоса. Ядът я облекчаваше. Беше чувство, което разбираше, не като отчаянието.

Продължаваше да крачи из стаята, когато ѝ се стори, че чува стъпки. Застина и наостри уши. Нямаше грешка – някой идваше. Сорм се втренчи във вратата, чу как ключа се обърна в бравата и вратата се отвори. Бетси влезе в стаята, последвана от Питър. Носеха ведра с топла вода.

– Бетси! – възкликна Сорм, като дръпна един чаршаф от леглото и го разпъна като параван пред себе си. – Къде са ми дрехите? Трябва да ми помогнете. Онова копеле ме държи под ключ!

Бетси ахна, Питър прехапа устни, а Брет се разсмя от прага. Тя скочи върху него.

– Как смееш!

– Моля? Не искаш баня, така ли? – Той сбръчка нос.

– Знаеш какво имам пред вид!

След като напълниха ваната, Бетси и Питър прибраха ведрата и излязоха. Брет затвори вратата след тях и се облегна на нея с небрежно скръстени ръце. Вече не се усмихваше, не се забавляваше, ни, ни най-малко.

– Брет, предупреждавам те... – започна Сорм.

– Не – прекъсна я хладно той, – аз те предупреждавам. Ще стоиш заключена като див звяр, докато реша, че мога да ти вярвам.

– Какво! – Тя се ужаси.

– Чу ме – каза той.

– Не можеш да постъпиш така с мен! – извика Сорм. – Не можеш! Как е възможно да си толкова зъл?

– Лесно – отвърна той. – Ти избяга. И не само че избяга, но и измени над петдесет мили сама с риск да бъдеш изнасилена или убита. Добре, че те намерих, което, трябва да прибавя, стана след тежка единайсет-часова езда, по вре: ме на която едва не уморих два от най-добрите си коне.

Тя не отговори. Той продължи:

– След това започна да ме съблзняваш с цел да се добереш до пистолета ми. Когато не успя, извади нож и го опря в гърлото ми. – Той вдигна вежда. – И питаш защо съм бил зъл. Мислиш ли, че държа пак да

се подложа на всичко това?

– И сама мога да се грижа за себе си – отбранително каза Сорм. – Носех пушка и нож. Можеше да ме оставиш да продължа.

– Може би – промърмори той. – Водата ти е топла. Питър ще ни донесе вечеря. Мисля да се присъединя към теб. Сигурно си умираш за компания, каквато и да е, дори моята.

– Върви по дяволите, Брет Д'Аршан – изсъска тя. Той се усмихна лукаво и се разположи в един стол, като се разкрачи – толкова елегантен и мъжествен. Носеше черни панталони и фина памучна риза. Сорм седна на леглото, опитвайки се да осъзнае, че всъщност е затворничка на този невъзможен мъж.

– Ако ми обещаеш – каза Брет, – че ще приемеш да си ми жена и да не бягаш, ще те освободя.

Тя прехапа устна. Да обещае? Дали можеше да му даде дума и после да я престъпи? Разбира се. Не беше време за скрупули.

– Обещавам – каза тя неспокойно.

Той се намръщи.

– Малка лъжкия. Видях всяка мисъл, когато премина през тази твоя прекрасна главица. Не възнамеряваш да съдържиш думата си.

Тя преглътна сълзите на разочарование, които се надигнаха. Не можеше да оспори думите му. Вярно беше.

– Да ти бях прерязала гърлото – каза тя като скочи и изпусна предпазния чаршаф. Очакваше изблик на гняв, но не и възхищение, не и пламъка в очите му, не и начина, по който я поглъщаше с поглед. Кръстоса ръце пред гърдите си, за да ги предпази от огнените му очи. Той се усмихна, но не отклони поглед. Тя се пресегна към чаршафа в краката си. Той пое рязко дъх и Сорм твърде късно осъзна, че гърдите ѝ почти са изскочили от ношницата, разкривайки твърдите си зърна. Тя притисна чаршафа до себе си, порозовяла от пулсиращия отговор на своето тяло към интереса му. Той дръпна ленения плат от ръцете ѝ. Тя ахна.

Брет стоеше пред нея. Лицето му бе непроницаемо, но нищо не можеше да скрие неутолимата жажда в очите му.

– По дяволите – изръмжа той. Прониза я ужасно и прекрасно желание. Той стисна юмруци. Тя с ужас видя, че той едва се контролира, очите ѝ се разшириха пред драмата, която се разиграваше по лицето му. Накрая въздъхна и отстъпи от нея.

– Водата ти изстива.

Сорм усети огромно разочарование.

– Не искам да се къпя – излъга тя, поглеждайки надолу. Той я

искаше! Ако не душевно, то поне физически. Не разбираше. Нещо повече, усети болка в сърцето си.

Той се беше извърнал и придърпваше стола ѝ. Масата беше сервирана за двама. Блюдата бяха покрити със сребърни капаци. Брет разглеждаше масата. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Сторм не помръдваше.

– Хайде да ядем – каза той накрая, без да я поглежда. Тя не беше яла нищо цяло денонощие и от великолепия мирис стомахът ѝ се сви. Брет отхлупи чиниите и тя седна, ужасно изгладняла. Не го гледаше. Не можеше. Започна да се храни. И докато не свърши, не вдигна поглед нито веднъж. Брет я наблюдаваше внимателно, а устата му бе извита в лека усмивка.

– Каква дивачка си ми ти – каза меко той. Тя чу нежността в гласа му, но не ѝ обърна внимание.

– Може и да съм дивачка, но поне не съм студено, алчно градско влечуго! Комарджия! Конте!

Той се стресна, но се засмя.

– Със синя кръв – обвини го тя и блъсна чинията си настрана. Брет не помръдваше. Тя беше казала това като нещо отвратително. Не можеше да знае значението, което имаше за него, и все пак го използваше като обида. Тон се наведе през масата и хвана китката ѝ.

– Как ме нарече?

– Прасе и надуто градско конте!

– А после?

Тя го погледна буйно в очите.

– Синьокръвно чудовище! Или по-скоро синьокръвно прасе!

– Струва ми се, че и преди си ме наричала така – каза той почти весело. Стисна я здраво и тя извика протестиращо.

– Никога не ме наричай така.

Очите ѝ се разшириха.

– Как? Със синя кръв ли?

Той изръмжа. Едва не я преметна през коляно, за да я натупа. Тя очевидно беше разбрала, че е копеле. Побесня.

– Съжалявам – нервно промърмори Сторм.

Брет се изправи и я вдигна на крака. Прегърна я. Тя дори не съжаляваше, може би се боеше малко, но беше твърдоглава както винаги. Хвана я по-здраво и погали врата ѝ. Тя се вцепени. Пръстите му се обвиха около колоната на шията ѝ, палецът му легна на нежно пулсиращата вена, която пърхаше като уловено птиче. Почувства електричеството

помежду им. Толкова лесно можеше да прекърши врата ѝ. Толкова лесно можеше и да плъзне длан по гърдите ѝ и да я накара да се гърчи от страст. Погледна разширените ѝ, уплашени очи. Пусна я с нечовешки стон, разтвори вратата и я тръшна след себе си. Мразеше се. Какво му ставаше? Близо до нея се държеше подобно жребец около разгонена кобила. На моменти едва се бе сдържал да не я изнасили. Вероятно случилото се през онази нощ никога нямаше да се повтори. О, боже! Беше я наранил толкова зле, че тя бе избягала, рискувайки собствения си живот. Ако нещо ѝ се беше случило... Самата мисъл го влудяваше. Ако някой я беше наранил или по-лошо, убил, вината щеше да е в него, защото правеше съвместния им живот толкова непоносим, че ѝ се беше наложило да избяга.

Утре щеше да ѝ върне дрехите. Нямаше намерение да я държи под ключ, докато не реши, че ѝ вярва, защото не знаеше кога щеше да стане това. Просто искаше да ѝ даде един урок – и това наказание изглеждаше подходящо. В крайна сметка, каквото си си надробил... Нека тя си мисли, че затворничеството ѝ не го интересува. Нека да се паникьосва и да съжалява. Ха! Ако само беше възможно! Какво, по дяволите, щеше да прави с опърничавата си тексаска жена, която бе нахлула в живота му и го беше обърнала с главата надолу? Как да я укроти?

Разбира се, през деня ще ѝ постави охрана. През нощта пък ще заключва оборите. Сигурен беше, че тя пак ще се опита да избяга. Почти се разсмя. Толкова ли беше непоносим животът с него? Толкова ли противен беше? Такъв кошмар ли беше наистина да бъдеш негова жена? Беше ѝ казал, че онова нещо няма да се повтори. Каза ѝ истината. Какво повече можеше да иска от него? Да не го мислеше за лъжец?

Влезе в кабинета, наля си бренди и дълго пи. Алкохолът му помогна, топлината му го прониза и успокои. Посегна към купчината писма. В очите му се появи подозрение, когато видя писмото от Монтерей. И още едно. Пак ли чичо му щеше да го моли да се върне? Беше ли умрял баща му? Или най-сетне бе преглътнал гордостта си и бе писал на своя син? Но защо? Дон Фелипе никога не се бе интересувал от него, нито като момче, нито сега. Или на смъртното му легло у него се бяха пробудили някакви чувства към родствениците му? Ако беше така, Брет не искаше и да знае. Дъртакът можеше да върви по дяволите.

Той хвърли писмото настрана. След като приключи с преглеждането на другата поща, разбра, че вече е станало късно, почти полунощ. Брет си наля второ бренди, запали цигара и усети, че гледа писмото на Емануел. Не успя да устои на изкушението и го отвори, ядосан от

собственото си любопитство. Този път то беше кратко, само няколко реда.

Скъпи Брет,

Ще ми се да можех да ти пиша при по-щастливи обстоятелства. Голяма трагедия сполетя нашата хасиенда. Малкият ти брат Мануел и сестра ти Катерина умряха от дребната шарка. Баща ти е по-зле. Едно от внучетата ми също си отиде, бог да го прости. Моля те, Брет, размисли и ела. Ако не дойдеш, преди да почине баща ти, може да съжаляваш цял живот.

Твой любящ чичо:

Емануел

Брет се загледа в камината. Мануел, едва десетгодишен, Мануел, когото никога не бе познавал, роден малко преди да напусне хасиендата за злато, беше мъртъв. Сестра му беше мъртва. Един от братовчедите му – също. Баща му бил по-зле. Защо ставаше всичко това? Никои от тях не го интересуваше, с изключение на чичо Емануел. Реши, че утре потеглят.

Когато Брет се събуди на следващата сутрин, веднага отиде да съобщи на Сторм за предстоящото пътуване. Почука.

– Сторм, аз съм. – Отключи вратата и влезе. Инстинктът и бързите рефлексии го накараха да приклепне. Нещо тежко, сребърната ѝ четка за коса, осъзна той, прелетя на сантиметър от главата му и се заби в стената. Изправи се, готов да протестира, но бързо клекна отново, когато нов предмет полетя срещу му. Този път се разби на парченца.

– Сторм!

– Не можеш да ми сториш това – изкрепя тя и започна да хвърля всичко, което ѝ попаднеше под ръка. Ръчното огледалце, шишенца с парфюм, кутийка крем, фина порцеланова чинийка, дебела книга... Всичко това прелетя покрай него. Беше облечена в синьото си неглиже и изглеждаше невероятно. Брет се намръщи и тръгна към нея. Амуниците ѝ бяха свършили, затова тя диво се огледа за още нещо и заотстъпва. Брет я сграбчи.

– Боже мой! Какво ти става?

– А ти как мислиш? – извика тя и се разсмя – Брет силно миришеше на рози. Представи си го как разпръсква тази миризма из града.

Погледът му се сведе към развълнуваните ѝ гърди, чиито връхчета сякаш се канеха да прободат коприната. Желанието, горещо и

пронизително, го хвана за гърлото. Отпусна хватката си. После я притегли така, че тя почти го докосваше.

– Не е това начинът – плътно каза той и се загледа в буреносните ѝ сини очи. Тя гневно отвърна на погледа му.

– Искам си дрехите, Брет. Не можеш да продължаваш да ме заключаваш.

– Бетси ще ти помогне с багажа – каза ѝ той и я пусна, преди тя да направи нещо, за което да съжалява.

– Багаж ли?

– Отиваме в Монтерей – съобщи ѝ той. – В хасиендата на баща ми.

Сторм се обърка.

– Искаш да се запозная с тях?

Той вдигна поглед от дългите ѝ крака, съвършено очертани под тънката коприна.

– Трябва да ида, а не искам да те оставям тук сама – каза. – Имало нещо като епидемия – брат ми, сестра ми и единият ми братовчед са мъртви. Те бяха деца. А и баща ми не е добре.

Той не видя веднага изражението ѝ, тъй като прелъстителната ѝ фигура го замайваше и го караше да мечтае какво би могъл да направи с нея, да забрави намерението си да не я докосва, докато тя сама не го потърси.

– О, Брет – ахна тя и той усети дланта и на рамото си. Погледна я в очите, които светеха от топло съчувствие и се смая. Но... харесваше му тя да го гледа така, без гняв, огорчение или враждебност. Отвори уста да каже нещо, но не можа.

– Добре ли си? – нежно попита тя и го хвана по-здраво за рамото. – Толкова съжалявам.

Брет осъзна какво става. Тя нямаше представа, че той не познава роднините си. Не знаеше семейната му история. Беше близка със собственото си семейство и мислеше, че и с него е така. Ръката ѝ, топла даже през ризата, искаше да го успокои.

– Аз... Сторм. – Гласът му се прекърши от копнеж по нея. Тя пристъпи по-близо и ръката ѝ обви врата му. Дланта ѝ беше нежна и мека, вече само леко грапава. Той затвори очи и пръстите ѝ нежно докоснаха бузата му. Тялото му вибрираше като цигулка в ръцете на цигулар. Разтърси го тръпка.

– Какво мога да направя за теб? – прошепна тя. Той отвори очи. Никога не бе бил утешаван така от жена. Насили се да избистри главата си. Господи, ръцете ѝ... Представи си как се плъзгат по гърдите му, по-

надолу, как галят твърдостта му, която вече беше будна и пулсираше.

– Благодаря ти за разбирането – прошепна той с лека вина.

В главата му се зараждаше идея, прекрасна идея.

С две карети и трима слуги им отне четири дни да стигнат до Хасиенда де лос Сиерос. Пътешествието мина гладко в малкия екипаж, но въпреки това Сторм го намери неудобно. През всичките четири дни Брет не се бе отделил от нея. Возеше се в същата карета. Когато тя яздеше, за да разчупи монотонността на пътуването, яздеше и той. Нощем се настаняваше да спи до нея и когато тя се будеше в мрака, усещаше, че е притисната към мощното му тяло, а ръката му я обгръща покровителствено. Не можеше да го отблъсне – съчувстваше му. Семейството му бе сполетяно от ужасна трагедия. Сторм знаеше как щеше да скърби, ако нещо се бе случило на собствените ѝ братя или родители, а Брет се държеше така стоически, сякаш нищо не се бе случило. От време на време, когато той не я гледаше, тя изучаваше лицето му и виждаше болката, отпечатана върху него. Искаше ѝ се да го прегърне и успокои, да му помогне да забрави този ужас. Веднъж или два пъти той я бе накарал да изпусне нервите си, но това траеше само за кратко. Тя предпочиташе да удари ранено животно, отколкото да се кара с Брет, когато той страдаше от загубата.

Хасиенда де лос Сиерос някога бе заемала цялата долина, но Брет ѝ каза, че заради златната треска е имало конфискации на земи. След като тя бе отшумяла, много хора бяха станали земевладелци, обработвайки някогашните мини и предишни земи на калифорнийските семейства. Фамилията Монтеро притежаваше територии тук още от времето на първите испански експедиции, предвождани от Портола през 1767-а. Но приемането на Калифорния към Конфедерациите през 1850-а заби нож в гърба на старите калифорнийци, защото новите земевладелци, повечето от които американци, вече имаха законно право над отнетата земя. Много стари семейства губеха вековното си имущество. Заради скъпата поддръжка на фермите повечето от тях не можеха да си позволят да плащат годишните данъци. Даже онези, които бяха пристигнали чак след независимостта от Испания, губеха земята си в полза на новите заселници. Брет ѝ разказа безстрастно за всичко това като някакъв необвързан наблюдател, а не като син на един хасиендадо.

Сторм се загледа към величествената долина, бляскаво зелена след зимните дъждове, напръскана тук-там с розови и жълти цветя, с пасящи коне, заобиколена от величествени хълмове. На едно възвишение се

издигаше хасиендата, състояща се сякаш само от бели арки и червени керемидени покриви. Имаше много сгради – обори и по-малки вили – но величествената вила на семейство Монтеро, обвита с бугенвилия, царуваше над всичко, огромна като замък. Сторм почувства лека боязън. Беше ли готова да се срещне със семейството на Брет?

След известно време малкият им керван навлезе в предния двор, където вече притичваха прислужници, готови да им помогнат в разтоварването. Брет помогна на Сторм да слезе с мрачно лице и тя се чувства неловко, но разбра, че сигурно греша – причина за дръпнатостта му явно беше скръбта. Държанието му стана още по-хладно, когато някаква жена извика името му и двамата се обърнаха към вилата. Сторм взе ръката му в своята и се изчерви, когато той я погледна със сардонично вдигната вежда. Притеснена, тя се опита да освободи дланта си, но той я задържа здраво.

– *Caro mio*⁷ Скъпи, скъпи Бретън! *Coto esta listed?* Как мина пътуването ти?

Сторм погледна красивата жена със синьо-черна коса и огромни кафяви очи върху лицето със цвят на слонова кост. Беше в траур и Сторм се зачуди дали това не е майката на Брет. Никога не го беше питала за семейството му, а и той ѝ беше казал малко. Пусна ръката ѝ, за да поеме тази на красивата жена, над която се наведе.

– Да, Тиа Елена, за мен е... удоволствие. – Той повдигна пръстите ѝ до устните си, без да докосва нежната бяла кожа.

– Толкова си галантен! А кой е това, драги Бретън?

Сторм се изчерви, когато осъзна, че лелята на Брет не знае, че тя му е жена. Той я погледна извинително и тя с шок разбра, че дори не бе съобщил на семейството си за брака им. Как беше възможно! Дълбоко обидена, тя почувства как лицето ѝ пламва още повече под изпитателния поглед на жената.

– Съпругата ми Сторм. А това е леля ми Елена.

Сторм успя да се усмихне.

– Сигурно сте изморени – измърка Елена, като прекрасно скри изненадата си. – Ах, ето я и останалата част от семейството!

Сторм се чувстваше толкова унижена, че ѝ се прииска да потъне в земята.

– Брет!

– Тио Емануел – каза Брет и лицето му светна в искрена усмивка.

7. Скъпи мой (исп.) – Б.пр.

Двамата мъже се гледаха, застанали един срещу друг. Сорм се опита да не показва притеснението си, когато добродушният, сивокос господин се обърна към нея.

– А кой е това, племеннико?

– Чичо Емануел, това е скъпата ми съпруга Сорм.

– А, вие сте женени. Каква красива жена, а и какво необичайно име, пипа. – Той топло ѝ се усмихна.

– Брет!

Сорм погледна младата жена, която бе извикала, и се смая. Сигурно беше дъщеря на Тия Елена, защото беше нейно пълно, макар и помладо копие. Беше съвършено красива, с черни очи и черна коса, средна на ръст, но чувствено заоблена и с най-тънката талия, която Сорм беше виждала. Устните ѝ бяха рубинено червени и се усмихваха прелъстително към съпруга на Сорм. С галещ глас Брет каза:

– Тъй, тъй. Дали това не е братовчедка ми София?

– Здравей, Брет – кокетно каза тя и протегна нежната си бяла ръка. Сорм хвърли поглед към мъжа си, видя усмивката му, но не и подигравателната светлина в очите му. Сърцето ѝ се преобърна. Испита нездравото чувство, че те двамата са се обичали като деца. Тя беше толкова красива, всеки мъж би се влюбил в нея. А и Брет я гледаше... Сорм познаваше този поглед.

След това той направи нещо, което я изненада. Приблужи се до Сорм и взе ръката ѝ.

– София, това е жена ми Сорм.

София я огледа от главата до петите с нещо като презрение и едва не тръсна черните си коси.

– Колко мило – промърмори тя някак отвратено. – Толкова сте... висока.

– А вие сте толкова... трътлеста – чу се да казва Сорм с желание да издраска очите на другата.

София подскочи, после се усмихна и изпъчи гърди.

– Точно така – каза тя и отмести очи от Сорм. Тя погледна Брет в очите с подканващо разтворени устни, след това сведе очи към гърдите му. После още по-надолу – към панталоните. Сорм беше потресена. Никога не беше виждала жена да гледа мъж така сладно, особено пък слабините му. Прииска ѝ се да откъсне носа на София от съвършеното ѝ лице.

Брет се подсмихна, обвини Сорм с ръка и я притисна до себе си.

– Страшно сме уморени – каза той.

– Разбира се – отвърна Елена. – Вече е късно. Ще наредя да донесат вода за къпане в стаите ви. Ще искате ли да ви качат вечерята горе?

– Чудесно – каза Брет. – Тио Емануел, надявам се всичко да почака до утре сутрин.

– Разбира се. Баща ти спи. До сутринта не вярвам да се събуди.

– Съжалявам за внука ти, Тио... Тия – каза Брет. – Съжалявам, София.

– Благодаря – отвърна София, леко стресната. – Той беше още бебе...

Елена прегърна дъщеря си.

– А и София току-що овдовя. Ела, дъще, помогни ми да се погрижа братовчед ти и жена му да се почувстват у дома си.

Сторм се смяя, когато разбра, че София е вдовица и майка, тоест по-голяма, отколкото я бе помислила. Състрадание към зълва ѝ замести предишната ѝ враждебност.

София поспря на прага на вилата и погледна през рамо. Хвърли прекрасна усмивка на Брет, скланяйки мастиленочерните си ресници над големите си очи и се отдалечи с полюляващи се бедра. Един поглед към съпруга ѝ убеди Сторм, че той наблюдава отдалечаването на София с огромно внимание. Сякаш някой заби нож в сърцето ѝ. Изведнъж се почувства толкова уморена, че ѝ се приплака. Облегна се на него.

– Ти си изтощена – прошепна той и я притисна до себе си. Сторм видя топлина в очите му и се учуди. Не разбираше този мъж, своя съпруг, никак не го разбираше.

Заведоха ги в цяло отделение стаи. Брет отиде в дневната, така че Сторм да може да се изкъпе на спокойствие с помощта на Бетси. Тя беше изтощена, гладна и все така обидена, че Брет не си беше направил труда да съобщи на семейството си за брака им. Не ѝ се киснеше във паната, затова се изми набързо, изсуши се и нахлузи една смарагдово зелена нощница и подходящ халат с нежна кремава дантела. Започна да четка косата си, докато слушаше как Бетси съобщава на Брет, че вече може да дойде да се къпе. Брет я освободи и когато Сторм вдигна очи, той стоеше на прага и гледаше мокрите ѝ коси. Тя срещна погледа му в огледалото и дълбоко се трогна, когато той ѝ се усмихна. После пристъпи в стаята и свали ризата си. За миг Сторм просто гледаше гърдите му, но после се опомни.

– Извинявай – промърмори тя. Той разкопча колана си, а после и бричовете. Очите ѝ се окръглиха; тя се изчерви и избяга. Стори ѝ се, че чува тихия му смях зад гърба си, но не беше сигурна.

На масата чакаше поднос с храна, но не беше учтиво да започва без него, затова се отпусна в едно плюшено кресло и си наля чаша вино. Дневната беше голяма и луксозно елегантна. Имаше три канапета, лежанка, много кресла и бюро. Чамовият под беше покрит с персийски килими. Цялата мебелировка беше тапицирана с дебел бродат или фина коприна. Пердетата бяха кадифени. Стаята и напомняше на собствения ѝ дом в Тексас – много европейска.

Долният етаж беше в чист испански стил, от подовете от червени тухли до тежката орехова мебелировка и резбованите тавани. Стом изведнъж си спомни, че Брет е французин, а семейството му беше испанско. Тя се намръщи – дори и фамилията му беше френска. После разбра. Сигурно баща му е бил французин, женен за дъщеря на испански хасиендадо, единствена наследница. Защото приликата между Брет и братовчедка му беше очевидна, въпреки че дребният, весел Емануел въобще не изглеждаше да им е роднина, поне по отношение на външния вид.

– Много си замислена – каза Брет с топъл и мелодичен глас. Тя вдигна очи. Той беше облечен в черен копринен халат с червен колан. Тялото му беше мокро. Коприната прилепваше към мощните му гърди и бедра. Стом се размърда притеснено.

– Гладна ли си? – попита той, седна до нея и напълни чашата ѝ, а после и своята.

– Да, направо умирам от глад. – Тя срещна погледа му. Очите му бяха така меки, когато не бяха пълни с гняв, тъмнокафяви със златисти точки. Устата му леко се усмихна и тя почувства как нещо я стяга за сърцето. Той ѝ подаде чашата. Тя я пое и халатът ѝ се разтвори от жеста, разкривайки дълбокото деколте на нощницата, поръбено с дантела. Погледът му се гмурна между гърдите ѝ и светна. Стом се изчерви и загърна халата.

Хайде да седнем на масата – предложи той и стана, като разкри ивица гола кожа, покрита с черни косъмчета. Протегна ръка. Тя я пое, стана и той ѝ държа стола като на галавечеря, след което седна сам.

– Позволи ми – каза той с усмивка и ѝ сервира. Ядяха мълчаливо. Стом беше гладна, но видя, че той едва преглъща. Погледна го и разпозна жадното, диво изражение на лицето му и горещината, излъчваща се от очите му. По тялото ѝ плъзна топлина и нещо завря в стомаха ѝ. Сведе поглед и продължи да се храни.

– Уморена ли си? – попита той, когато тя свърши. Гласът му беше мек, мил и въпросителен. Тя се замисли за единственото огромно легло в другата стая и сърцето ѝ запрепуска. Сети се за нощта, когато я беше

прелъстил. Но вместо да се ядоса, усети как тялото ѝ започва да пулсира при напомнянето на невероятните усещания, които я бяха довели до екстаз.

– Хайде да си лягаме – предложи той и стана. Трудно беше да се определи какво имаше в тона му, но Сторм не се осмели да го погледне. Беше казал, че няма повече да я докосва. Кой знае защо, тя му вярваше. Последва го нервно в спалнята. Той чувстваше тревогата ѝ, но не се усмихваше вече. Толкова му беше трудно да поддържа такива отношения с нея, когато тя беше едва облечена, сама, а той не биваше да я грабне и да я нацелува от главата до петите. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за страстта си към нея, която скоро щеше да го подлуди. Беше толкова зряла, толкова пищна, с такива пълни гърди и твърди зърна, които стърчаха през зелената коприна и го вцепеняваха. Той я гледаше как съблича халата си с гръб към него и едва сдържа оглушителната си въздишка. Коприната прилепваше към всеки сантиметър от великолепната ѝ фигура, оформяше извивката на стегнатия ѝ задник, плоския ѝ корем, гърба ѝ, дългите ѝ крака. След това тя се мушна под завивките, затвори очи и сякаш заспа. Може би трябваше да го приеме с усмивка, но не можеше. Угаси лампите и се приближи до своята половина на леглото, старайки се да не гледа извивките под юргана. Мушна се до нея, без да я докосва, и се изтегна по гръб. Болезнено осъзна, че е само на някакви си десетина сантиметра от нея. Можеше да я помирише. Можеше да усети горещината на тялото ѝ. Въздъхна на пресекулки. След миг въздъхна пак, но по-силно, тъй като не беше сигурен дали го е чула от първия път.

– Брет?

Той не отговори, а се обърна настрана с гръб към нея. Въздъхна отново като ранено животно.

– Брет? Добре ли си? – Гласът ѝ беше тих като шепот. Той усети, че тя се привежда към гърба му; усети милувката на копринената ѝ коса.

– Добре съм – дрезгаво каза той. Тя посрещна тази лъжа с мълчание. Леглото скръдна, когато легна пак по гръб и той изруга, без да мисли на глас. Тя веднага се надигна на лакът.

– Искаш ли... да поговорим?

Той почака няколко мига, сякаш му беше трудно да говори.

– Сторм...

Той се стегна, когато ръката ѝ легна на голото му рамо.

– Да ти донеса ли нещо, за да заспиш? – попита тя, стискайки леко коравите мускули на ръката му.

– Сторм... тези спомени – промълви той. Ръката ѝ спря, после пак се плъзна по кожата му.

– Знам – прошепна тя.

Той въздъхна и се претърколи така, че коляното му се мушна между обвитите в коприна бедра. Лицето му беше на милиметри от меките ѝ гърди. Ръката на рамото му замръзна. Той пое дълбоко дъх и зарови лице в изобилието от плът. Небеса, помисли си той, и потрепера от чисто удоволствие.

– Прегърни ме – прошепна на пресекулки, като се надяваше да докарва впечатление на мъжка скръб, а не на човек с ерекция. Тя не се поколеба, а притисна главата му между гърдите си и погали къдравата му коса. Брет въздъхна в облака от ароматна коприна. Коляното му небрежно се плъзна между бедрата ѝ и повдигна нощницата.

Тя продължи да гали косите му. Той завъртя глава и я потри в гърдите ѝ, докато едно меко, заоблено полукълбо не се оголи под бузата му. Толкова беше трудно да не целуне тази блестяща плът. Той обви ръка около талията ѝ и я отпусна върху сочната извивка на ханша ѝ. Дългите му пръсти почти обхващаха хълбока ѝ.

Сторм с дни съдържаше страстта между себе си и Брет, старейки се да се показва безразлична и състрадателна. Сега обаче сърцето ѝ бясно биеше, гърдите ѝ подскачаха, слабините ѝ жадно се свиваха. Надигна се, без да мисли, и от това движение болезнено твърдото ѝ зърно се приближи до устата на Брет и закачи носа му. Бедрото ѝ също се измести, така че ръката му легна на сантиметри от женствеността ѝ. Брет се притисна със стон към приканващата гърд. Ръцете на тила му изведнъж го притиснаха по-силно към твърдата пъпка. Ръката му хвана здраво хълбока ѝ, стисна и пак пусна стегнатата плът. Той целуна долната част на голата ѝ гърда.

– Красиво. Красиво... – мърмореше той. Движението на устните му беше мъчително. Тя се извъртя, зърното ѝ потърси устата му, а коляното ѝ се отърка в твърдия му фалос. Тя ахна, притихна за миг, когато той всмука зърното ѝ и изстена, когато той засука като бебе. Зъбите му стиснаха твърдото връхче и тя изкрещя, езикът му се въртеше и ближеше, успокоявайки болката от ухапването. Другата му ръка се плъзна надолу по задника ѝ, мушна се изотзад между бедрата ѝ и потърка настоятелно. Той загали туптящото ѝ лоно, подразни го с пръст, проследявайки ръба на устните, и се притисна в пулсиращия клитор. Тя го стисна между бедрата си, за да подпомогне търсенето му.

– Сторм – простена той. – Нуждая се от теб, chere, ужасно се

нуждая...

– Да – ахна тя. – Да, Брет.

Ръката му разголи и другата ѝ гърда, а устните му се плъзнаха върху второто връхче, зацелуваха, засмукаха. Сторм изкрещя. Брет вдигна излишната нощница към кръста ѝ. Бедрата ѝ обвиваха кръста му, кръстът ѝ се извиваше в очакване. Той погали лениво хълбока ѝ, забавяйки удоволствието, започна да я гали и дразни, готвейки се да проникне в това подканящо, мокро светилище, но без да бърза. Ханшът ѝ френетично се заблъска в дланта му. Тя простена.

– Моля те...

– Да, скъпа, скоро... – каза ѝ той, смучейки твърдите зърна. Прокара ръка по корема ѝ, спусна я по-надолу и разроши меките къдри. Тя изскимтя. Един пръст продължи напред и се плъзна в прохода. Сторм възкликна. Той се дръпна, като едва дишаше, пусна зърното ѝ, поспря за концентрация и ритмично задвижи пръста си в тялото ѝ. Тя се изви срещу него и диво изстена. Брет потрепера и притисна устни към ребрата ѝ, дишайки дълбоко, и продължи да движи пръста си, смаян от силата на контракциите ѝ. Палецът му продължаваше да притиска клитора ѝ. Чувстваше, как цялата ѝ вулва трепери конвулсивно.

– О, Сторм – простена той, когато тя падна бездиханна по гръб. Брет затвори очи, за да се овладее, и когато успя, коленичи над нея и я загледа. Зелената нощница се беше омотала около кръста ѝ. Клепачите ѝ бяха спуснати, косата – в безпорядък, разпиляна по смачканите възглавници и между надигащите се равномерно гърди. Той забеляза, че зърната ѝ все още са твърди и, неспособен да устои, всмука едното за миг. Очите ѝ рязко се отвориха. Брет се усмихна на замаяния ѝ поглед. Дългите ѝ крака бяха предизвикателно разтворени. Интимните ѝ къдри бяха мокри и тъмни. Срамните ѝ устни леко блестяха. Брет сграбчи бедрата ѝ и сведе глава. Когато устата му целуна нежната розова плът, тя ахна високо. Той я стисна по-здраво и зацелува мекия плод на удоволствието, започвайки от вътрешната страна на бедрата и постепенно приближавайки се към центъра. Езикът му се стрелна и проникна до дъното на дългата бразда. Тя натисна главата му и се загърчи. Ханшът ѝ неконтролируемо се заблъска към лицето му и търсеция му език. Брет се надигна и опря главичката на члена си до раздражения ѝ орган. Тя изпъшка и широко разтворените ѝ очи се впериха в неговите. Той бавно се потърка в нея и се усмихна.

– Обичам те – дрезгаво прошепна мъжът и продължи бавно да се движи. Тя ахна отново. Той наведе глава над нея.

– Кажи ми – помоли той. Главичката потъна малко по-навътре и пак се отдръпна. – Кажи ми колко ме желаеш. – Той я целуна за пръв път и дамгоса устните ѝ със своите. Когато вдигна глава, тя умолително изохка името му.

– Обичаш ли ме, Сорм? – простена той и се наведе още над гърдите ѝ. – Обичаш ли да правя така? А така?

Тя простена.

– Обичаш ли да ме усещаш дълбоко в себе си? – Той застина на входа на влагалището ѝ. Натисна леко за проба. – Кажи ми!

– Да! Да! Да!

– О, господи, искам те – каза той и се заби в нея. Телата им се удариха едно в друго буйно, неудържимо, хлъзгави от пот. Брет напираше все по-силно, загубил всякакво самообладание. Моят Сорм – това беше единствената мисъл в главата му. Когато тя изкрещя, подскачайки под него, около него, и той се заби за последен път до самото ѝ дъно, изригвайки семето си с вик, светът се сля в една единствена, ослепителна искра.

Сорм се събуди и видя, че лежи в прегръдките на голия си съпруг. Споменът за миналата нощ нахлу в главата ѝ. Прекрасен спомен за докосването му, за устата и ръцете му, които си играеха с нея. Изгарящ спомен за твърдия му и горещ допир срещу крехката ѝ плът, вътре в тази плът... Беше казал, че я обича. Истина ли беше? Сорм живо си припомни точно какво правеше той, когато ѝ беше казал тези две думи, и се изчерви. Споменът стана по-ярък. Господи, какви неща ѝ беше казал! Какво я беше накарал да отговори! Как я беше накарал да му се моли и как тя го бе направила искрено. Боже мой! Със сигурност това не беше нормалното отношение на съпруг към жена му. Като с курва.

Тя се извърна и седна с разтуптяно сърце. Всяка фибра от съществото ѝ настръхна, когато той се примъкна до нея. Не го погледна. Не можеше да му позволи да се държи така с нея. Почувства как ръката му се плъзга по бедрото ѝ. Тя рязко прехвърли краката си през ръба на леглото и скочи буйно на пода. След миг обаче се намери по гръб, а Брет лежеше върху нея и я гледаше с тъмни и зачервени очи, сякаш не беше спал цяла нощ.

– Сорм?

– Искам да стана – забори се тя.

Той разхлаби прегръдката си, но не се надигна.

– Така ли ще ме поздравяваш? – Погледът му я пронизваше. – Ядосана ли си?

– Не, разбира се – саркастично отвърна тя. По лицето му плъзна искрено объркване.

– След тази нощ – тихо каза той, – се надявах да мъркаш от удоволствие, а не да бягаш от леглото ми.

– Арогантен нахалник – извика тя. Изведнъж цялото му смущение и негодувание изчезнаха. Той се усмихна и тъмните му очи засияха.

– Ако се опитваш да спечелиш вниманието ми – прелъстително промълви Брет, – няма нужда да отиваш толкова далеч. – Той се обърна и туптящото му острие се опря до вътрешната страна на бедрото ѝ. Сторм ахна. Брет хищно я целуна, сякаш не я беше любил четири пъти през тази нощ. Езикът му се стрелна навътре и я прониза. Тялото ѝ пламна. Тя се опита да не му обръща внимание. Този път номерът му нямаше да мине. Тя извърна лице.

– О, where – въздъхна той и вдигна глава. – Колко те желая. – Той се отърка в бедрото ѝ. – Ето колко те искам, любима. – Очите им се срещнаха. Изведнъж тя грубо го отблъсна.

– И сега какво? – попита той, опитвайки се да звучи отегчено, но как можеше да се отегчава? Беше прекарал просто най-невероятната любовна нощ в живота си с най-невероятната жена, която беше виждал – и тази жена по някаква случайност му принадлежеше. Жена му. Само неговата жена. Никой друг не можеше да я има. Мисълта за това накара главата му да се замае. Хиляди странни, топли, възбуждащи усещания прелитаха през тялото му и се забиваха като стрели в сърцето му. Той обви ръка около хълбоците ѝ и се усмихна в отговор на буреносния ѝ поглед. Нищо не можеше да помрачи настроението му.

– И сега какво? – повтори той.

– Вчера... – започна тя, но спря и му отправи остър като кама поглед. Усмивката му стана по-широка и той загриза дългата ѝ шия.

– Престани, по дяволите, Брет! Сериозно ти говоря!

– И аз съм сериозен, съкровище – каза той и неочаквано я преобърна върху себе си.

– Това е меденият ни месец – измърка той като огромен котарак. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Сграбчи го студен страх.

– Сторм, какво има? – Беше ужасен – ужасен, че мисълта за медения им месец я разплакваше. Но как можеше да предполага, че след една нощ с него тя ще се промени? Почти беше забравил, че го презираше. Една нощ не можеше да промени мнението на твърдоглавата му жена.

– Не ми харесва да се държиш с мен като с курва, Брет – каза яростно тя. Но продължаваше да хълца и той забеляза, че се чувства

наранена. Брет седна и я залюля в скута си.

– За какво говориш, chere! – Гласът му беше тих и галещ. Показалецът му обърса една заблудена сълзичка от бузата ѝ.

– Нещата, които ми каза – прошепна тя, сякаш се страхуваше да не я чуят.

– Какво?

– Никой мъж не говори така на съпругата си. – Тя се изчерви.

Той внезапно разбра за какво става дума и прехапа устни, за да не се разсмее.

– Откъде знаеш?

– Просто знам.

Той погъделичка бузата ѝ.

– Сладка моя, мислех, че ти хареса вчера. – Ухили се. Не можа да се удържи. Тя отвърна поглед.

– Не така, Сторм, погледни ме. Всичко, което ти и аз правим заедно, е чудесно, докато и двамата го желаем и то ни доставя удоволствие.

Тя го погледна несигурно. Ръката му се плъзна върху рамото ѝ.

– Искам да ти доставя удоволствие. Искам да си толкова възбудена, колкото и аз. – Той хвана гърдата ѝ. Зърното сякаш се заби в дланта му. – Ние сме женени. Ти не си курва. Ти си ми жена. Нормално е да се дразним в леглото, за да увеличим удоволствието. Повярвай ми. – Гласът му беше паднал до шепот.

Искаше ѝ се да му вярва. Трудно ѝ беше да си спомни защо се бе ядосала така. Движенията на ръката му върху зърното ѝ приковаха вниманието ѝ.

– Брет.

Той хвана лицето ѝ в шепи, погледна я в очите и погали с палец ъгълчето на устата ѝ.

– Ти си моя жена, Сторм – каза той. – Никога не го забравяй.

Беше обедно време, когато най-сетне напуснаха спалнята и слязоха долу. Сторм непрекъснато хвърляше възхитени погледи към съпруга си, когато той не гледаше. Не можеше да отлепи поглед от него. Не можеше да спре да мисли за общата им страст, за буйните и за нежните моменти. Толкова беше красив! Харесваше ѝ как се облича сега – с прилепнали бричове за езда и високи черни ботуши, а отгоре – проста ленена риза. Беше толкова широкоплещест, толкова силен, толкова мъжествен! Когато минаваха през празния салон на първия етаж, Сторм видя крадливите погледи, които двете прислужнички хвърляха към мъжа ѝ и почувства тръпка на гордост и собственическа радост. Този човек е мой съпруг, помисли си тя, смаяна. Мой!

Закусиха в трапезарията с високия покрив, потънали в съчастническо мълчание. Чувствайки погледа му, Сторм вдигна очи от пъпеша си и бе възнаградена с топла усмивка. Сърцето ѝ се преобърна и тя се загледа в него, неспособна да отмести поглед. Той се наведе към нея и нежно допря устните ѝ със своите. За миг двамата се гледаха в очите. Сърцето на Сторм се замая от любовта, която струеше от погледа му.

– Колко мило – обади се Елена от вратата. – Колко живописно.

Брет стана.

– Добро утро, Тия.

Тя подложи буза за целувка и сама целуна Сторм.

– Добре ли спяхте?

Сторм поруменя, а Брет се разсмя.

– Колкото можеше да се очаква – каза той, хвърляйки топъл поглед към Сторм, докато седнаше обратно на мястото си.

– Дон Фелипе стана – каза Елена между другото и се настани срещу тях. – Знае, че си тук. – Погледът ѝ задържа този на Брет и на Сторм ѝ се стори, че те се замислиха за нещо свое.

Брет се усмихна.

– Ще му засвидетелствам почитанията си след закуска. Как е той?

– Умира – отвърна Елена.

Сторм ахна.

– Скъпа – каза ѝ Елена, – ако го познаваше като всички нас, щеше да знаеш, че дните му сред нас са преброени. Затова и София е тук. – Тя погледна племенника си. – След като изгуби сина си от онази ужасна

болест, а едва шест месеца по-късно и съпруга си, реших, че не трябва да я оставям сама със слугите.

– Разбира се, че не – каза безчувствено Брет. – А братовчедът Диего? Той защо не е с компанията, очакваща голямото сбогуване на татко?

– Брет – възмути се Сторм.

Елена сякаш не чу нищо.

– Диего идва почти всеки ден.

– А къде е доня Тереза? – попита той.

– Или се затваря в покоите си и скърби за децата, които загуби, или е с дон Фелипе. Знаеш, че той не може да я понася. Обикновено я пъди само след няколко минути. Сълзите и вайканията ѝ го влудяват.

Сторм погледна лелята на Брет. Безспорно беше красавица, дори и в черната траурна рокля с дълбоко като за бално деколте, което разкриваше могъщите ѝ гърди. Кожата ѝ беше бяла и гладка като сатен, кръстът ѝ – тънък, а ханшът – заоблен, но не и трътлест. Беше много красива и много злобна. Сторм го усещаше някъде дълбоко в себе си. Не ѝ харесваше и начинът, по който гледаше Брет – сякаш я забавляваше, сякаш помежду им имаше някаква прекрасна, много тайна шега, сякаш го познаваше – в библейския смисъл на думата.

– Ето ви и вас – каза Емануел, широко и добродушно усмихнат. – Добро ви утро, младоженци. Брет, тя е като златен слънчев лъч. – Възхищението му беше искрено.

– Нали? – отвърна Брет и я погледна с обич. Никога не се беше чувствала по-очарователна.

– Хайде, момчето ми, свършвай с тази закуска. Дон Фелипе няма търпение да те види.

Брет стана със смях.

– Така ли каза?

Емануел хитро се усмихна.

– Е, не точно.

– Ха! Обзалагам се, че старият пръч се е престорил, че и представа си няма, че съм тук!

– Знае – каза Емануел. – Спокойно с него, Брет. – Гордостта на рода Монтеро още не го е напуснала.

Брет се подсмихна.

– Не ме интересува. – Наведе се, вдигна брадичката на Сторм и я целуна право в устата, въпреки присъствието на леля си и чичо си.

– Тук имат странен обичай, chere. Нарича се сиеста. – Той се ухили. Тя, разбира се, знаеше какво е сиеста и се смути, опитвайки се да не

гледа роднините на Брет.

– Ах, да си млад и влюбен... – въздъхна Емануел подчертано пресилено.

Тя силно се изчерви, но се притисна до мъжа си, загледана в красивото му тяло. Влюбена ли съм? – почуди се тя и веднага разбра отговора. Да! Брет изпълваше цялото ѝ същество. Не знаеше как се беше случило това, но ето, че беше.

– Откога сте женени, мили? – попита Елена, като я гледаше отблизо. Сторм изплува от мечтите си.

– От около две седмици – отвърна тя.

– Личи си. – Двете замълчаха за миг и Сторм продължи да закусва.

– Харесва ли ти хасиендата?

– Много е красива – искрено каза момичето. – Сега разбирам защо Брет е толкова... толкова... изискан. – Елена я погледна.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами, нали е израснал тук – отговори Сторм.

Елена се разсмя. Смяхът ѝ не се хареса на Сторм, още повече, че не разбираше какво му е смешното. Точно тогава влезе София, по-младо копие на майка си, невероятно красива.

– Какво е толкова смешно, мамо?

– Сладката ми Сторм – каза Елена през смях, – разбира, защо Брет е толкова изискан.

София се намръщи, седна и си наля чаша кафе.

– Не разбирам. – Тя хвърли поглед към Сторм.

Момичето не пропусна да забележи неучтивостта ѝ. София дори не я беше поздравила.

– Защото бил израснал тук – натърти Елена.

София се изкиска.

– Колко добре познаваш съпруга си? – попита тайнствено тя. Сторм почувства, как нещо се надига в нея.

– Доста добре, в някои отношения – отвърна тя също тайнствено и си спомни как София бе огледала Брет вчера. Тя го харесваше, Сторм го знаеше и за миг почувства триумф над другата. Брет беше неин. София можеше и да го иска, но нямаше да го получи.

– Всяка жена би могла да опознае всеки мъж в тези отношения, скъпа – тактично вметна Елена. Сторм веднага се почувства смазана. Любовта им – това, което той бе правил с нея, начинът, по който я караше да се чувства – го беше правил и с други жени. Това беше достатъчно да задуши еуфоричното ѝ настроение. Беше забравила как беше

посетил Одри след пътешествието си, преди да се прибере при нея, а после я беше обладал против волята ѝ. По дяволите! По дяволите, по дяволите, по дяволите!

– Брет определено изглежда добре – прекъсна мислите ѝ София. – Емануел каза, че има известен успех в Сан Франциско.

– Да – каза Сорм и гордостта поразея отчаянието. – Беше най-преследваният ерген в града. Притежава салон за развлечения, хотел, няколко ресторанта и доста земя. Салонът и хотелът са най-елегантните и изискани в Сан Франциско. Партньор е също така с чичо ми в една спедиторска фирма.

София и майка ѝ се спогледаха.

– Кой би помислил – каза накрая дъщерята, – че моят незаконороден братовчед ще се издигне така.

Гняв завладя Сорм.

– Моля? – не можеше да повярва на ушите си. София вдигна вежда. – Как смеете – скочи Сорм. – Как смеете да наричате съпруга ми копеле!

– Спокойно, скъпа – каза Елена и докосна китката ѝ. – Тук всички сме едно семейство. София не искаше да обиди Брет. Говореше буквално. В крайна сметка, необичайно е едно копеле без пукнат грош да се превърне в преуспяващ и културен мъж.

Сорм беше поразена. Не можеше да смели думите им.

– Брет е копеле?

Жените изглеждаха изненадани.

– Поне толкова би трябвало да знаеш! – каза Елена. София се разсмя.

– Брет не само е копеле, Сорм, но майка му беше обикновена проститутка в Мазатлан, французойка, но проститутка.

Горкият Брет, помисли си Сорм, като си спомни как го беше нарекла синьокръвно прасе и колко се беше засегнал той. След това си спомни всички пъти, които го беше наричала копеле и се ужаси от себе си. Защо никой не ѝ беше казал? Горкият Брет!

– Мисля, че я шокирахме, мамо – подсмихна се София.

– Седни, Сорм, довърши закуската си – прекъсна я майка ѝ.

Сорм седна, като още не можеше напълно да смели чутото. Елена и София се бяха смели, когато беше казала, че изискаността на Брет се дължи на възпитанието му тук. Спомни си как се беше стегнал и начумерил, когато го бе попитала обича ли го баща му. В нощта, когато се беше прибрал пиян у дома, беше казал, че майка му го е продала на

баща му. Вярно ли беше? О, боже! Изведнъж ѝ се стори, че разбира. Но отчаяно искаше да разбере по-добре.

– Добро утро – прогърмя от вратата един мъжки глас. – Кой е това?

Сорм се обърна и видя мъж, облечен в традиционната носия на старите калифорнийци – тесни черни панталони с пискюли и сребърни гайтани, късо болеро и блестящо бяла риза. Беше тъмен и страхотно красив, очевидно син на Елена и брат на София.

– Диего, запознай се с жената на Брет – каза Елена. Диего се приближи със светнали очи.

– Поразен съм, сага – каза той и пое ръката ѝ, преди тя да разбере какво става. – Никога не съм виждал такава красота, никога!

Сорм се смути. Не знаеше какво да отговори на такъв невероятен комплимент. Той ѝ целуна ръка и мустациите му погъделичкаха кожата ѝ. Не бързаше да отлепи устни от нея. Тя беше сигурна, че е усетила върха на езика му. Ахна и се опита да се дръпне, но не успя.

– Надявам се, че ще ми окажете честта да ми позволите да ви разведе из красивата хасиенда на дон Фелипе.

– Аз... аз не знам – промълви тя.

– О, братовчедът Брет няма да има нищо против. Той и донът имат много неща да уреждат, повярвай ми.

– Може би утре – каза тя. Трябваше да говори с Брет. Искеше да го прегърне и да му каже, че не бива да има тайни от нея. Никога вече.

– Е, тогава утре – усмихна се Диего. Зъбите му блеснаха на мургавата кожа. – Къде е братовчед ми?

Брет гледаше баща си с ужас. Тогава дон Фелипе обърна глава и блестящите му черни очи, същите като някога, срещнаха погледа на Брет. Той отпъди жалостта си. Някогашният подобен на лъв мъж се беше сбръчкал, побелял, но все със същия дух. Брет почти се почувства шестнайсетгодишен под този властен поглед. Той преценяваше и обвиняваше, унижаваше. Пак се почувства като „копелето“.

– Ела тук – нареди дон Фелипе. Седеше в едно кресло, завит до кръста с одеяло. Вече не беше някогашния великан, а кльощав и изпит старец. Беше се свил даже на височина. Гласът му също беше отслабнал и трепереше. Брет пристъпи към него.

– Татко – каза той спокойно. Етикетът изискваше повече от това, но старият кучи син винаги се бе държал с него като с измет, така че защо трябваше да му пука?

Очите на дон Фелипе го измериха от главата до петите. Той погледна младия мъж в лицето и се разсмя.

– Още си бунтар, а, момчето ми?

Нямаше какво да отговори на това. Стоеше и се мразеше за притеснението, което изпитваше.

– Защо дойде? – попита късо донът.

– Емануел ме помоли.

– Аха. – Черните очи го пронизваха. – Може би си дошъл да чакаш смъртта ми, като другите. Още не съм готов, момче.

– Защо мислиш, че ме интересува дали си жив или мъртъв, старче?

Дон Фелипе се изсмя.

– Поне си честен, Брет, това може да ти се признае – честен си. Нищо подобно не може да се каже за останалите интриганти, с които съм заобиколен, с няколко изключения. Срещна ли вече сестра си Габриела?

Промяната на темата изненада Брет.

– Не.

– Ако си мислиш, че ще напусна всичко това – една тънка ръка се размаха наоколо, – то грешиш.

Беше ред на Брет да се разсмее.

– Хубаво. Нищо не искам, нито един проклет акър!

Двамата се загледаха напрегнато.

– Защо пък не, по дяволите? – извика донът. – Ти си ми син.

– Вече? Преди десет години не бях – бях само копелето ти.

– Ти беше – и си оставаш – мой син, но и мое копеле. Дори бог не може да промени това.

– Не, не може.

– Емануел казва, че си богат и преуспяващ предприемач.

– Горедолу.

– С млада жена.

– Да.

– Трябваше да се ожениш за калифорнийка.

– Никога – отвратно каза Брет. – Съжалявам, че нямаш наследници, татко, но пък имаш Диего.

– Никога – изсумтя Фелипе. – Това жалко племенниче! Всичко, което прави, е да играе комар и да пилее пари. Спаси ли той хасиендата на Емануел? Бори ли се за своето срещу гадните американци? Ако му оставя това, то ще изчезне, ще се унищожи, ще се съсипе само след една-две години. – Донът беше почервенял от гняв и дишаше мъчително. Брет обаче само стисна упорито юмруци, докато старият не успя да си поеме

дъх. Изкашля се.

– А онези две пепелянки и безгръбначното влечуго с тях очакваха пристигането ти както християните са чакали лъвовете на римските арени. – Той се засмя доволно. – Те искат всичко. Боят се, че ще ги ошетя и ще го дам на теб.

– Ако го направиш, ще го продам – предупреди го искрено Брет.

– Като че ли ще го направя – подигра му се дон Фелипе и заби черния си поглед в очите му. Брет го мразеше.

– Казах ти, старче, – тихо промълви той, – не го искам и никога не ще го поискам.

Взряха се един в друг.

– Ясно – каза старецът, – ти го показва още когато си тръгна оттук преди десет години.

– Ти дори не се опита да ме спреш. – Беше безразличен и двамата го знаеха, но какво беше очаквал старият? Признание? Извинение?

– Дано пукнат, алчните копелета – изръмжа накрая донът. – Трябва да се погрижа за Габриела. Не вярвам на Елена и София.

– За какво говориш? – попита Брет.

– Габриела е сгодена. Възнамерявам да живея, докато не се омъжи след три години за Салвадор Талаверас, един истински калифорниец. Те ще наследят всичко.

– Чудесно – мрачно каза Брет. Но в главата му се прокрадна неканена мисъл: Той е избрал малката ми сестра, една жена, вместо собствения си син.

– Върни се в града, момче. Ще ги оставим да си мислят, че ще наследят всичко. Когато дойде денят да прочетат завещанието ми, доста ще се изненадат. – Мисълта очевидно му харесваше.

– София е вдовица – каза Брет. – Къде е ранчото ѝ?

– Далече на юг, близо до Лос Анджелис. Изгубиха две трети при съюза с Щатите, ще загубят и останалото, борейки се за моето. Някога беше хубаво място. Сега е занемарено и съсипано. – Дон Фелипе го погледна. – Проклетите американци ни отнеха всичко, Брет. Земите ни, начинът ни на живот. Калифорнийците измряха. – Той се закашля. Кашля дълго и когато видя, че той не е в състояние да спре, Брет се притесни пряко волята си и го потупа по гърба, изненадан от силата на тялото му, което не беше толкова крехко, колкото изглеждаше. Подаде на баща си малко вода и старецът отпи. Пристъпът отмина.

– Добре ли си? – попита Брет.

– Интересува ли те? – прогърмя отговорът.

– Ако яздя по пътя – каза младият мъж – и попадна на гладно и болно куче, то ме интересува достатъчно, за да го отгърва от нещастieto му.

– Аз не съм гладен и болен, нито пък куче! – изкрещя Фелипе. – Аз съм твоя плът и кръв.

– Едва-едва – извика в отговор Брет. – И то не по моя воля. Защо, старче? Защо искаше да дойда?

– Не съм искал, неблагоприятно копеле! – остро извика донът. – Мислиш ли, че ми пука за теб? Махай се в града, там ти е мястото!

– С удоволствие – изръмжа Брет. – Нямах ни капка състрадание в изцеденото си тяло, нали? Или имаш?

– Какви са тези викове? – попита влизащият забързано Емануел.

– Питай него – промълви Брет и излезе.

– Фелипе, добре ли си?

– Той е истински Монтеро, до мозъка на костите си – каза доволно донът, когато Брет излезе. – И мой син до мозъка на костите си.

– Защо не му кажеш, че се гордееш с него? – попита внимателно Емануел.

– Ба! – процеди Фелипе. – Хвалбите са за жените и кучетата, не за мъжете.

Брет влетя в стаята, която споделяше с жена си. Беше страшно развълнуван. Боже, как мразеше старото копеле! Но какво беше очаквал? Добра дума? Щом старият тиран не му беше показал добрина някога, защо трябваше да го прави сега? Наистина ли го бе очаквал и искал, наистина ли бе дошъл чак до тук за това?

– Брет?

Той рязко се обърна, защото не очакваше Сторм да е там. Веднага омекна.

– Какво правиш?

– Чаках те – нежно каза тя. От сините ѝ очи струеше нежност и състрадание, сякаш знаеше какво ставаше в душата му.

– Ела тук – тихо каза той. Желанието да я сграбчи, да потъне в нея и да забрави всичко беше огромно. За негова изненада тя го притисна до себе си точно както беше желал. Той рязко я вдигна и я отнесе в леглото. Седна до нея. Хвана лицето ѝ в ръце и я зацелува. Когато усети меките ѝ, разтварящи се под езика му устни, той веднага забрави срещата с баща си и можеше да мисли вече само за едно. Започна да гали великолепно ѝ тяло и стисна гърдите ѝ с големите си ръце.

– Искам те – прошепна той и, сваляйки корсажа ѝ, го скъса от нетърпение.

– Брет – протестира тя, но се притисна в него.

– Боже, как се нуждая от теб – чу собствения си стон и разкопча бричовете си. Така беше. Отчаяно се нуждаеше от нея, подобно на гладуващ човек пред купа с плодове.

– Когато съм с теб, се променям – промърмори той и я прегърна.

След известно време тя го погледна и той видя удоволствието, което беше изпитала от любенето. Докосна нежно бузата му. Брет не помръдваше, удавен в погледа ѝ. Тя вдигна глава и го целуна с любов. След това се усмихна и положи буза на рамото му.

– Толкова си красива, Стом – каза той и погали косата ѝ.

– И ти – отвърна меко тя и прокара длан по кръста му.

– Е, не е ли това по-добре от караниците, chere?

– О, не знам. – Тя се ухили. – Брет? Как е баща ти?

Той се стегна.

– Въобще не споменавай дъртото копеле, Стом.

– Ако не искаш да те наричат така, недей и ти да викаш на хората по този начин – мило каза тя. Той се обърна настрана, абсолютно сериозен и я загледа неподвижно. Тя се изчерви.

– Кой ти каза? Тия Елена ли?

Тя кимна.

– Кучка.

– Брет! Тя ти е леля.

– А също и абсолютна кучка, Стом, знам го добре. Дъщеря ѝ не е по-различна.

– Те са твоето семейство – убедено заяви Стом и седна.

Но не съм си ги избирал аз – каза Брет намръщено и се зарови във възглавниците.

– Какво означава това?

Той я погледна.

– Майка ми беше истинска проститутка. Ако не приличах на рода Монтеро, не би имало доказателство за бащинството на дона.

– Но ти наистина приличаш на Монтеро. Сходството е огромно.

Брет се усмихна.

– Не биваше да идваме. По дяволите! Не знам защо въобще го направихме.

– Брет, моля те. Баща ти е стар и болен и може би умира...

– Ха! Този деспот си е определил да живее поне още три години. Така и ще стане, гарантирам ти! – Виждайки смущението ѝ, той добави:

– Иска да види дъщеря си омъжена. Познавам го. Не е толкова

болен, колкото си мислиш.

– Ти го мразиш – прошепна ужасена тя.

– Какво от това, Сторм? Нима вече интересът ти към твоя съпруг се издигна над плътското? Е, не се притеснявай. Просто не се бъркай в личните ми работи! – Той скочи на крака.

Сторм беше потресена до дъното на душата си. Брет изхвърча от стаята, закопчавайки панталоните си. Тя избърса една сълза. Дотук с обичта, помисли си. Брет влезе отново и замръзна на място.

– По дяволите – промърмори той.

– Махай се – предупреди го Сторм и бързо избърса очите си. – Сериозно ти говоря!

– Не исках да те разстройвам – каза той, седна до нея и я прегърна. Тя се опита да се освободи, но той не я пусна. Тя притихна и той я притисна към гърдите си, целувайки косите ѝ.

– Сторм, старецът е истинско чудовище, повярвай ми. Израснах тук, като с мен се държаха по-зле, отколкото със слугите. София и Елена никога не ме оставяха да забравя, че съм копеле. Старецът никога не е изричал една добра дума през живота си. Чичо Емануел единствен направи живота ми тук поносим, но едва-едва. Не знаеш какво беше.

Сторм го погледна внимателно и обви ръце около врата му.

– А ти си бил просто едно малко момче – прошепна тя и се опита да си представи какво ли е да си на осем-девет години, без майка, захвърлен в къщата на Монтерови. – Едно малко момче, нуждаещо се от обич.

– Оцелях – безизразно каза Брет, но очите му го издаваха.

Тя погали косата на слепоочието му.

– Брет, баща ти те обича, сигурна съм. Брет се разсмя.

– Грешиш. Ако ме обичаше, щеше да се появи в живота ми преди да навърша осем години, преди двамата ми по-големи братя да бъдат убити. Заинтересува се от мен само защото нямаше мъжки наследник, точно както сега се интересува само защото Мануел е мъртъв.

Сторм отказваше да повярва.

– Това не може да бъде вярно. Не може.

– Той е знаел за мен през цялото време, Сторм, защото майка ми му е била любовница и когато е забременяла, той я е издържал, докато отново е станала годна за работа. Но никога не дойде да ме види, нито веднъж! Дори не знаех кой е баща ми до деня, в който майка ми просто ей така ми съобщи, че се разделяме, защото ще живея при него.

Сърцето ѝ се късаше.

– О, Брет, как е възможно това? Сигурно го е направила от любов,

знаела е, че ще имаш по-добър живот като син на баща си, отколкото като неин.

Брет се изсмя.

– Казах ти, че баща ми ѝ плати за мен.

– Тя още ли е жива? – чу се Сторм да пита.

Брет изсумтя.

– Нямам представа, нито пък ме интересува.

Тя ахна.

– Но, Брет, не може да не я обичаш поне малко!

– Да обичам тази курва? Сторм, семейството ми не прилича на твоето. Ти си имала късмет. Майка ми ме е родила и с това се е свършило. Учудвам се, че не ме е хвърлила на улицата, толкова внимание ми обръщаше през всичките осем години на съвместния ни живот. Понякога се връщах със сцепена глава, но тя ме отминаваше. Обикновено ми се казваше да напусна къщата. Не обичаше клиентите ѝ да виждат, че има син на моята възраст. Ако се случеше да се натъкна на някой от тях, тя ме представяше като чирачето на готвача. – Брет замръзна, когато видя, че по лицето на Сторм струят сълзи. – Не плачи за мен – каза рязко той. Тя обви лицето му с ръце.

– Мисля, че никога не съм разбиравала какъв късмет имам. Брет, искам да се запознаеш със семейството ми. Ще ги обикнеш.

Той преживяваше всички стадии на самосъжалението, чувство, което по принцип му беше напълно непознато. Тя го караше да се чувства така. Ръцете ѝ бяха толкова топли и успокояващи... Желанието да потъне в самосъжаление, да скрие лице в гърдите ѝ и да я остави да го успокоява като дете, го задушаваше. Но вместо това той стана рязко и се усмихна.

– Ще се радвам да се срещна с тях – смени темата той. – Майка ти прилича ли на теб?

Сторм се усмихна.

– Никак. Тя е миньонче, с много тъмна коса. Но е страшно силна. Татко се връзва на възел, за да ѝ угоди.

Брет се разсмя високо. Сторм така се ентусиазираше и вдъхновяваше, когато ставаше дума за семейството ѝ, че любовта ѝ към тях струеше от очите ѝ. Не можа да не сравни това със собствената си фамилия. Опита се да забрави.

Но не можеше да забрави едно. Дон Фелипе предпочиташе едно момиченце да го наследи, но не и незаконороденият му син.

17

Красива е, помисли си Брет. Усмихна се.

– Здравей, Габриела.

Дванадесетгодишното момиченце го наблюдаваше със свенливо любовитство и сякаш всеки миг беше готово да побегне. Като чу гласа му, смело излезе иззад полите на Елена.

– Здравей.

– Аз съм Брет Д'Аршан, брат ти – каза той, като я разглеждаше с нещо като страхопочитание. Имаше синьо-черна коса, а кожата ѝ бе с цвета на разцъфнала гардения. Очите ѝ бяха огромни, обрамчени с черни мигли, кехлибарени на цвят. Това дете му беше сестра. Толкова малка, невинна и ранима. Странна мисъл, която събуди странни и топли чувства в гърдите му.

– Знам – сериозно каза тя. – Тио ми каза.

– Съжалявам, че не сме се срещали досега – каза нежно Брет, взе ръката ѝ и я целуна. – Какво красиво момиче си ти!

Габриела поруменя. Брет се натъжи, когато тя избяга и се скри при Елена и Емануел. Тя му беше сестра. Той не познаваше Мануел и Катерина, но за пръв път се почувства засегнат от загубата им. И те ли са били толкова красиви, толкова живи и реални? Брет въздъхна и погледна към жена си. Тя говореше с Диего и се усмихваше. Това го подразни, въпреки че от израза ѝ разбра, че просто е учтива. И все пак ясно си спомняше как го бе тормозил Диего като дете, въпреки че беше само три години по-голям. Преди още Брет да замине за златните мини, в околностите подтичваха вече две негови копелета. Той се загледа нарочно в двамата.

– Брет, почакай.

На ръката му легна студена, възпираща длан. София му се усмихна обещаващо и в очите ѝ проблесна съблазън. Той вече бе разбрал, че е наследила курвенската жилка от майка си – това си бе проличало от момента, в който се бяха срещнали.

– Здравей, София – хладно каза той. Въпреки че тя беше невероятно красива, наглите ѝ домогвания, дълбокото деколте на роклята ѝ, самото ѝ присъствие му навяваха такива омразни спомени, че той почувства прилив на гняв. Никога нямаше да забрави момичешкия глас, който го дразнеше: Копеле! Копеле! Копеле! После тя се смееше, защото

знаеше, че той не може да си позволи да я удари...

– Как се чувстваш у дома, Брет? – измърка тя.

Той се изсмя.

– У дома ли? Това не е моят дом, братовчедке, и никога не е бил.

– Тц-тц. Ти живя тук близо десет години. Колко си неблагодарен.

Сигурно и улиците на Мазатлан не наричаш свой дом...

– Определено не. – Погледът му беше втрещен и подигравателен. –

И повярвай ми, безкрайно съм благодарен за нежните грижи, на които се радвах тук.

Тя докосна ръкава му.

– Когато си тръгна оттук, ти беше още момче – прошепна тя. – Още не мога да свикна с промените в теб.

Той нямаше какво да й отговори, но един бърз поглед през стаята му доказа, че Диего още окупира жена му. Почувства остра ревност и това го изуми.

– Брет, нали не ми се сърдиш заради детските ми заяждания? – Очите на София леко се разшириха.

– Ти беше противно дете, София, а подозирам, че си и противна жена.

Тя ахна, но после се разсмя.

– Не си се променил! Все още биеш право в целта! – Веселието й изчезна, както се бе появило, и тя стисна ръката му.

– Брет, онова не беше от злоба, уверявам те.

Той вдигна вежда.

– Беше от ревност.

Сега беше негов ред да се развесели и той се усмихна.

– А, разбира се, колко глупаво от моя страна да не се сетя.

– Не, наистина те ревнувах – настоя тя.

– Кого, копелето ли?

– От майка ми.

Брет я зяпна. Вече не се усмихваше.

– Моля?

– Видях ви заедно – прошепна тя с блеснали очи и треперещ глас.

Той видя вълнението по лицето й. – Ти беше само на петнайсет, но какъв мъж беше, Брет, о, колко голям беше... Как я обладаваше, като бик...

Брет се опомни от шока и неочакваната сексуална тръпка, които изпита. Усмихна се безгрижно.

– Майка ти беше много дащна.

– Приятно ми беше да ви гледам – прошепна тя и се приведе по-близо. Той я погледна и видя възбудата ѝ. Устните ѝ бяха леко разтворени и трепереха. Очите ѝ блестяха ярко. Представи си кльощавото тринайсетгодишно момиче, което гледа как едно неопитно момче обладава майка му. Съжаляваше, че тя ги е видяла. Не желаше дори несъзнателно да е допринесъл за змийския ѝ характер.

– Радвам се, че си се забавлявала – сухо каза той и я подмина. Знаеше защо тя прави така и какво иска – него.

– Толкова се радвам, че се разбирате със София – каза Елена и той се принуди да се приближи до нея и Емануел.

– Че защо да не се разбираме?

Елена се усмихна.

– Като че ли си спомням как се карахте като куче и котка като деца.

– Това беше отдавна, Елена – обади се Емануел. – Брет, ще ми се утре да поядим заедно и да те разведе из земята.

– С удоволствие – внимателно каза Брет. Не искаше който и да било да си мисли, че хасиендата го интересува. – Ще имаш ли нещо против и Сорм да дойде с мен?

Емануел се поколеба за миг.

– Разбира се, че не.

Брет разбра, че чичо му иска да прекара малко време насаме с него.

– Ще дойда сам – каза той и почувства нежност към него. Опита се да потисне това чувство, което го притесняваше, но то не изчезна. Странно беше за един самотен, самодостатъчен човек като него да се намира в такова положение – с жена, която събуждаше топлина дълбоко в гърдите му, със сестра, която будеше закрилническите му инстинкти, мъртъв брат, за чиято загуба кой знае защо съжаляваше и чичо, чийто чар и доброта бяха неустойими. Емануел доволно се усмихна.

Брет се приближи до Сорм и Диего, взе собственически ръката ѝ и я целуна нежно по бузата. Тя го погледна с големите си сини очи и когато той ѝ се усмихна обещаващо, се изчерви.

– Ти си щастливец, братовчедо – подхвърли Диего, като го гледаше изпод вежди.

– Да, и аз мисля така – отвърна Брет. – Забавляваше ли те братовчед ми с безкрайните си разкази за общото ни детство, скъпа? – попита той Сорм.

– Горедолу – каза тя. – А София припомни ли ти миналите времена?

Брет се усмихна.

– Ревнуваш, chere.

– Разбира се, че не – излъга тя.

– Недей – прошепна той. Тя се усмихна ослепително на Диего.

– Диего ще ме води на езда утре. Иска да ми покаже хасиендата.

– С огромно удоволствие – добави той, гледайки я със светнали очи. Брет се чу да казва:

– Не.

– Хайде, братовчеде, не вярвам да имаш нещо против. Жена ти е в пълна безопасност с мен.

– Имам и забранявам. – Брет се чувстваше смешен, но не можеше иначе. Гадеше му се от лъстивия поглед, който братовчед му хвърляше на Сорм.

– Скъпа, с удоволствие ще те разведа сам. – Тя издърпа ръката си от неговата.

– Не ми позволяваш да яздя с Диего?

– Наистина, Брет, тя е твоя завинаги. Аз искам само да прекарам един следобед в компанията ѝ.

– Аз ще те изведа на езда – настоя Брет. – Аз съм себично копеле, Диего.

– Интересно – ядосано каза Сорм, като се стараеше да говори тихо. – Ти можеш да се увърташ около братовчедка си, а аз не мога да пояздя с Диего.

– Моля?

Диего се усмихна, но веднага прикри усмивката си.

– Брет, нямам задни мисли...

– Да бе. – Брет погледна Сорм. – Ще обсъдим това по-късно.

– Да бе – срязва го Сорм. Усмихна се сладко и провокативно на Диего.

– Ще се видим утре.

Той хвана ръката ѝ и я притисна към устните си.

– Hasta mañana.

Сорм стана, без да поглежда мъжа си, и се приближи до чичото, лелята и Габриела. Диего му говореше нещо, но той едва го чуваше.

– Наистина, братовчеде, здравата се изложи. Ако имах непочтени намерения, щях ли да я преследвам така открито?

Брет се канеше да му отговори, но в този миг всички: млъкнаха и погледнаха към слугата, който влезе, бутайки пред себе си инвалиден стол, в който седеше дон Фелипе. Донът се усмихваше. Долната част на тялото му бе покрита с одеяло.

– Фелипе – извика Емануел и притича до него. – Какво правиш?

– Реших да се присъединя към вас на вечеря – спокойно отвърна донът. – Искам да ям с младоженците.

За миг никой не продума. Елена наруши мълчанието, като се плъзна напред и спря грациозно до дона.

– Каква невероятна изненада – измърка тя, сложи ръка на рамото на стареца и се усмихна към смълчаното семейство. Дон Фелипе погледна открито Брет в очите и за миг двамата се измерваха мълчаливо. После той каза:

– Искам да видя булката.

Брет се опомни, хвана ръката на Сторм и я заведе при баща си.

– Татко, това е съпругата ми Сторм.

Той я разгледа.

– На колко си години, момиче?

Сторм вдигна брадичка.

– На седемнайсет.

– Как успя да се забъркаш с този нехранимайко?

Тя стисна зъби.

– Влюбих се отчаяно в него. – Брет се успокои и едва сдържа усмивката, която напираше на устните му. Дон Фелипе премести погледа си върху него. Емануел пристъпи напред.

– Хайде да сядаме – предложи той, отпрати слугата с кимване и сам пое количката. Семейството бавно премина в трапезарията и заобиколи дона. Той зае мястото си начело на масата. Брет задържа Сторм, докато всички седнаха. Елена се опита да седне отдясно на стареца, но той я изгони.

– Искам от дясната ми страна да седнат синът ми и неговата съпруга – рязко каза той.

О, разбира се, колко глупаво от моя страна – усмихна се Елена. Брет заведе Сторм до мястото ѝ и ѝ помогна да седне. Отдясно на него седна леля му. Наляха вино и слугите внесоха първото блюдо.

– Откъде си, момиче? – попита донът. – И кои са родителите ти?

Брет се намръщи, но Сторм сияеше.

– От Западен Тексас съм – каза тя. – Израснала съм в ранчо. Родителите ми са се установили там през четиридесет и пета година, след като бунтът на комачите е бил потушен.

– Кой е баща ти?

– Дерек Браг – гордо каза тя.

– Откъде произхожда?

Погледът ѝ не трепна.

– Баща му е бил трапер, а майка му – индианка. Новината бе посрещната със стреснато мълчание. Тя вдигна гордо глава.

– Преди да създаде ранчото, той е бил капитан на тексаските рейнджъри, един от най-добрите.

– Значи си отчасти индианка – каза донът.

– От апахите – поясни тя. – И се гордея с това.

– И аз – обади се Брет и се усмихна на смаяното изражение на Стом. Те се погледаха в очите. Брет се пресегна през масата и стисна ръката ѝ.

– А майка ти? – попита дон Фелипе.

– Тя е англичанка. Баща ѝ е граф Драгмор, лорд Стелтън. Един ден големият ми брат Ник ще наследи титлата и земите му.

София ахна.

– Каква невероятна семейна хроника – весело каза Елена. – Е, Брет, дори и ти бледнееш в сравнение с нея.

– Благодаря ти, Тия Елена – каза Брет. – Татко, въпросите ти са неучтивни.

– Защо да са неучтивни? – сръза го донът. – Тя се гордее с това, което е. Не се опитва да скрие нищо. Напомня ми на теб.

Брет се почуди дали не е получил току-що някакъв своеобразен комплимент. Не беше сигурен.

– Как ти се харесва хасиендата?

– Прекрасна е – ентузиазирано отвърна Стом. – Невероятно е красива. Не забравяйте, че съм израснала в ранчо. Научих се да яздя преди още да мога да ходя. – Тя се усмихна. – Градският живот е приятен, но понякога ми липсва ранчото.

Дон Фелипе се усмихна за пръв път. След това погледна внимателно Брет, взе приборите си и започна да се храни. Всички последваха примера му. Емануел се обади:

– Утре ще покажа земята на Брет, Фелипе.

– Добре. Трябва да се запознае с нея.

Брет усети как Елена и София стреснато млъкнаха, но продължи да яде.

– Брет има голям успех в Сан Франциско – каза донът на семейството.

– Така е – гордо каза Емануел.

Дон Фелипе погледна сина си.

– Един мъж с добра глава за работа – е, струва ми се, че ще се

справи чудесно с място като това.

Елена се задави. Диего пресуши чашата си и посегна да си налее нова.

– Особено с жена, която е свикнала на такъв начин на живот.

Стом объркано погледна Брет, но той не каза нищо.

– Кажу, Габриела, какво прави днес? – попита донът.

Тя се усмихна.

– Учех си уроците, дядо.

– И добре ли се справи?

– Да.

– Добро момиче.

– Утре Брет ще ме води да яздим – прибави тя свенливо. Донът погледна сина си и вдигна чаша в знак на съгласие. Изпи половината, остави я и острият му поглед се спря на Диего.

– А ти колко спечели – или загуби – вчера?

Диего се закашля.

– Прощавай?

– Чу ме, момче. Мислиш си, че не знам как профукваш и последното си песо с този твой комар.

Диего почервения.

– Диего ни правеше компания вчера – намеси се Елена. – Може би си чул китарата му? Той свири прекрасно.

Тя се спогледа със сина си – той благодарно, а тя предупредително. Дон Фелипе направи гримаса. Обърна се към Стом и не погледна повече другите.

– Разкажи ми за ранчото си.

Тя се усмихна с блестящи очи и до края на вечерта двамата разговаряха за управление, разходи и коне, изключвайки всички останали от вниманието си. Брет слушаше и гледаше – с гордост.

Брет излезе от трапезарията и стъпи в патиото. Утрото беше прекрасно, слънцето сияеше и оцветяваше земята в златисто, а въздухът беше топъл и предвещаващо лято. Нито едно облаче не прекосяваше лазурното небе. Той спря, за да се наслади на назъбените хребети, сиво-виолетови на яркосиньото небе. Въздъхна и се опита да не мисли за Стом.

Беше се предал. Вчера пак се бяха скарали заради Диего и тя бе проявила невероятно твърдоглавие. Накрая той я беше любил диво и

страстно като завършек на спора – но не за дълго. Тя беше заспала в ръцете му, докато той се чудеше защо бяха хвърлили толкова сили да се карат за глупости. И всичко заради безпричинната му ревност. Никога преди не бе ревнувал в живота си. Беше я гледал в съня ѝ и тогава го бе пронизала невероятна нежност, сякаш бе пил скъпо бренди. Моята великолепна Сторм, си помисли и се почуди дали се влюбва в нея. Отпъди мисълта веднага с паника, близка до ужас. Отпъди я трескаво. Жена му му доставяше невероятно удоволствие, но това беше всичко. Любовта беше за лунатиците, не за него. Към нея чувстваше само плътско желание. Е, може би и възхищение.

Тя обаче не се беше предала. На сутринта пак се бяха скарали, докато Брет разбра, че се е предал. Още не можеше да го повярва. Но колкото и да не му се щеше да го признае, не беше прав. А тя да. Кога преди му се беше случвало такова нещо?

Беше привикнал на проститутки и любовници, жени за които плащаше, които приемаха превъзходството му безпрекословно. Дори сега, сещайки се как се беше превил пред волята ѝ въпреки желанието си, той се почувства притеснен. А пък ако Диего я докоснеше... Юмруците му се свиха.

Продължи разходката си из градината. Старецът беше изявил гордата си, безцеремонна същност вчера, но Брет беше забелязал едно – той харесваше Сторм. Беше я разпитвал през по-голямата част от вечерята и не я беше притеснил нито веднъж. Брет разбра хитростта на баща си. Всички се страхуваха, че той, Брет, ще наследи всичко заради интереса на дона към него и жена му. Брет не можеше да го вини. Елена и София бяха истински пепелянки. Емануел беше твърде добър и сялп, за да ги спре, ако се опитат да узурпират Габриела и богатството ѝ. Брет твърдо реши да се погрижи всичко да мине добре за сестра му, независимо дали донът доживееше до сватбата ѝ, или не.

Какво сладко и красиво дете беше! С учудване осъзна, че чувства нещо като гордост и братска обич към нея. Беше ѝ обещал да пояздят, преди да излезе с Емануел. Очакваше го с нетърпение.

Но Сторм още му се сърдеше.

Целувките и ласките не бяха потушили твърдоглавието ѝ. Тя му беше казала, че апахите са злопаметни. Брет ѝ беше казал, че тук присъстващата тяхна наследница няма да се прояви така. Беше отишъл на закуска сам и изтрезнял от любовната им нощ. Мразеше да се кара с нея.

– Брет?

Той се обърна с раздражение и това, че видя София, която бързаше

към него, никак не го зарадва. И сега какво? – помисли си той. Не беше в настроение за нова караница, особено след като Сторм се бе направила, че не го забелязва на закуска и показа на всички, че са се карали.

София ходеше сякаш по въздуха, плъзна се покрай него с блестяща на слънцето черна коса и подръпна надолу черния си корсаж. Малко жени изглеждаха добре в черно, но София беше една от тях. Тя спря усмихната пред него.

– Надявах се да те намеря тук – каза галовно тя.

– Не се притеснявай, София – отрязва я той. – Нищо няма да постигнеш с мен.

– О, днес сме сърдити! – Гласът ѝ се понижи и пръстите ѝ легнаха на гърдите му. Той беше само по риза и почувства топлината на дланта ѝ през тънкия лен.

– Но аз разбирам защо – каза тя гърлено.

Той покри ръката ѝ с длан и я махна от себе си.

– Така ли?

– Мъж като теб да се кара с жена си! – усмихнато възкликна тя. – Колко ли си изгладнял! – Ръката ѝ погали плоския му корем.

– Не – каза едновременно развеселен и отвратен Брет. – Колко ли си изгладняла ти.

– С мен винаги е така – отвърна тя и дланта ѝ се спусна към предницата на бричовете му.

– Опасявам се, че не мога да ти помогна. – Той сграбчи китката ѝ и я дръпна настрана. – Ако имаш нужда от мъж, сигурен съм, че някой друг ще е повече от щастлив да предложи услугите си.

– Искам теб, Брет – прошепна тя с плътен глас. – Искам да правиш любов с мен както с майка ми.

Той продължаваше да стиска ръката ѝ. Другата ѝ длан обаче се вдигна и хвана меката подутина в панталона му. Той се ядоса, изруга и улови и втората ѝ китка, като я дръпна към себе си. Големите ѝ гърди се опряха в неговите. Не беше възбуден. Омръзнало му беше.

– О, Брет – простена тя и се отърка в слабините му.

– Брет!

Главата му се извъртя по посока на гласа на Сторм. Изведнъж разбра в каква компрометираща поза се намира. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо, очите ѝ – огромни като чинии. Тя стоеше, смразена, на пътеката и ги гледаше. Брет отблъсна София, която приглушено се изсмя.

– Сторм, почакай! – извика той. Тя бягаше обратно към къщата. Брет хукна след нея, проклинайки София и себе си, и съдбата. Сторм

изчезна сред храстите. Той я последва. Кучи дрян и магнолии, отрупани с цвят, го заобикаляха отвсякъде, но от жена му нямаше и следа.

– Стом! Стом! По дяволите – изруга той.

– Брет? – обади се София изотзад.

– Не се доближавай до мен – изрева той с желанието да я удуши. Навлезе по-навътре в градината. Този път не повика Стом, защото беше сигурен, че няма да отговори.

– Нямах представа, че толкова искаш да яздиш с мен. – Диего отпрати белозъба усмивка към Стом. Тя едва успя да разтегли устни в отговор. Да не би той да бе разбрал, че нещо не е наред? Знаеше ли, че сърцето ѝ е разбито? Че всеки момент щеше да загуби самообладание и да изпадне в истерия? О, Брет, как можа!

Беше му избягала и кой знае как беше се натъкнала на Диего и го беше накарала да идат на езда веднага – нито миг по-късно. Толкова беше смаяна и обезумяла, с диво биещо сърце, че дори не беше преценила реакцията му. Нищо не помнеше. Нито как бяха отишли до обора, нито как чакаха да оседлят конете им, нито как се качиха, нищо. Бяха оставили хасиендата далеч зад гърба си. Всичко, за което можеше да мисли, беше Брет с онази красива жена в прегръдките си. Как можа, Брет? Тя ридаше в душата си.

– Кажи ми какво има – тихо каза Диего.

Тя се опита да се усмихне, но не успя.

– Хайде да поюздим в галоп – предложи Стом и препусна, наведе на над гривата на Демон. Остави го да даде всичко от себе си. Яздеше сляпо; нищо не виждаше от сълзите, които се лееха по лицето ѝ. Гривата на жребца ги триеше. Как беше могъл? След тази сутрин и вчера, и онази нощ, след като ръцете му и устата му я бяха обожавали така всеотдайно, сякаш той наистина се нуждаеше от нея, искаше я, обичаше я. Сякаш беше единствената жена на света за него. Сякаш... сякаш... Тя изхълца неудържимо. Не забеляза, че е спряла, че конят е забавил ход по собствено желание и Диего бе хванал поводите. Нищо не забелязваше. Изведнъж почувства, че той я смъква от коня и я притиска в прегръдките си.

– Кажи ми, сага – прошепна той. – Защо плачеш?

Тя хълцаше истерично. Беше заровила лице в шията му, защото той беше само около сантиметър по-висок от нея. Стискаше сакото му, а той я галеше по косата и гърба. Най-накрая тя се свести и осъзна, че плаче

неудържимо в ръцете на един непознат. И все пак това беше нищо пред предателството на Брет. Диего хвана лицето ѝ и го вдигна. Тя се принуди да го погледне.

– Човек може да плаче така само от любов – каза меко той. – Заради Брет ли?

Тя кимна.

– И само ако има друга жена.

Тя нещастно потвърди.

– Такъв е светът, сага. Мъжете имат съпруги и любовници. Така е.

– Това е ужасно – изкрещя тя, неспособна да го гледа повече, да го оставя да бъде свидетел на болката и унижението ѝ. – Мразя го!

– Мисля, че го обичаш – промърмори той. – Мисля, че той е много, много щастлив.

– Мразя го – повтори тя. Диего я прегърна и залюля в обятията си. Изведнъж тя усети, че няма повече сълзи. Подсмръкна и се дръпна. Той я пусна, гледайки я втрещено.

– Може би е по-добре да разбереш сега, сага, не по-късно, когато ще го обичаш повече.

– Вече знаех – каза тя и прие той да изтрие лицето ѝ с кърпичката си. – Има любовница в Сан Франциско. Красива жена, като София.

– Значи е сестра ми – каза Диего с непроницаем поглед. – Това не променя нищо, сага. Ти все още си му жена. Когато се приберете у дома, София ще остане тук. Той ще я забрави.

– Не – диво каза Сорм. – Ще се разведе с този кучи син. – Очите ѝ сияеха опасно.

– Ти си плашеща и великолепа – прошепна той.

– Съжалявам, Диего – каза тя изведнъж. – Какво ли си мислиш за мен?

– Че си прекалено красива – промърмори той.

Тя изведнъж видя пламък в очите му. Не знаеше какво да отговори, затова замълча.

– Нека те успокоя, сага. – Той посегна към лицето ѝ. – Нека отмия всички мисли за него. Мога да го направя.

Тя замръзна. Желанието за отмъщение замаиваше главата ѝ. Да, изкрещя нещо в главата ѝ. Позволи на Диего да те целуне, да те докосне, дори да те люби – и го хвърли в лицето на онова копеле! Жестоко ѝ се искаше да отмъсти за себе си и да нарани Брет. Диего пристъпи по-близо и я прегърна, вземайки мълчанието ѝ за съгласие. Сорм го погледна втрещено с разтуптяно сърце. Той простена леко и наведе лице над

нейното. В мига, когато устните му докоснаха нейните, в мига, когато мустаците му допряха кожата ѝ, тя почувства прилив на отвращение.

– Не – извика тя и се издърпа. – Недей, моля те, нека просто бъдем приятели.

Той я загледа, сякаш се чудеше какво да направи. Тя кротко докосна рамото му.

– Моля те, Диего, имам нужда от приятел.

Той се успокои.

– Засега ще ти бъда приятел, но искам да стана и твой любовник, сага. Няма нужда той да знае.

Тя поклати глава.

– Не мога.

– Защото го обичаш?

– Да. – Тя се качи на Демон. Не можа да види гнева, който помрачи лицето на Диего. Когато се обърна и му се усмихна, той ѝ отвърна със същото. Сякаш нищо не се беше случило.

– Къде беше? – попита Брет. Тя не му обърна внимание и спокойно свали шапката си. Остави я на стола и започна да разкопчава болерото си.

– Сорм, по дяволите, защо избяга така? – Той се приближи до нея с разтревожено лице.

– Недей – каза тя с предупредителен поглед.

– Не беше каквото си мислиш – каза той, стискайки юмруци. – Как можеш да мислиш, че София и аз...

– Знам каквото видях – извика тя с треперещ глас. – Стой далеч от мен – само стой далеч.

– Ти нищо не видя – настоя той и хвана рамото ѝ. – Не, не се дърпай, искам да ме изслушаш.

– Мразя те – каза тя със сълзи в очите. – Наистина.

– Не е вярно, знам, че не е. – Той беше смъртно изплашен. – Сорм, изслушай ме.

– Как можа?

– Нищо не съм направил! Нищо! Тя ме сграбчи и аз хванах ръцете ѝ, за да я отблъсна. Тя се притискаше в мен – не се прегръщахме, за бога!

Тя се изсмя горчиво.

– За толкова глупава ли ме мислиш?

– Защо не ми повярваш? – попита той. – След последните няколко дни – как въобще можеш да си помислиш, че мога да погледна друга

жена!

– Лъгала съм се – искрено каза тя. – Наистина мислех, че нещо се случва помежду ни.

– Така е, по дяволите!

Тя му обърна гръб, свали жакета си и той видя, че рамената ѝ се тресяха. Тя страдаше – заради него – но нищо не се беше случило! Болката ѝ се пренесе и в него. Той я прегърна изотзад.

– Моля те, повярвай ми – помоли той. – Сторм, миличка, това не беше нито прегръдка, нито нещо повече. Не че на София не ѝ се искаше – въпреки че само господ знае защо, след като ѝ е ясно, че не мога да я понасям. Моля те, Сторм, довери ми се.

Тя се извъртя в прегръдката му и Брет с отчаяние видя, че лицето ѝ е мокро от сълзи.

– Да ти повярвам ли каза? – изсмя се тя. – На човека, който отиде при любовницата си и ме унижи през първата ми брачна нощ?

– Не е честно – тихо каза той. – И ти го знаеш.

– Тогава да ти напомня какво стана, когато се прибра от Сакраменто? Отиде право при нея! Лиан Сейнт Клер не можа да се стърпи да ми каже как съпругът ми е посетил любовницата си преди мен. След това имаше наглостта... безсрамието... Прасе такова! – Тя го заудря по гърдите.

– Слушай – изрева той, сграбчи я за китките и я стисна. – По дяволите, защо винаги си мислиш най-лошото? Отидох у Одри тогава, наистина – за петнайсет минути. За да приключа връзката ни. Всичко свърши. Исках да започнем брака си отначало, по дяволите.

– Наистина ли? – с надежда прошепна тя.

Той се отпусна и я погледна в очите.

– Да, наистина. Как бих могъл да я искам, или да искам която и да било друга жена, когато имам теб?

Сторм прехапа устни.

– Искан ми се да ти вярвам.

– Тогава ми вярвай – заповяда ѝ той и я обви с ръце. – Моля те, повярвай ми. Не те лъжа, Сторм. Ако исках някоя друга и ти го разбереше, нямаше да отрека. Нямаше да съм първият, който има съпруга и любовница. Но аз не искам някоя друга.

Лицето ѝ се сви и тя го зарови в гърдите му. Отчаяно искаше да му вярва и му вярваше. Сама не лъжеше никога и ѝ беше трудно да разбере как някой друг може да мами нарочно. Притисна се до него.

– О, Брет!

Той зарови лице в косата ѝ.

– О, сега – въздъхна. Толкова се беше страхувал, а сега облекчението беше толкова голямо.

18

Тя се беше привела напред и стискаше таблата на леглото.

– Ах – простена тя. – По-силно... да!

Мъжът я обладаваше изотзад и коремът му се блъскаше в хълбоците ѝ.

– Все още си истинска кучка, София – изхриптя той. – Боже!

София извила леко, когато мъжът направи последния си удар и потърпна. Той се облегна за миг на нея, после тя се освободи и се покатери на леглото, плувнала в пот.

– Не си изгубил усета си за жените, Диего – измърка тя и се протегна чувствено. В главата ѝ проблесна лицето на Брет. Прониза я нова тръпка на желание.

– По дяволите – тихо каза Диего. – Не трябваше да правим това.

София се разсмя.

– Този ти израз е стар вече десет години, братко.

Той затърси панталоните си и я погледна ядосано.

– Знаеш какво имам предвид. Не тук. Боже! Ако някой ни беше видял...

– Там е половината удоволствие – отвърна тя. Пресегна се и хвана колана на панталона му, преди той да го закопчае.

– Не си тръгвай. Това беше само за начало.

– Със всеки изминал ден ставаш все по-луда и по-алчна, София. Някой...

– Всички спят – каза тя с вече по-остър тон. – И трябва да поговорим.

– Да говорим? – изхили се той. – Окей, hennana mia, говори. Но аз се облякох, така че спокойно.

– Страхливец – промърмори тя. – Помниш ли първия ни път? Помниш ли как дойдох в леглото ти?

– Никога няма да забравя – усмихна се той. – По дяволите, доста беше знойна! И то едва на четиринайсет, най-палавата малка девственица...

София се разсмя.

– Ела, седни тук. – Тя потупа леглото до себе си. – След това можем пак да си поиграем.

Той въздъхна. Тя беше една от най-красивите и възбуждащи жени,

който беше виждал, жена, на която никога не ѝ е достатъчно. И беше неговата сестра. Комбинацията беше толкова пикантна, че той не можеше да устои. Седна.

– Какво ти е на ума?

– Брет Д'Аршан – многозначително каза тя.

– Ново завоевание?

– Още не.

– Не? – Той се изненада. – Сторм ми каза друго. Видяла ви е заедно днес.

– Не можех и да го планирам по-добре, Диего. – Тя се разсмя плътно.

– Е? Ако го искаш, съблазни го. Това ще ти е лесно.

– Искам го за себе си. Искам тя да се маха от пътя ми. – София го изгледа твърдо.

– Какво искаш да кажеш?

– Знам, че я желаш. Мисля, че трябва заедно да поработим над това.

Той усети възбуда. Усмихна се.

– Какво?

– Ще вкарам Брет в леглото си и тя ще разбере. Ти я отвеждаш някъде. Брет решава, че сте избягали заедно. Ще бъде толкова бесен, че ще вдигне ръце от нея веднъж завинаги.

– А ако не дойде с мен?

– Насили я – погледна го тя. – Защо не я заведеш в моето ранчо? Там няма никой освен пеоните. Ще имаш възможност да правиш каквото си искаш.

Той започна да се възбужда истински. Помисли си как ще я има там, дори против волята ѝ. Можеше да пици, но никой нямаше да дойде. Щеше да се бори. Пулсът му се ускори.

– Ами ако Брет я последва? – Не си и помисляше, че сестра му може да не сполучи с Брет.

– Няма. Утре татко трябва да иде в Сан Диего, така че ще се махне от пътя ни. Мама сигурно ще използва възможността да изчезне с оня кравар, с когото си ляга напоследък. Фелипе не е проблем. Възнамерявам да упоая Брет утре след вечеря – с малко лауданум. Ще го поддържам в това състояние през целия следващ ден. Когато звездите изгреят, той ще тръгне след теб – ако въобще го направи – и никога няма да те хване.

– Защо не го упоиш за няколко дни?

– Диего, мисли трезво. Брет не е идиот. Ще го убедя, че е препил и че прекарал нощта с мен, а после се е успал.

– Доста труд хвърляш, за да легнеш с някого.

Тя се засмя.

– Да легна ли? Искам повече от това, Диего, много повече. Да, Брет е красив, но е и богат. Може да ме отведе оттук. Мислиш ли наистина, че ще се ожения за още един калифорниец само защото проклетият ни чичо го нареди? Да прекарам остатъка от живота си в капана на някаква безумно скъпа за поддръжка хасиенда, раждайки синове на кравар? О, не. – Тя страстно се възря в брат си. – Но ще трябва да се отърва от нея. Брет трябва да ме отведе от този проклет живот, който водим тук. Сан Франциско! – Очите ѝ светнаха. – Копринени рокли! Бижуа, изискани ресторанти, театър, балове... Искам всичко това!

– Когато татко разбере какво си направила...

– Той не може да ме спре. Ще си замина, преди да се е усетил. Ако имах пари, Диего, щях и сама да замина – още сега. Но всички сме толкова бедни, с изключение на проклетия дон Фелипе. И кой знае? Може би Брет ще се ожени за мен някой ден. Ще оплета такава мрежа около него, че няма да може да устон! – Очите ѝ блестяха и я правеха безумно красива. Диего почувства ревност.

– Не знам какво те мотивира повече, София, желанието да го имаш в леглото си и под чехъла си или желанието да се махнеш оттук.

– Искам него – каза просто тя. – Искях го още когато го видях за първи път с майка ми, но той ми отказа. Още го желая, а аз винаги получавам това, което искам. – Тя се облегна на възглавниците, сериозна и самоуверена. – И, Диего, когато свършиш с нея, отърви се от тази кучка.

Очите му уплашено се разшириха.

– Да я убия? Отиваш твърде далече!

– Тогава я продай през границата. Просто искам да си сигурен, че никога няма да се върне или да я открият.

Диего почувства вина, преди желанието да му вдъхне сили да вземе решение. Нямаше нужда да се отървава от нея. Щеше да я пази в тайна и да я посещава от време на време. Усмихна се. Почувства ръката на София върху ерекцията си.

– Кое те възбужда повече, саго? – прошепна тя. – Как ще забиеш този инструмент в мен сега – или как ще я изнасилиш по-късно?

Той простена и се претърколи отгоре ѝ.

– Красива местност, Брет – каза Сторм и се загледа към скалистите зъбери и толкова синьото море.

– Да, красиво е – прошепна той, като я гледаше жадно. Тя видя това и се изчерви. Брет се ухили и тялото му се събуди. Никога жена не беше предизвиквала такова желание у него. Всеки път, когато се любеха, то ставаше все по-голямо, всеки път, когато я погледнеше. Сигурно се влюбвам, помисли си той, замаян от мащаба на това, което се случваше.

– Ела – каза той и пак ѝ се усмихна. Тя го последва с кипнала кръв, защото вече добре познаваше този израз в очите му. Този гладен израз, в който липсваше всякакво самообладание и който я подлудяваше. Тя потръпна от възбуда. Никога не си беше и мечтала, че такива неща могат да се случат с тялото ѝ. Никога не беше мислила, че един мъж може да заема всичките ѝ мисли и мечти, че коленете ѝ ще омекват при всеки негов поглед, че сърцето ѝ ще се свива радостно при всяка мисъл за него.

Яздеха през зелена ливада, осяяна с розови и жълти цветя. Брет слезе от коня и Сторм го последва. Привързаха конете и Брет постла одеялото и сложи върху него кошницата за пикник. Сторм гледаше големите му, силни, загорели ръце. Бяха пълни с мощ, знаеше тя, но и нежни и чувствени. Движенията му бяха грациозни и естествени, той коленичи и изпразни кошницата. Сърцето ѝ пърхаше при спомена за докосванията му през изминалата нощ и в утробата ѝ се зароди сладък и отчаян копнеж. А как само бе утолил този копнеж! Виковете ѝ бяха толкова силни, че той беше запушил устата ѝ с ръка. Откъде ли идваше тази страстна жилка у нея? Тя заразглежда орловия профил на съпруга си. Той беше респектираш мъж със сурови черти, невероятно красив и, ако трябваше да бъде честна със себе си, я привличаше като магнит от първия миг, в който го видя, на прага на библиотеката на братовчед ѝ. Сега той се навеждаше, обут във високи ботуши, с бричове и ленена риза. Бедрата му изпъваха панталоните му, а мускулите на гърба му подскачаха под прилепващата от пот риза. Той погледна към нея. Тя не се изчерви. Между бедрата ѝ се появи ужасна болка и тя го пожела, веднага. Очите ѝ потъмняха от страст и тя твърдо срещна погледа му.

– Чудя се дали знаеш как ме гледаш – каза той.

Сторм се почувства силна.

– Толкова е горещо – промърмори и свали шапката си с бавни движения. Косата ѝ беше сплетена на дълга плитка, но няколко непокорни кичура се виеха около лицето ѝ.

Чувстваше се като женско животно в любовен период. Започна да

отмята косата си от лицето, а после бавно заразкопчава жакета си. Видя, че той я гледа с интерес. Очите му се бяха спрели на ръцете ѝ, които разтваряха жакета на гърдите. Той ги дръпна с такова страстно изражение, че тя се стъписа.

– Не спирай – прошепна дрезгаво той. Тя свали дрехата. Поръбената с дантела блуза прилепваше идеално към тялото ѝ и очертаваше великолепия ѝ силует. Щеше ѝ се той да я разкъса. Разкопча яката си. Погледна го.

– Брет? – Това беше молба. Той пристъпи към нея, поспря, стисна юмруци и се опита да се овладее.

– Свали си дрехите, Стом. Заради мен.

Тя съблече блузата и полата си и остана само по кюлотите, ботуши и тънка, прозрачна риза. Учуди се, че не се срамува. Напротив, чувстваше се като прелъстителка, всяко движение на която е чувствено и възбуждащо. Вдигна бавно очи и видя, че той не помръдваше. Огромната му ерекция прикова вниманието ѝ. Ноздрите му потръпваха. Тя се наведе и разкри пищните си гърди и част от твърдите си зърна, след което свали ботушите. Изправи се и хвана връзките на долната риза.

– Дразниш ме – промълви той.

Тя го погледна изотдолу и свали ризата презглава. Той простена едва чуто. Стом изрита гордо кюлотите и застана гола пред него. Усмихна се, хвана плитката си и я разплете с бавни, чувствени движения, като разпиля дългите кичури по тялото си. Погледна го. Горещият му поглед сякаш я разкъсваше, особено твърдите ѝ гърди и тригълника между бедрата ѝ.

Толкова си красива – каза с плътен глас и се приближи до нея. В следващия миг вече я целуваше, а ръцете му сякаш бяха едновременно по цялото ѝ тяло, мачкащи и галещи, плъзгащи се по ръцете и раменете ѝ, притискайки гърдите ѝ, мачкайки зърната. Плъзна нежно длан по ханша и бедрата ѝ. Тя се гърчеше в обятията му.

– Моя – прошепна той в ухото ѝ и го облиза. Тя потръпна. Ръката му хвана гърдата ѝ и се заигра с нея. – Ти си моя – каза отново и устата му се спусна надолу, твърда и настоятелна. Придържайки я с една ръка, той мушна другата между бедрата ѝ, търсейки, докато тя не се разтрепери и не застана от остра нужда. С триумфална усмивка той я вдигна и я отнесе до одеялото. Все така напълно облечен, той коленичи между разтворените ѝ бедра и се взря в гледката, която тя му предлагаше.

– О, Стом – промълви той. – Искам те и ще те взема и пак, и пак, и пак, докато не замолиш за милост.

– Брет – простена тя и сграбчи раменете му. – Моля те.

Кажи ми колко ме желаеш – настоя той.

– Да – тя потръпна. – Искам те... Брет... моля те.

Той бавно погали вътрешната страна на бедрото ѝ и тя се загърни и застана от удоволствие.

– Кажи ми – настоя той.

– Брет, ако не ме обладаеш сега, ще умра!

– Може би точно това ще стане – прошепна мъжът и наведе глава над лъснатата ѝ плът, целувайки и търсейки с езика си. Тя веднага заби пръсти в косата му и закрепя безумно името му. Той се засмя с удоволствие, желание и чувство за могъщество. Тя го желаше така отчаяно – и това го караше да триумфира. Продължи да я измъчва сладостно с език. Никога нямаше да ѝ се насити.

– Сладка си – промърмори той в мократа раковина. – Толкова си сладка.

– Брет – изпъшка тя. – Искам да влезеш в мен. Моля те, Брет!

Той се надигна над нея и с едно движение разголи твърдата си, туптаща мъжественост, която притисна в нея. Тя извика; той диво се усмихна и наведе глава, за да захапне щръкналото връхче на гърдата ѝ. Започна да го дразни с език и устни. Беше безмилостен. Тя бясно се мяташе. Накрая той вече не можеше да се сдържа и бавно и влудяващо се плъзна в нея. Тя изхълца. Той излезе почти напълно и ноктите ѝ се забиха в гърба му; тя стенеше и пышкаше в бурен протест. Той диво я прониза и се задвижи. Тя се надигна, за да го посрещне. Обви крака около кръста му, изкрещя и се притисна здраво към слабините му. Той извика името ѝ и конвулсивно потръпна в нея.

Когато дойде в съзнание, той я залюля нежно в ръцете си и погали кръста ѝ. Погледна надолу и забеляза, че и тя го наблюдава. За негово учудване тя се изчерви. Той се усмихна.

– Дива малка безпътница, а?

– Щом така ти харесва – дръзко отвърна тя, но поруменя още повече.

– Така си е, chere. – Той се засмя, после се поколеба. Обзеха го дълбоки чувства и той повече не можеше да се прави, че не ги забелязва. Беше бил с твърде много жени, за да не знае, че радостта и нежността, които изпитваше със Сторм, са единствени по рода си. Той се чу да казва тихо:

– Правя ли те щастлива, мила?

Тя легна по корем върху него е брадичка на гърдите му. Помълча

достатъчно дълго, за да накара сърцето му да се свие. Изпълни го огромно разочарование. Но тогава тя отвори уста и каза нещо, което той едва чу. Една единствена дума.

– Да.

Той я погледна в очите. Топлината, която го заливаше оттам, спря дъха му. Искаше да я попита какво мисли сега за брака им, но вместо това изпръхтя и каза:

– Бракът ни е факт, но той може и да се разтрогне. – Погледна я в лицето, за да види реакцията ѝ. Тя не му отговори. Лежеше съвсем неподвижно и го гледаше втрещено с леко откряхнати устни. Не видя бунт в очите ѝ, само нещо като надежда. Дъхът му отново секна.

– Обичаш ли ме, *chere!*

Тя не трепна.

– Да.

Той потрепери и я притисна към себе си.

– О, Сторм – започна, неспособен да изрази останалото, тези твърде нови и твърде властни чувства. Вместо това той нежно я целуна.

– Какво искаш, Диего? – попита Брет, изтегнат в един стол.

– Разменили сме едва десетина думи – каза усмихнат братовчед му.

– Толкова ли е необичайно да разговаряш с роднина?

– Донякъде – каза Брет и се подсмехна. Сети се за Сторм, която го чакаше в леглото им.

– Бренди? – попита Диего, който вече пиеше втора чаша.

– Благодаря. – Брет прие и една пура и с удоволствие запуши. Диего седна до него и се усмихна замислено.

– Е? – попита Брет. Диего се усмихна.

– Разкажи ми за живота си в Сан Франциско.

– Няма много за разказване. – Той отпи от бредито.

– Чух, че си много богат.

– Аха. – Брет му отправи студена, невесела усмивка. – От заем ли имаш нужда?

– Много смешно – засегна се Диего.

– Много е скъпо да поддържаш семейно имение – каза Брет. – Конфискацията разори повечето калифорнийци. Семейството ти не е първото.

– Проклети американци – изсъска Диего. – Крадат собствеността ни!

Брет трябваше да се съгласи. Вярно беше.

– Лошо.

– Само преди няколко години бяхме богати – каза Диего. – Продавахме добитъка за петдесет, шейсет долара на глава. А сега... това. – Той махна с ръка. – Дългове и конфискации. Разорени големи имения. Бедност, вместо богатство. И все пак – очите му проблеснаха – твоят прекрасен баща няма да живее вечно.

– Не, няма.

– Не ти пука, нали? – Диего се изплю. – Дон Фелипе победи и още е богат. Ти ще имаш всичко това един ден, а това дори не те интересува.

– Не – каза Брет и си наля второ бренди. – Не ти ли се пие алкохол, Диего? – попита той, забелязвайки, че чашата на братовчед му е недокозната. Прозя се и изведнъж ужасно му се приспа.

Диего не отговори, само го гледаше.

Изведнъж Брет се почувства отпуснат и летаргичен. Езикът му набеля. Погледна братовчед си, който се бе превърнал в светло петно. Опита се да мръдне, но не можа. В мига преди черната забрава да го погълне, той разбра, че е бил упоен.

На горния етаж Сторм отиде на балкона и се загледа в нощта. Беше облечена в ефирна синя коприна, прозрачен шифон и дантела. Перилата бяха студени. В лицето ѝ подухна нежен бриз. Нощта беше звездна, небето – като обсипано с диаманти. Тя въздъхна, затвори очи и вдъхна уханието на магнолията и орловите нокти. Брет, помисли си тя.

– Брет – изплъзна се от устните ѝ. Усмихна се, като си спомни как я беше любил – толкова всеотдайно и дивашки. Любовта с него беше съвършена, никога посредствена. Нежната милувка експлодираше в невъздържана страст и способността ѝ да потъва в нея докрай не спираше да я смайва. Той освобождаваше нещо тъмно и първично дълбоко в нея. Как се давеше в него! А начинът, по който я прегръщаше, След като свършваха, беше тъй нежен в сравнение с онова изстъпление, така мил. Той знаеше ли изразителността на чувствените си ръце? Този следобед пак беше казал, че я обича. При спомена я прониза тръпка. Вярно ли беше? Тя не беше глупачка. Думите му идваха винаги в бурята на страстта, точно както и първия път, секунди преди абсолютното освобождаване. Дали някога щеше да ги повтори съзнателно? Наистина ли я обичаше? Така искаше да ѝ го каже!

Върна се обратно вътре, чудейки се къде ли е той. Тя си беше легнала преди час, а Брет беше отишъл в библиотеката с Диего за по едно бренди. Тя въздъхна и реши, че е глупава, защото двамата бяха

прекарвали целия следобед заедно. И все пак продължаваше да копнее за него, за присъствието и милувките му. Пъхна се в леглото и зачака. Минутите се влачеха и ѝ се приспа. Не разбра кога се е унесла, но когато се събуди, се почуди колко ли е спала и защо Брет не е до нея. Като осъзна това, тя внезапно се събуди напълно, запали лампата и седна.

– Брет?

Стана и видя, че той не е в дневната, нито в стаята за обличане. Откри часовника му – беше два през нощта. Почувства мразовита тръпка. Къде беше тон? Още ли беше с Диего? Сигурно вече бяха пияни. Сторм се поколеба дали да слезе. После реши, че това няма да му хареса. Потръпна. Почувства леко разочарование, че той предпочита да прекарва времето си с братовчед си, вместо да я държи в прегръдките си. Каза си, че не е справедлива. Брет и Диего не се бяха виждали от десет години. Тя знаеше, че не се обичаха, но може би сега, когато бяха по-зрели, можеха да станат приятели. Мисълта я зарадва и тя пак си легна, въпреки че не можа да заспи.

След два часа започна да се чуди дали Брет е препил и дали не е припаднал в библиотеката. Но Диего със сигурност щеше да го качи горе. Но ако и Диего беше припаднал?

Тя нахлузи един по-плътен халат и тихо слезе долу с една свещ. В библиотеката нямаше никого. Къде беше той? Диего сигурно знаеше. Не я интересуваше, че е непредпазливо да ходи в стаята му. Диего, София и родителите им живееха в едно крило на къщата. Тя нарочно се запрокравда през коридора, както баща ѝ я бе учил. Качи се по стълбите и поспря в дългото антре. То беше осветено от аплици, но в средата му беше пълен мрак. Коя беше стаята на Диего? Тя дори не знаеше. Това беше лудост!

Очевидно двамата мъже бяха спрели да пият. Ами ако бяха тръгнали по курви? В хазиендата имаше безброй млади Жени, някои от тях твърде привлекателни. Знаеше, че е параноична. Направо беше смешна. Отиде до първата врата от редицата и почука. Много тихичко натисна дръжката и отвори.

Сивата утринна светлина вече проникваше през прозорците и Сторм успя да види спящия Емануел. Значи следващата врата беше на Елена. Сторм се отдръпна и затвори безшумно. Прекося коридора. Първата врата от другата страна беше открената и това я улесни. Пантите скръцнаха и тя се смрази, почака малко, но никой не помръдна. Отвори вратата достатъчно, за да се промъкне вътре и тогава, без да може да се спре, изкрещя.

В квадратното легло, с лице към нея, София лежеше изтегната в голото си великолепие. Също гол, Брет лежеше по корем с ръка около кръста ѝ, притискайки гърдите ѝ. Главата му бе заровена в рамото ѝ, а един от белите ѝ крака беше пхнат между неговите.

Сторм стисна очи, поразена, и се замоли когато ги отвори, да види нещо различно. Погледна, и този път притисна ръка към устата си, за да не изкрещи отново, а и защото внезапно безумно ѝ призля. Препъгна се назад и се удари в нечие твърдо тяло. Тя изхълца и се обърна, за да избяга. Две здрави ръце я сграбчиха. Тя зарита.

– Пусни ме! – извика диво.

– Сага – каза Диего.

Сторм се отскубна и побягна, препъвайки се по стъпалата, докато накрая падна стремително до самия им край. Лежеше неподвижна на пода. Простена нечовешки като умиращо животно.

– Сага! – извика Диего, хукна надолу и коленичи до нея. – Сторм! Добре ли си?

Тя го погледна и пак изстена, след което припадна. Едва усети как я вдигнаха на ръце. Устните му се притискаха в слепоочията и косите ѝ, ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, той нежно шепнеше нещо на испански. Тя се притисна до него, хълцайки задавено.

Брет я беше предал.

Никога не я беше обичал. Беше се прегръщал със София в градината онзи ден и я беше накарал да не вярва на онова, което бе видяла. Но гледката днес не можеше да я заблуди, нито можеше да се извини. Изпълваше я скръб. Чувстваше се, сякаш някой любим човек беше умрял.

– Толкова съжалявам, сага, че трябваше да научиш по този начин – казваше Диего. Тя осъзна къде се намира и с кого.

– Мразя го – прошепна тя и вдигна очи към лицето му, което изразяваше искрена загриженост.

– Той не те заслужава, Сага.

– Помогни ми – извика тя и сграбчи реверите му. – Помогни ми да избягам, Диего. Помогни ми да стигна до Тексас.

Той я погледна.

– Моля те – молеше тя, – моля, моля, помогни ми!

Сънят бавно напускаше Брет и накрая се изпари като мъгла. Съзнаването му бавно се възвърна. Беше страшно жаден и имаше леко главоболие. Чувстваше се изморен, сякаш въобще не беше спал, а тялото на Стом до него беше толкова топло и пишно, че той нямаше никакво желание да отваря очи и да става. Прегърна я по-силно и потърка лице в нежната кожа. Тя се сгуши в него и изведнъж големите гърди покриха лицето му, а ръката ѝ чувствено рошеше къдриците му. Той въздъхна, хапейки меките заоблености, и плъзна ръка по хълбока ѝ. В бузата му се опря едно твърдо зърно и той се отърка в него. Тя въздъхна, плъзна ръка по бедрото му и почти докосна члена му. Той започна да се втвърдява и Брет хвана изкусителното връхче с уста, като го засмука. Помисли си, че този начин на събуждане е със сигурност най-приятният, но още се чувстваше замаян. Изпъшка, когато тя потърка фалоса му умело и еротично. След миг двамата се търкаляха върху чаршафите. Очите му още бяха затворени и едно странно замайване правеше ленив ума му. Брет я прегърна и започна да се търка в нея. Беше толкова влажна, топла и подканваща. След миг едно странно усещане се забори в дълбините на мозъка му. Косата, която гъделичкаше лицето му, изглеждаше различна, по-остра и не така копринена. Устните под неговите бяха по-меки, не така плътни, а талията ѝ не се побираше в пръстите му. Той вдигна глава и отвори очи.

За един дълъг миг му се стори, че сънува. Изведнъж осъзна, че жената, която го гледаше, беше София и се вцепени с бясно биешо сърце. Беше шокиран. Тя се впи в устните му и се изви срещу му. Брет се откъсна от нея.

Какво беше направил?

Тя простена.

– Не, не ме оставяй – изскимтя тя. – Още.

Какво, по дяволите, правеше в леглото със София, когато си беше легнал с жена си? Брет седна тежко и я загледа с отвращение. Намрази се. След това си помисли – боже, а къде е Стом?

Погледна през прозореца и видя, че е вече следобед. Ръката на София се склочи около члена му и устните ѝ го погалиха. Той скочи и я отблъсна.

– Какво става, по дяволите? – изрева той, а главата му се цепеше.

Тя се усмихна.

– Скъпи, не ти трябва да знаеш. – Тя се протегна прелъстително и бялото ѝ тяло засия в слънчевата светлина. Гърдите ѝ бяха толкова бледи, че той виждаше сините им вени.

– Беше великолепен тази нощ, querido, но сега нещо ти липсва.

– Тази нощ ли? – Той беше шокиран до дъното на душата си. Мислеше трескаво. Беше пил с Диего... и тогава се сети. Беше изпил една чаша и го бяха упоили. И ето докъде се беше стигнало, до това чуждо легло, тук, с нея, не с любимата му жена...

– Малка кучка такава – изсъска той и се хвърли върху нея. Тя извика, когато ръцете му се склучиха около шията ѝ и стиснаха с първична жестокост. Лицето ѝ пребледня, а устата ѝ се заотваря като риба на сухо. Брет я пусна изведнъж, поразен от дивата си омраза, от желанието си да я убие.

– В брентито ми имаше нещо вчера – каза той злобно. – Защо, София?

– За какво говориш? – извика тя, търкайки гърлото си. В очите ѝ отново сияеше желание и мисълта, че то е причинено от жестокостта му, го отврати.

– Не мога да повярвам, че стигна дотам, за да ме вкараш в леглото си! Е, струваше ли си? – Гласът му бе натежал от сарказъм.

– Скоро ще си струва, querido – измърка тя. – Нека те втвърдя отново. – Тя посегна към него. Той я отблъсна гневно.

– Защо, по дяволите, София, защо?

– Винаги получавам това, което искам. Защо се бориш с това, което желаяш?

– Желая само жена си – отвратено каза той и нахлузи панталона си. София изскочи от леглото, притисна гърди в гърба му и ръцете ѝ се плзгнаха към слабините му. Не беше подготвена за жестоката му реакция. Озова се на пода по гръб и си удари главата в студените дъски. Вдигна поглед, треперейки диво, легнала разкрячена като курва в краката му. Той нахлузи ризата си и я погледна доволно.

– Точно като майка си – каза тихо и изчезна. София лежеше и хълцаше. Протегна ръка със стон и започна да се гали, гърчейки се екстатично, като си представяше тялото на Брет върху своето.

Брет тичаше към спалнята им и трескаво мислеше, опитвайки се да намери извинение за това, че не е бил при нея. Боже, щеше да убие Диего и София! И все така не разбираше защо го бяха направили. Защо София ще крои такива сложни планове, за да го вкара в леглото си?

Какво ли си мислеше Сорм?

Какво щеше да й каже?

Не беше лъжец, никога не беше бил, така че щеше да й каже истината. С едно изключение – че почти беше спал със София. Тя обаче със сигурност нямаше да му повярва. Искаше да я излъже и да й каже, че вчера е заспал в библиотеката, само че тя може би го беше търсила, а той не искаше да бъде уличаван в лъжа. По дяволите!

– Сорм – извика той, нахлувайки в спалнята.

Тя не беше там. Потърси я в другите стаи. Къде ли беше? Имаше нужда от баня, искаше да изтрие вонята на София от себе си. Поиска топла вода от един прислужник, който каза, че не е виждал жена му. Слезе долу. Никой не я беше виждал.

А Демон го нямаше в обора.

Разбира се, помисли си той, тя язди. Искаше да тръгне да я търси, но се чувстваше толкова омърсен, толкова насилен...

– Сама ли отиде? – попита той един вакеро.

– Не знам.

Никой не я беше видял да излиза, значи беше станала много рано. Изведнъж забеляза, че конят на Диего също липсва и разбра, че е липсвал цял ден. Беше едновременно облекчен и гневен. Облекчен, защото не искаше Сорм да язди сама, а гневен, защото беше прекарала един цял ден с гнусния му братовчед.

Не че не й вярваше. Но ако Диего я докоснеше, щеше да ги убие и двамата – Диего и София. Щяха да си платят.

Върна се в къщата и се изкъпа, неспособен да мисли за друго, освен за Сорм. Трябваше да й обясни какво се беше случило вчера. Какво ли си мислеше тя? Всичко зависеше от това, дали го беше търсила. Възможно беше да му прости, ако реши, че е заспал в библиотеката – тогава нямаше защо да се притеснява.

Но вината оставаше, а мръсотията, която чувстваше по кожата си, не излизаше. Само от мисълта, че е докоснал онази курва, че почти е влязъл в нея, накара стомаха му да се обърне и му прилоша. Ако само си беше отворил проклетите очи! А и как, за бога, бе могъл да не забележи, че жената, която прегръща, не е неговата? Особено след като я обичаше?

Вече знаеше, без никакво съмнение, че обича Сорм.

Когато се изкъпа и облече, Брет се почувства разтревожен до ръба на паниката. Сорм и Диего още ги нямаше. Конярите ставаха на разсъмване, но хранеха конете час по-късно. Значи оттогава ги нямаше – от

десет часа.

Ужасно подозрение прониза ума му и изчезна за миг. Той крачеше из стаите и непрекъснато гледаше през френските прозорци към терасата. Ами ако тя беше зле?

– Брет?

Той се завъртя като вихрушка и видя София, която стоеше в стаята му.

– Махай се – изкрещя той с опасен пламък в очите.

– Брет – каза тя, без да мръдне. – Мисля, че е много подозрително, дето жена ти и брат ми са цял ден навън. Никой, разбира се, не е казал на дон Фелипе, но всички само за това говорят. Диего беше толкова очарован от Сторм.

– Какво говориш? – викна той. Тя вдигна един лист хартия.

– Диего ми е оставил бележка, в която пише, че има работа и няма да се върне.

– Дай да видя – изтръгна я той от ръцете ѝ. Никакви подробности. Но той знаеше, че те са заедно, знаеше го със сигурност, и то от изгрев слънце. Каквато и да му беше работата, Сторм го беше изоставила и отишла с Диего. Защото беше разбрала къде е спал. Изведнъж беше съвсем сигурен.

– Мисля, че е тръгнала с него – каза София. – Диего беше много настоятелен, а и ми каза, че я желае. Прилича на мен – винаги взима това, което иска.

– Ще го убия – каза Брет и смачка бележката. Имаше само няколко часа до нощта, но щяха да стигнат да хване следата им. Защо не беше тръгнал по-рано?

– Защото не беше искал да си мисли непоносимото – че Сторм е открила предполагаемата му изневяра, не е дочакала обяснението му, не му беше повярвала и го беше напуснала.

– Ако той я докосне... – изрева Брет.

– А ти какво си мислиш, че ще правят тази нощ? Ще играят покер? – София триумфираше. – И ти го знаеш, Брет. – Усмихна се.

– Какво да знам?

– Вчера, когато спеше, тя влезе. Още бях будна.

За миг сърцето му спря. Не можеше да диша. След това, когато възвърна телесните си функции, пулсът му запрепуска.

– Какво ѝ каза? – попита дрезгаво той.

– Нищо не казах. – Тя пак се усмихна. – Гледката беше достатъчно красноречива.

Той положи огромно усилие, за да не я удари.

– След като тя излезе, чух шум и излязох да разбера какво става. Видях я с Диего в подножието на стълбите.

Той се стресна.

– Прегърнати. Той я успокояваше. Тя те напусна, Брет. Избяга с друг мъж.

Стори му се, че се задушава.

– Тя отива в Тексас – каза той със сигурност. – И ако она я докосне, ще го убия.

Стом бавно осъзна, че са спрели. Седеше неподвижно на Демон, сразена от скръб и безразлична към всичко наоколо. Диего беше слязъл и ѝ протягаше ръка. Тя го погледна. Падаше здрач.

– Защо спряхме? – Гласът ѝ беше пречупен, стар, писклив.

– Трябва да преспим някъде. – Той нежно се усмихна. – Ела.

Толкова беше лесно да се подчиниш, без да мислиш. Стом се свлече в ръцете му и той я задържа миг по-дълго от необходимото. Усети само силата на тялото му и дъха му по бузата си. Толкова я болеше сърцето, че агонизираше. Лицето на Брет, присмехулното му изражение... И двамата заедно в леглото.

Диего я отведе до постелята си и тя се свлече върху нея, като се сви на кълбо. Затвори очи и зачака съня. Диего я погледа за миг и отиде до конете, разседла ги, изтърка ги с трева и им даде да ядат. След това я погледна пак. Нямаше да пали огън. Не беше глупав. Познаваше решителността на Брет. Нямаше намерение да умира в съня си.

Докато оглеждаше Стом, легнала с гръб към него, той почувства прилив на сладост. Днес щеше да я има – независимо дали тя искаше, или не. Не се и съмняваше, че няма да иска. Но като си представи пасивност пред страстта си, се намръщи. Искеше я бясна от гняв, но не и така – безчувствена от болка, безжизнена, посивяла. Отиде до нея.

– Сага?

Тя се обърна след малко и го погледна. Той се смая от бледността ѝ и от хлътналите ѝ очи, от зачервения ѝ нос. Къде беше великолепното създание, което познаваше, гордо и несравнимо? Тази жена приличаше на дете, наранено, изгубено, мръсно. Стисна ядосано зъби. Подаде ѝ манерката.

– Ето, пий. Няма да палим огън. Тук е малко опасно. Вземи.

Тя обърна гръб и поклати глава.

– Не.

– Трябва да хапнеш нещо – настоя, ядосан, той.

Тя не отговори.

– Сторм, как очакваш да яздиш утре цял ден – трябва да ядеш.

– Моля те, Диего, просто ме остави.

Той стоеше и се колебаеше. Какво правеше тук, в средата на пустинята, с жена, която беше повече мъртва, отколкото жива? Боже, луд ли беше? София, разбира се, пак го беше манипулирала. Така бяха живели винаги, ядоса се той. Започна да се разхожда наоколо. Трябваше да помисли.

Първото нещо, което Сторм почувства на следващата сутрин, беше болка, примесена със спомени. Седна бързо и се огледа, като забеляза Диего, изпънат на земята на няколко крачки от нея. След това нещо се случи. Почувства див гняв и го задържа. Затвори очи и видя Брет. Първия път, когато го беше видяла в библиотеката на Пол. Първия път, когато я бе целунал. И Одри. И София. Не, помисли си тя, добре направих, като го напуснах. Въпреки това едва й се вярваше, че го е направила.

– У дома – каза тя. – И развод. Този човек е копеле и аз никога не съм го обичала.

Тя стана и започна да оседлава коня си. Диего се събуди и я видя. Тя го погледна.

– Имаме още много път, Диего. Сигурна съм, че онова копеле ще тръгне след нас, защото ме смята за своя собственост. – Тя се изсмя и скочи на седлото. – Само да посмее да закачи мен или някой мой близък! Баща ми ще го одере жив! По индиански!

Яздиха цял ден и Диего едва успяваше да следва темпото й, тъй като постоянната възбуда му пречеше. Но тази нощ щяха да пристигнат в хазиендата на София. Там щеше да задоволи желанията си.

– Не искам да ношувам там – каза му тя изведнъж. Той се смая.

– Но, скъпа, легло, баня... Не бъди глупава. Тя го погледна.

– Ти си глупав, Диего. Ранчото е на цели осем мили встрани от пътя ни на юг. Няма да се отклонявам толкова.

Той побесня. Нямахше намерение да язди с нея чак до Тексас. В ума му проблеснаха еротични видения.

В крайна сметка спряха на един кръстопът на няколко мили оттам. Заспивайки, тя се замисли за Брет. Въпреки всичко го съжаляваше. Беше имал толкова трудно детство... но все пак си беше копеле, и то във всяко отношение. Тя се засмя тихо и се унесе. Той се появи и в съня й – прегръщаше я и я целуваше. Беше толкова реално. Стори й се даже, че усеща гъделичкане. Да не би да я беше намерил и да я прегръщаше в съня й?

– Не, спри – изкикоти се тя, но изведнъж усети допир на мустаци и отвори рязко очи. Пригади ѝ се. Диего бе свалил панталоните ѝ и се опитваше диво да проникне в нея. Затърси пистолета си. Нямахше го! Мръсникът го беше преместил. Забори се отчаяно. Заби нокти в очите му и успя да се изтръгне. Вдигна бричовите си и видя колта върху палтото на Диего. Вдигна го.

– Стой далеч!

Той скочи към нея. Тя стреля.

Никога не беше виждала смъртта толкова отблизо. Ужаси се. Беше убила човек! Беше застреляла невъоръжен човек! Падна на земята и повърна. Пред очите ѝ лежеше окървавеното, изумено лице на Диего. Ами сега? Щеше да дойде полиция и да я арестува! Трябваше да го скрие някак! Трескаво започна да трупя скални отломки върху безжизненото тяло. Трупаше и бършеше сълзите си, докато не осъзна, че се е съмнало. Погледна камарата камъни и изведнъж се вцепени.

Нямахше пари.

Беше сама.

Нямахше патрони.

Разрови трескаво камъните и затършува в джобовете на Диего. Намери сто долара и няколко монети. Но докато възстанови могилата, стана около седем часът. Хукна като безумна към коня си, но погледна надолу и изпищя. Цялата ѝ риза беше в кръв, много, много кръв. Наблизо видя поток. Влезе в него, както си беше с дрехите, и започна да се трие като обезумяла. Повечето кръв излезе, но на гърдите ѝ все още червенееше предателско петно. Но нямахше повече време. Трябваше да бяга, ако не искаше да бъде настигната. Скочи върху Демон и се отправи сама през прерията. Яздеше извън пътя, като апахите, за да не бъде забелязана от врага. От нейния враг. От Брет.

Стигна в Сан Диего на следващия ден по обяд. Не беше сложила нито залък в уста, но не смееше да влезе в ресторант с окървавената си риза. Седна на една пейка и се замисли. До Тексас имаше още хиляди мили път. Тя беше сама и може би преследвана от полицията. И от Брет, който сигурно щеше да я намери. Имаше кръв по ризата си. Господи!

Изведнъж вдигна очи и видя реклама на новооткритата железница. Сан Диего – ТЕКСАС! Скочи на коня и затърси гарата. Когато я откри, обаче, разбра, че последният влак е заминал по обяд. Следващият беше утре по същото време. Купи си билет, нае стая в хотел и зачака.

У дома!

Най-сетне у дома, наистина! Сторм гледаше жадно къщата си, оборите, конярчетата, пушека над кухнята. Бяха минали шест седмици, от както бе тръгнала от хазиендата. Пътуването във влака бе било мъчително и бавно, особено за Демон, но сега всичко това, целият този кошмар, беше зад гърба ѝ. Тя пришпори жребеца и се впусна в галоп към вратата, която бе сънувала толкова време. Скори от седлото и, без да привърже коня, се втурна вътре.

– Тате! Мамо!

Те изхвърчаха от дневната.

– Сторм!

Тя се хвърли в прегръдките на баща си. Не можеше да повярва, че това най-сетне беше истина. Вдигна обляното си в сълзи лице и видя Миранда. Хвърли се в обятията ѝ.

– Мамо!

– Какво се е случило, скъпа? Защо си тук? Къде е съпругът ти?

– Напуснах го, татко. Той... той ме предаде и аз избягах и убих човек, и...

Те я гледаха невярващо.

– Убила си човек?

– Той се опита да ме изнасили, а беше обещал да ме доведе в Тексас!

Родителите ѝ се спогледаха.

– Качи се в стаята си, Сторм, измий се и се преоблечи. След малко ще дойдем да обсъдим всичко.

Тя кимна и последва съвета им. Но когато отново влезе в любимата си стая, почувства, че не е така щастлива, както би трябвало да бъде. Липсваше ѝ Сан Франциско. Не, липсваше ѝ Брет. Не можеше да спре да мисли за него. Беше го сънувала всяка нощ, от както тръгна насам. Може би той все пак не беше виновен? Може би не го бе разбрала? Но в този момент в главата ѝ изникна образът на голата София и на голия Брет и сълзи замъглиха очите ѝ.

Шест седмици. Шест седмици Брет беше вървял по следите на Сторм. И ето го тук, пред родния ѝ дом. Стисна юмруци. Сега тя беше на сигурно място, при родителите си. Щеше да я убие. Ако някой посмееше да му попречи – щеше да го убие. Ако и Диего беше тук, щеше да го убие. Нямахше търпение да влезе вътре.

Намери вратата отворена и нахълта неканен. Къщата изглеждаше празна. Изведнъж някой опря нож о гърлото му. Погледна настрани и видя лицето на младеж, който толкова приличаше на Сторм, че главата му се завъртя.

– Ник!

Дерек Браг и една невероятно красива дребничка жена го гледаха с потрес. Но той не ги забелязваше. Защото там беше Сторм, неговата красива, великолепно Сторм – и той забрави всичко, включително ножа до гърлото си.

– Ник! Пусни го! Това е мъжът ми.

– Влезе в къщата като крадец – каза момчето, сваляйки оръжието от шията на Брет.

– Какво правиш тук? – едва промълви тя.

– Сторм, трябва да поговорим. – Той я хвана за лакътя и я отведе настрана. Семейството ѝ се оттегли в дневната, само Дерек му хвърли един убийствен поглед.

– Къде е Диего? – бе първият му въпрос.

Тя не можеше да го лъже.

– Мъртъв.

– Какво?

– Той се опита да ме изнасили и аз го застрелях. Обеща да ме заведе до дома ми.

– Докосвал ли те е? – не можа да се сдържи Брет.

– Не.

Облекчението го заля като вълна. Значи тя не му беше изневерила, неговата прекрасна, обожавана съпруга!

– Много бързо се насити на София. – В гласа ѝ нямаше сарказъм, само тъга.

– Сторм, изслушай ме внимателно. Не съм спал със София. В брентито, което Диего ми даде, имаше упойка. Пренесли са ме в леглото ѝ. Кучката се е надявала, че така ще ме има. Тя е болна, Сторм, също като майка си. Елена отне девствеността ми, когато бях на шестнайсет.

Очите ѝ плуваха в сълзи.

– Вярно ли е това, Брет?

– Да, Сторм.

Вярваше му. Виждаше истината в очите му, а и отдавна бе заподозряла, че нещо не е наред – може би защото така бе искала той да се върне при нея.

– О, Брет...

Устните им се сляха в опрощаваща целувка. След минута тя се отдръпна.

– Ела да те представя на семейството си! Трябва да им обясним...

– Първо ми отговори на един въпрос, Стом. Ще се върнеш ли с мен в Сан Франциско?

Тя замря.

– Да, Брет.

– Отсега нататък между нас не трябва да има никакви тайни, любима. Това, което съществува между нас, е необикновено и единствено. Нека не го рушим с лъжи.

От очите ѝ течаха сълзи.

Устата му бавно се спусна над нейната и тя разтвори устни за него. След малко той каза приглушено, без да се отделя от нея:

– Ще прекарам остатъка от живота си да ти доказвам колко много те обичам, Стом.

– Да – каза тя. – Да.

КРАЙ

© 1988 Бренда Джойс
© Елена Панова, превод от английски

Brenda Joyce
Firestorm, 1988

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Бренда Джойс. Огнена стихия
ИК „Ирис“
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10960>]